

Bon Nadal!

**Amb gran joia i amor
celebrem el dia,
en què el diví Senyor
neix amb alegria.
Si no teniu més tresor
oferiu-li el vostre cor,
tota la finesa
dels pastors despres**

*Detall de la façana del Naixement de la Sagrada Família.
Pep Daudé / Basilica de la Sagrada Família*

*Pastorets de Josep M. Folch i Torres,
en el seu centenari*

Pensant-ho millor

Veniu, adorem-lo!

Ssst!, escolteu, no ho sentiu? Els àngels canten «Glòria a Déu...». Un infant ha nascut, se'ns ha donat un fill...!

Sí, veniu àngels del cel i anuncieu-nos una gran alegria. Necessitem bones notícies, necessitem paraules encoratjadores que animin la nostra esperança. Necessitem l'anunci de l'amor infinit que Déu ens té, recordeu-nos que la seva bondat és eterna i que el petit de Betlem és reflex de la seva gran misericòrdia. Veniu, adorem-lo! Sí, veniu pastors, vosaltres que vetlleu enmig de la nit. Veniu, feu cas de l'àngel. Necessitem que ens ensenyeu a deixar les nostres seguretats, a despendre'ns de tantes coses que ens lliguen i a viure en la senzillesa i el caliu de l'amistat compartida vora el foc. Vosaltres que viviu al ras, ensenyau-nos a reconèixer el Déu que s'ha fet home i que ve a casa nostra, a la nostra vida, perquè nosaltres puguem entrar a la seva. Veniu, adorem-lo!

Sí, veniu Mags, vosaltres que heu sortit del vostre país, guiats pel rastre d'un estel. Veniu i digueu-nos que és possible ser pelegrí en aquest món i trobar persones que ens guïin i acompanyin pel camí. Animeu tants germans

nostres que avui surten del seu país i travessen terres i mars en recerca d'una llum. Veniu amb els vostres presents, rics o senzills, amb la fe nua que fa vèncer tot obstacle i obtenir la gràcia de reconèixer la grandesa de Déu en la petitesa del germà. Veniu, adorem-lo!

Sí, Josep, vine tu també, tu que has tingut la valentia d'escoltar el teu interior en un somni. Digue'ns com ho hem de fer per ser autèntics en el nostre món, per ser fidels a nosaltres mateixos, per deixar entrar Déu en el cor de la humanitat, sense estridències, sovint en el silenci del segon pla. Digue'ns el secret de la teva fidelitat a Déu malgrat el dubte, la teva fidelitat a una família que va més enllà de qualsevol impossible, perquè en Déu tot és oportunitat. Vine, adorem-lo! I Maria... Som nosaltres els qui venim a tu. Deixa'ns veure el fruit de les teves entranyes, la Paraula feta carn en el teu sí, el fruit de la teva obertura a Déu. Dona humil i beneïda entre moltes, ensenya'ns a acollir amb tendresa el Déu infant. Verge i Mare, que infantes el sol de la vida, alegra't. Avui venim a tu, ensenya'ns el teu Fill. Tens amb tu el nostre Tot... Veniu, adorem-lo!

Natàlia Aldana
Benedictina de
Sant Benet
de Montserrat

La setmana en tuits

Carles Puigdemont @KRLS

President de la Generalitat de Catalunya

Un altre cop, la gent de Catalunya demostra que suma esforços per a un objectiu comú. Gràcies a voluntaris i donants per tot el que feu!

Enric Vendrell @evendrella

Director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya

A punt de començar el concert de Nadal a la @sagradafamilia amb la salutació de l'arquebisbe Joan Josep Omella #NadalésSagrat

Antonio Spadaro @antoniospadaro

Director de «La Civiltà Cattolica»

Avui a Barcelona parlaré de la meua experiència d'entrevistar #PopeFrancis i la seva manera de comunicar-se... @ObsBlanquerna

Elisabetta Piqué @bettapique

Corresponsal de «La Nación» al Vaticà

El papa #Francesc compleix 80: «Pre-gueu perquè la meua vellesa sigui tranquil·la, religiosa i fecunda»

Greg Burke @GregBurke

Director de l'Oficina de Premsa del Vaticà

El papa Francesc celebra un esmorzar d'aniversari amb les persones sense llar #Pontifex80

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 30 de desembre del 1993: Israel i el Vaticà estableixen relacions diplomàtiques.

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

Enguany el pessebre de la plaça de Sant Jaume de Barcelona presenta un aspecte singular, obra dels artistes Toni Toronell i Quim Domene; unes grans esferes transparents contenen diferents escenes nadalenques, inspirades en el poema «Ho sap tothom i és profecia», de J. V. Foix. Tot i l'aspecte contemporani del pessebre els més petits s'hi embadaleixen com sempre han fet.

Escultat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda
Coordinador d'Informatius

Pessebre radiofònic

El Nadal ha ofert aquests dies moltes imatges auditives. El 19 de desembre, Sergi Gil explicava, en la primera hora de la Fórmula Estel, com un pessebre vivent pot ser una activitat integradora. Això ha passat al Taller Escola Sant Camil, del barri del Guinardó de Barcelona, que dona feina a 74 persones amb discapacitat intel·lectual. Moltes d'elles es convertien el dia 21 en figures nadalenques. El responsable d'aquest taller ocupacional explicava que l'activitat «transmet molta il·lusió i ha assolit dimensió cultural a la ciutat, gràcies al vestuari, la il·luminació i altres elements que van arribar ara fa uns 15 anys».

D'altra banda, el conegut pessebrista Enric Benavent presentava el 16 de desembre al matí la Biennal del Pessebre Català, a Girona fins al 2 de febrer, com «un recull de tot el que es fa a Catalunya». El també professor de la Universitat Ramon Llull explicava, a més, una recent creació seva de denúncia social: un pessebre en un caixer automàtic. Aquestes i altres propostes ambienten les festes, des del millor desig de pau i felicitat per a tothom.

Editorial

El Nadal de Carles de Foucauld

Celebrem el centenari de la mort del beat Carles de Foucauld, nat a Estrasburg el 1858 i assassinat a Tamanrasset, al sud d'Algèria el primer de desembre del 1916, als 58 anys. Carles fou un místic contemplatiu i un referent contemporani de l'anomenada espiritualitat del desert, que avui suscita en molts atracció, i també del diàleg interreligiós que l'Església catòlica ha promogut, sobretot des de sant Joan Pau II. Militar convers i monjo trapenc, Foucauld va peregrinar a Terra Santa. El 1897 va arribar a Natzaret i es va presentar al monestir de Santa Clara, allí va demanar de treballar com a jardiner per poder pagar-se així un tros de pa i l'aixopluc en una cabana. Carles escrivia que «Natzaret és la mateixa vida de Jesús, no simplement el seu prefaci. És la missió redemptora en acte, no la seva mera

condició històrica. Natzaret és el treball, la proximitat domèstica del Fill, que es va nodrir en el decurs de llargs anys d'allò que importava a l'abbà-Déu ("No sabíeu, que m'he d'ocupar de les coses del meu pare?" Lc 2,49).» I es preguntava d'on podria partir una nova evangelització sense aturar-se tot el temps necessari en el fonament en el qual Déu la va posar per al Fill mateix. Natzaret té a veure amb la kénosi, amb l'abaixament, amb la petitesa, que semblen derrota, bogeria, absurd, però que després de la mort i la resurrecció de Jesucrist es mostren com camins d'obertura a un mode més ple de vida. El 1908, Carles va reprendre la seva vida eremítica a Tamanrasset al cor del Sàhara algerià. Allí va aplegar poesies tuaregs: va arribar a recollir uns 6.000 versos. Continuava pregona-ment sol, sense rebre cap correu. Va arribar a

dubtar de l'eficiència de la seva missió, però va voler romandre amb els més pobres. Després de dos anys sense pluja, tot era fam i carències. Carles va compartir totes les seves reserves d'aliment. Va passar el Nadal sense poder celebrar missa. Va escriure al seu quadern: «Aquesta nit, sense missa, per primera vegada des de fa 21 anys.» Al gener, malalt i esgotat, va restar immòbil i va creure que moria. Fou salvat pels tuaregs que li van dar llet de cabra. Aquest episodi va marcar la seva segona conversió. El va acceptar com un major abandonament espiritual en Déu. El 31 de gener va rebre un missatge de Laperrine —l'amic general que li havia fet descobrir el Sàhara— que li anunciava l'autorització de celebrar missa sense assistent: «Nadal, Nadal, Deo gratias!» Va escriure Carles al seu quadern.

La redacció us proposa

Acolliment familiar d'infants tutelats

Es tracta d'una mesura de protecció i d'un gest compromès

P 4-6

Terror a la catedral copta del Caire

Des de fa dècades els cristians són víctimes dels brots sectaris

P 14-15

Entrevista a Mons. Joan Josep Omella

Fa un any que va prendre possessió com a arquebisbe de Barcelona

P 8-9

Centenari d'«Els Pastors» de Folch i Torres

Publicat un llibre sobre l'origen caputxí d'aquesta obra clàssica

P 30-31

Un nou llindar

Sebastià Taltavull
Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic
de Mallorca

La bona notícia d'un Déu proper

Immersos en la varietat de maneres de viure el Nadal i d'explicar el seu misteri, ens veiem obligats a dir que tenim notícies de Déu, ja que parla als homes i a les dones com a amics seus, mogut pel seu gran amor, conversa amb ells i els convida a comunicar-se i a estar-se amb Ell. Déu ha parlat, s'ha acabat el silenci i s'ha superat la seva llunyania. Déu s'ha fet proper. Amb aquesta convicció som convocats per l'Església en el nom del Senyor per viure el goig del seu encontre que el fa present en la persona del seu Fill Jesús. Perquè tenim bones notícies de la seva arribada, feta de la manera més humil que podem imaginar, puguem pronunciar el seu nom, conèixer la seva família, endinsar-nos en el seu poble, tractar la seva gent. I així, conèixer-lo.

De quina millor manera podem celebrar el Nadal? Com viure la proximitat de Déu, quan ens costa tant trobar aquella felicitat que no es compra ni es ven en els mercats? Molts s'ho pregunten perquè tenen necessitat de trobar-hi un sentit, volen donar raó de la seva alegria i desitgen trobar la pau del cor per irradiar-la als altres.

La festa del Nadal del Senyor apunta cap a Déu que es fa home enmig nostre, tan necessitats de salvació, i es fa anunci d'una nova forma d'entendre la vida perquè la visquem segons l'Evangeli. Celebrar el Nadal del Senyor és revifar la flama de l'esperança que totes les coses poden canviar i ser novament reorientades. El naixement tan esperat ha pres un to entranyable: el silenci de la nit, una família jove i humil, un pessebre, tot i la indiferència d'una societat que va a la seva. Però guanya l'acollida d'aquells que s'han vist gratament sorpresos per una joiosa notícia que no esperaven.

Només un amor sense mesura, fet a la mesura de Déu, pot explicar-ho, i només la fe i el mateix amor correspost, entendre-ho. Per això, és l'hora de demostrar que podem viure apassionadament fent el bé, com Jesús, font inesgotable de veritable alegria.

Feliç i sant Nadal en el goig de l'amor del Senyor!

Menors a cavall de dues famílies

Des de diferents fronts es treballa per incrementar l'acolliment familiar dels infants tutelats

Cartell de la campanya de sensibilització.

Joan Andreu Parra

Reduir significativament el nombre de menors internats als centres i potenciar l'acolliment familiar és el propòsit que els diferents agents que intervenen en el circuit d'acolliment s'han marcat per al futur immediat. I és que a Catalunya, dels 6.988 menors tutelats, 2.693 viuen als CRAE (Centres Residencials d'Acció Educativa) i només

964 estan en acolliment aliè, és a dir, en famílies que no tenen cap vinculació genètica amb el menor.

«L'acolliment familiar és una mesura de protecció i alhora un gest compromès d'unes famílies que proporcionen un entorn d'acompanyament, protecció i afecta durant un període de temps a un infant», explica la directora de l'Institut Català d'Acolliment i l'Adopció (ICAA), Agnès Russiñol. És en

«Qualsevol esclatxa de rebuig o distància de la família acollidora vers la biològica, ho és també per al nen», expliquen des de Creu Roja. / Creu Roja

situacions de risc greu per a un infant a casa seva o en l'entorn familiar, que l'administració el protegeix, traient-lo d'aquest espai i proporcionant-li'n un de favorable perquè es desenvolupi.

L'Informe sobre els drets dels infants del Síndic de Greuges, amb dades de setembre del 2016, revela que la majoria dels infants i joves tutelats per la Generalitat estan acollits en la família extensa, és a dir, per tiets i avis. De fet, aquesta és la recomanació de la Llei 14/2010 sobre els drets de la infància la qual estableix que, sempre que sigui possible, les mesures d'acolliment tenen preferència respecte de les que comporten l'internament de l'infant en un centre.

A Catalunya hi ha 607 famílies que, sense tenir-hi cap parentiu, acullen 964 infants en situació de vulnerabilitat: «De manera general, el percentatge d'acollida en família aliena a Catalunya és baix. Estem a prop del 14% i en altres contextos, com França, el Regne Unit, Holanda i els països nòrdics es-

JORDI RIPOLL

Creu Roja

«Hi ha un desconeixement general sobre aquesta mesura»

tan entre el 40% i el 70%. El mirall és aquest», indica el director del Servei d'Acolliment de Creu Roja, Jordi Ripoll. Tot i que matisa que «alguns d'aquests models no són envejables. Les condicions en les famílies no són ni de bons tros qualitativament com les nostres, amb molts fracassos, molta rotació de famílies en poc temps...».

«Hi ha un desconeixement general sobre aquesta mesura», subratlla Ripoll, i el considera la causa principal que el nombre de famílies acollidores continuï estancat en unes 600 des del 2010. Altres factors són «la falta de certa voluntat política de fer una campanya seriosa, continuada i sistemàtica per l'acolliment familiar. També ajudaria que les famílies que estan fent els acolliments percebessin més suport, no només econòmic, sinó també pel que fa als tràmits i altres aspectes més feixucs. Si això millorés, més famílies que hi ha al voltant de les que ja ho estan fent s'hi sentirien atretes», proposa Ripoll.

Famílies acollidores

Les Institucions Col·laboradores d'Integració Familiar (ICIF), com és la Creu Roja, s'ocupen d'informar les famílies candidates i aclarir conceptes per evitar confusions: «No és només explicar que l'acolliment és molt diferent de l'adopció. Destaquem que del que es tracta és de fer-se càrrec del fill d'una altra família, amb tot el seu significat. Cal acollir aquest nen, protegir-lo, donar-li un marc de qualitat afectiva, mentre l'altra família fa tots

Diferents programes d'acolliment

«Pràcticament tothom pot ser família d'acollida: hi ha perfils molt variats», sosté la directora de l'Institut Català d'Acolliment i l'Adopció (ICAA), Agnès Russiñol. En aquest sentit, són diversos els tipus d'acolliment possible. L'acolliment d'urgència i diagnòstic és el més limitat en el temps, com a màxim sis mesos, i és per a nadons i menors de sis anys. L'acolliment de curta durada és fins a dos anys i el de llarga durada o permanent és a partir dels dos anys i fins la majoria d'edat. A banda, també hi ha acolliments de necessitats especials, és a dir, per a infants amb patologies i que necessiten estimulació intel·lectual, física...

Els programes d'estada en caps de

setmana i vacances són un capítol a part. En aquests casos, no estem parlant d'una acollida, sinó d'infants més grans i adolescents que volen combinar l'estada als centres residencials amb una referència familiar. Els experts consultats desaconsellen provar l'acolliment familiar amb aquesta opció iniciàtica: «Amb els nens no podem fer provatures. Per a tranquil·litat de tots, nens i famílies, són oferiments diferents. Hi ha nens que clarament necessiten acolliment familiar i hem de trobar-los una família amb el perfil adequat. Altres nens no volen aquest acolliment, però sí estades de cap de setmana com a continuïtat al centre. Tothom ho ha de tenir clar, si no, hi ha un xoc

d'expectatives», aclareix el director del Servei d'Acolliment de Creu Roja, Jordi Ripoll.

L'acolliment en UCAE (Unitat Convivencial d'Acció Educativa) és un model professionalitzat en què famílies amb formació i experiència acullen grups de germans o infants. Es tracta d'un recurs «no prou desenvolupat», tal com indica l'informe del Síndic: l'octubre del 2016, a Catalunya només hi ha 37 infants i adolescents acollits en UCAE en un total de 16 famílies. Russiñol confirma que un handicap actual és que «aquestes persones reben una prestació i no tenen la possibilitat de cotitzar a la Seguretat Social. Estem mirant la viabilitat que pugui ser així».

En primer pla

A acollimentfamiliar.org hi ha el testimoni de diverses famílies acollidores. / Creu Roja

els esforços possibles per millorar les condicions que van propiciar la separació», remarca Ripoll.

És a dir, l'horitzó final és l'acostament o el retorn als propis pares «sempre que sigui possible i adequat», tenint en compte que els nens necessiten estabilitat i certes, poder desenvolupar un sentit de pertinença. «Seria injust pensar que poden estar en una mesura de protecció de manera permanentment incerta. Mentre el menor no pugui tornar a la família d'origen, la família d'acollida es fa càrrec 100% de les necessitats, hem de garantir amb la mateixa contundència que pertanyen a un lloc, a una família», especifica Ripoll.

Les ICIF, doncs, acompanyen i ajuden les famílies en aquesta funció tan difícil d'«exercir de pare/mare amb el nen acollit, sense perdre de vista que no és el seu fill. Es tracta que mantingui la seva història, origen i relació amb els seus», continua Ripoll. Des de Creu Roja posen molt l'accent que el contacte amb la família d'origen s'ha de mantenir «tant com sigui possible

AGNÈS RUSSIÑOL

Generalitat de Catalunya

«En el pressupost es millora la prestació que tenen les famílies acollidores»

i adequat», ja que «forma part del relat vital de cada nen i nena», incideix Ripoll.

Aquí rau la clau de volta de la família acollidora: «No és només un acompanyament logístic o físic, sinó emocional. Comprendre que és vital per a aquests nens mantenir el contacte amb la família d'origen i ajudar-los a entendre que hi ha hagut unes dificultats que van fer impossible seguir junts, però que altres persones els ajudaran en aquest camí», conclou Ripoll.

Des de Creu Roja admeten que «les històries prèvies, de ruptures i pèrdues, tenen efectes en els nens, unes

conseqüències i una simptomatologia. Les famílies acollidores són receptores d'aquests mals moments i és difícil acompanyar aquesta complexitat i no culpar la família d'origen». Per això destaquen la importància que les famílies acollidores estiguin ben col·locades i que «es commoguin mínimament per la família del nen a qui tenen acollit, si no, és molt difícil que puguin acompanyar». «Aquest equilibri tan difícil —continua—, algunes famílies acollidores el fan de manera exquisida», remarca Ripoll.

Promoure l'acolliment familiar

Davant el desconeixement ciutadà sobre l'acolliment familiar, la Generalitat ha posat en marxa un pla estratègic que pretén corregir-lo. Tots els agents implicats han treballat «unes recomanacions que ens fem com a Administració per millorar el sistema d'acolliment», explica la directora de l'ICAA. També es preveu un pla de suport a les famílies acollidores «amb una sèrie de mesures d'acció positives

que reconguin la tasca social que fan les famílies i l'especificitat dels infants tutelats. No són només els infants de la DGAIA (Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència) sinó de tota l'administració», afirma Russiñol.

«En el pressupost que està en tràmit al Parlament es millora la prestació de les famílies acollidores. També volem facilitar que els tràmits administratius més freqüents i menors pugui fer-los la família acollidora, en comptes del tutor que és la DGAIA», detalla Russiñol. «També és important —prossegueix— que quan acaba l'acolliment, l'infant pugui mantenir contacte amb la família acollidora. Igualment, volem ampliar i adequar els espais de visites entre família biològica i infants. Actualment n'hi ha pocs. Quan en tinguem més, podrem fer que els horaris de visites no alterin horaris escolars i extraescolars de les famílies acollidores.»

La sensibilització és la darrera palanca que està prement la Generalitat: «Hi ha d'haver una promoció continuada i una divulgació de l'acolliment perquè necessitem moltes més famílies d'acollida. Per això, ha començat a organitzar-se un cop l'any la setmana de l'acolliment a un municipi de Catalunya [la primera es va fer a Sabadell la setmana del 28 de novembre]», informa Russiñol. En aquest sentit, des de l'ICAA han posat el focus en els grups de germans o infants amb malalties greus o diversitat funcional: «Tenim 100 infants de 0 a 6 anys amb aquestes característiques i esperem que puguin tenir una família acollidora. Per les seves particularitats, el repte és gegant, encara que si podem tenir-ne 80 també estarem contents», conclou Russiñol.

MÉS INFORMACIÓ:

Generalitat de Catalunya

www.gencat.cat/acollimentfamiliar
Tel. 934 831 000

Creu Roja

www.acollimentfamiliar.org
Tel. 933 006 565

Vacances per guarir el cos

Les estades temporals no entren en el capítol dels acolliments, si bé ofereixen espais molt agraïts per als infants. Ens hem fixat en aquells programes que miren nens que viuen a l'estranger en situació de dificultat i que vénen a Catalunya en temps de vacances. Per exemple, les Vacances en Pau dels nens que provenen de camps de refugiats sahrauís. Un cop arriben aquí se'ls practiquen revisions mèdiques, fan activitats i s'allunyen per unes setmanes de les condicions extremes de vida al desert.

Osona amb els Nens és una ONG amb seu a Torelló que procura aquests espais de respir, en aquest cas per a nens i nenes ucraïnesos i bielorussos residents a la zona afectada per l'accident nuclear de Txernòbil l'any 1986. L'entitat col·labora amb dues associacions humanitàries en origen i, des de la seva fundació el 1996, han ofert 1.781 estades. L'objectiu és millorar la salut dels nens.

«Aquests nens, amb nivells elevats de metalls pesants i radioactius al cos, acaben tenint malalties de persones grans: tiroïdes, càncer, cor. Sabem que tenint-los aquí

Osona amb els Nens

Nens ucraïnesos i bielorussos portats per Osona amb els Nens.

Més informació: ONG Osona amb els Nens
www.osonaambelsnens.org - Tel. 938 593 368

i menjant el que tenim nosaltres, els fem un gran bé, amb disminució dels nivells de radiació al cos del 30% al 50%», explica el portaveu d'Osona amb els Nens, Jaume Crivillès.

«Els primers anys només venien nens d'Ucraïna, entre 130 i 150. Però va arribar un moment que no hi havia prou famílies per acollir tothom. A partir del 2007 comencem també a treballar amb Bielorússia, molt propera a la central. A Gómel el núvol tòxic hi va quedar estancat força setmanes i ho va contaminar tot molt. Ara vénen uns 60 nens i s'hi estan sis setmanes», continua Crivillès.

Crivillès i la seva dona, que no tenen fills, fa sis anys que porten una noia bielorussa que ara té 13 anys, «la meva nena», li diu: «He estat a casa seva. És com una filla meua que viu amb la seva família. Ho vaig fer pensant que faríem una bona cosa per a un nen, donar l'oportunitat de millorar la salut. He descobert que la nena m'ha donat molt més: afecte, estimació i moltes coses que m'omplen molt més», reviu Crivillès.

«Ens sentim cridats a acollir perquè a la vida hem rebut moltes coses»

Juanfra Carrasco i Tere Esperabé, família acollidora

J.A.P.

Es mouen com peix a l'aigua entre la canalla i els joves. Juanfra Carrasco és educador social al centre Cruïlla, dels Salesians Sant Jordi, on ajuda a la inserció laboral de joves amb dificultats. Tere Esperabé és mestra en una escola de Nou Barris i actualment està alliberada com a delegada sindical de CCOO. Tenen tres fills: el Jordi (19 anys), l'Helena (14 anys) i la Irene (8 anys). I des del març del 2015 viu amb ells la Berta —el nom no és el real, per protegir la menor—, de 14 anys, en règim d'acolliment familiar permanent. «L'acolliment familiar consisteix a acompanyar i això no és fàcil», insisteixen la Tere i el Juanfra, alhora que valoren el fet de comptar amb un grup de gent que els ha donat suport: «Si una família es troba sola és més difícil fer l'acolliment. Els amics i la família ens han acompanyat molt, la tribu ha dit conscientment: "Anem a recolzar aquest procés"».

Expliqueu-nos les característiques d'aquesta acollida.

JC: Vam començar sent família col·laboradora i la Berta va estar venint durant dos anys els caps de setmana i les vacances. De seguida vam demanar ser acollidors i per això vam haver de passar un procés de validació amb diverses entrevistes.

La voluntat d'acollir era compartida pel nucli familiar?

JC: Primer ho vam decidir nosaltres. Ho volíem tots dos, però no al mateix moment. I quan tots dos vam estar d'acord, vam parlar amb els nostres fills. Ens van dir que sí i van preguntar què suposaria. Un dia vam anar a conèixer-la tota la família. Li vam dir que podria estar amb nosaltres el temps que volgués i que si el procés anava bé i estàvem d'acord les dues parts podríem arribar a tot.

Com ha estat el procés d'acoblament en el trencaclosques familiar?

TE: L'Helena [filla mitjana] ho va viure bé al principi, després no tant. En ser del mateix any anaven molt juntes, però la Berta aclaparava l'Helena. Al CRAE (Centre Residencial d'Acció Educativa) de la Berta ens van fer veure que era millor que es fes més amiga de la petita i això va encaixar millor. No hem d'oblidar que, malgrat que intentem donar un entorn estable, tenen la seva motxilla; la Berta ha portat una

En Juanfra i la Tere durant l'entrevista.

vida moguda.

JC: Amb els nostres fills la Berta està bé, ara xoca més amb nosaltres. La psicòloga diu que és positiu. Encara ara té por que si fa res malament la fem fora. Sap que no la farem fora, però no ho sent. Comença a relaxar-se, té la vida estructurada, però li falta emocionalment dir «són la meua família».

Quin suport rebeu de l'administració?

TE: Quan va venir ja era adolescent i vam pensar que seria una dificultat. Ens van dir que sempre ens acompanyaria una psicòloga que es veu cada tres setmanes amb la Berta i cada dos mesos amb nosaltres. Ens ha ajudat bastant. També hi ha una educadora social que ve dos cops l'any a casa.

JC: El procés de validació de la família és llarg en entrevistes, entenc que se n'han d'assegurar. Però la part tècnica i de documentació (els certificats de penals, delictes sexuals...) no ho facilita. Tenim una prestació de 362 € mensuals, naturalment no ho fem pels diners. Podrien bonificar colònies, parcs d'atraccions i altres aspectes.

Us heu sentit molt observats?

TE: Els tècnics que vigilen el procés no ens condicionen, al contrari, són una ajuda i ens aconsellen.

JC: En el nostre cas no hi ha relació amb la família biològica. Aquesta situació és minoritària ja que, habitualment, les famílies acollidores acom-

fills biològics que amb el menor acollit. Ara bé, en un moment de crisi, si renyo un dels fills tinc la tranquil·litat que farà cas, en canvi, amb la Berta encara no en tinc la certesa, hi haig d'insistir.

Quines pors teníeu en començar i com ho veieu passat el temps?

JC: Tenia la por que ella no acabés d'estar a gust. Però veig que sí que li està servint.

TE: La por de fer-ho malament i haver de renunciar a ella hi era. Els sentiments de fracàs i de culpa. La psicòloga ens va ajudar quan ens va dir: «No ha de sortir sí o sí, ella ha de posar-hi de la seva banda. No deixaré que passi res que no sigui bo per a vosaltres o per a ella.»

Quina ha estat l'evolució de la Berta?

JC: Hem fet un ordenament de la seva vida, passi el que passi això l'ajudarà. Als centres de menors és la llei del més fort, són 40 nanos, és un altre ambient. Els primers dos anys, a casa, hi va haver algunes dificultats. Ens deia: «En aquesta casa hi estic bé, però em falta llibertat.» Després, el fet de no veure la família biològica el viu malament. «Has d'estimar la teua mare», li diem. A poc a poc ens explica coses de la infància.

TE: La família i amics, que tenen la perspectiva des de fora, veuen una evolució positiva.

Sou creients, quin paper ha tingut la fe en aquest procés?

JC: La fe ens ha ajudat a saber que, encara que ara no ho veiem, acabarà bé. Ens hem sentit cridats a fer-ho perquè a la nostra vida hem rebut moltes coses. És construir el Regne de Déu, una altra manera de donar una resposta concreta, petita, com les ajudes que podem fer al barri, a la feina...

TE: Segurament els valors que portem: la solidaritat, la justícia social i la fe. Vaig créixer en una família cristiana on havíem acollit una nena nicaragüenca.

Com espereu que sigui la vostra relació amb la Berta en el futur?

JC: Desitjo el mateix que per a les meves filles: que sigui autònoma, amb una vida plena i una relació perfecta amb l'ambient. Que amb nosaltres tingui una relació d'estimació, que treballi, que tingui família i que nosaltres li siguem un punt de referència.

TE: Que pugui tenir els mateixos recursos i vincles que tenim amb els nostres fills.

«Encara ara té por que si fa res malament la traguem fora»

«Els tècnics que vigilen el procés són una ajuda i ens aconsellen»

«Hem fet un ordenament de la seva vida, passi el que passi això l'ajudarà»

panyen el menor a les entrevistes amb la seva família. Això no es pot negar, però aquests espais a vegades són distorsionadors.

Com es pot distingir entre els llaços d'afecte i estimació i els de filiació?

TE: Quan es tracta d'acolliments de llarga durada, fins i tot ells et diuen «papa» i «mama». Quan parlem d'ella diem «la meua filla» de forma natural. La nostra filla petita sent que és la seva germana. Em sento com si fos la seva mare, hi ha bastant vincle, però és diferent del dels fills.

JC: Quan tot va bé, és igual amb els

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

SLABBINCK

Distribuidor exclusivo para España de

FULGOR SERVICE

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

El Papa advoca per la «no-violència» en el seu missatge per la pau 2017

AICA
Ciutat del Vaticà

La no-violència: un estil de política per a la pau és el títol del missatge del papa Francesc per a la 50a Jornada Mundial de la Pau (1 de gener). El Pontífex recorda que «la violència i la pau es troben a l'origen de dues maneres oposades de construir la societat», i assegura que «la proliferació de brots de violència dona origen a gravíssimes i negatives conseqüències socials».

El Bisbe de Roma expressa el seu desig que la no-violència sigui l'estil característic «de les nostres decisions, de les nostres relacions, de les nostres accions i de la política». Recorda que el mateix Jesús va viure en temps de violència i que va ensenyar que el veritable camp de batalla, on s'enfronten la violència i la pau, és el cor humà. El missatge de Crist és predicar «incansablement l'amor incondicional de Déu que rep i perdona, i va ensenyar als seus deixebles a estimar els enemics». Per això, sosté Francesc, «ser avui

«És important que sempre es reconegui la força del dret, en comptes del dret de la força»

veritables deixebles de Jesús significa acceptar la seva proposta de no-violència».

El Pontífex també demana que es reconegui «el primat de la diplomàcia sobre el fragor de les armes» i reivindica la no-violència com una tàctica política que pot fer molt per combatre el tràfic il·legal d'armes. Francesc insisteix en el fet que cal moure's «en els espais del que és possible, negociant vies de pau, fins i tot on semblen ambigües i impracticables». D'aquesta manera, «la no-violència podrà adquirir un significat més ampli i nou: no només

com a aspiració, desig, rebuig moral de la violència, de les barreres, dels impulsos destructius, sinó com a enfocament polític realista, obert a l'esperança».

Segons el Papa, «és important que sempre es reconegui la força del dret, en comptes del dret de la força». Igualment, assenyalava que l'arrel d'una política no-violenta està en la família, «lloc on s'aprèn el diàleg i el respecte». I afegeix: «Una ètica de fraternitat i de coexistència pacífica entre les persones i els pobles no es pot basar en la por, la violència i el tancament.» En aquesta línia, Francesc demana la fi de la violència domèstica i dels abusos a les dones i als nens.

Finalment, el Pontífex exhorta els cristians perquè facin la seva aportació en l'elaboració de normatives a tots els nivells i convida els líders polítics i religiosos a «aplicar les benaurances en la realització de les seves responsabilitats. És el desafiament (...) de donar mostres de misericòrdia, i que rebutja descartar les persones, danyar l'ambient i voler vèncer a qualsevol preu».

Francesc escriu a Colau i Carmena

Redacció / Ciutat del Vaticà

Les alcaldesses de Barcelona, Ada Colau, i de Madrid, Manuela Carmena, han rebut una carta del papa Francesc després d'haver participat en la cimera d'alcaldes de diferents ciutats europees, organitzada per l'Acadèmia Pontifícia de Ciències Socials. En aquesta cimera es va acordar crear una xarxa d'alcaldes «capaços de construir ciutats acollidores, refugis, que sàpiguen organitzar corredors humanitaris segurs i regulars, reconeguts per la comunitat internacional». El Pontífex diu a les alcaldesses que «he seguit de prop el desenvolupament de les jornades i en conec l'èxit notable. He volgut respectar la llibertat de tots i cadascun». Francesc s'alegra del «suggeriment de crear una xarxa d'alcaldes. En conec les iniciatives, les lluites i els sofriments personals». Per això, expressa a cadascuna «la meva admiració i gratitud pel que feu amb intel·ligència i amb coratge a favor de les nostres germanes i germans refugiats». Finalment, els assegura que «les portes de casa meva sempre estaran obertes per a vostè i per a aquesta nova xarxa. No s'oblidi de resar per mi o, si no prega, si us plau pensi bé en mi i envii'm "bones vibracions"».

Mor el cardenal Paulo Evaristo Arns

Redacció / Ciutat del Vaticà

El cardenal Paulo Evaristo Arns, arquebisbe emèrit de São Paulo (Brasil), ha mort als 95 anys. Una vida resumida en 76 anys de consagració religiosa, 71 de sacerdoci ministerial, 50 d'episcopat i 43 com a cardenal. L'arquebisbe de São Paulo, el cardenal Odilo Pedro Scherer, en un comunicat escriu: «Glòria a Déu pel testimoni de vida franciscana de dom Paulo i el seu compromís valent amb la defensa de la dignitat humana i els drets inalienables de cada persona. Va ser un pastor gelós del poble de Déu i amb una atenció especial pels petits, pels pobres i pels afluïts.»

Església en sortida

Cristians en el temps de la postveritat

Ja som a Nadal: el «Logos», el Verb de Déu es va fer carn. El que abans de la seva passió va afirmar: «Jo sóc la Veritat.» Doncs bé, «postveritat» s'ha considerat el «terme de l'any» al món anglosaxó. Es refereix al fenomen d'una opinió pública que no s'orienta per fets, evidències o raciocini, sinó per emocions i desitjos, i evita buscar «la veritat» de la situació. Els dos exemples més visibles de la postveritat han estat el Brexit i l'elecció de Donald Trump. En tots dos casos es tractava de societats desenvolupades, amb un nivell educatiu gens menyspreable, però que es van moure per purs

eslògans, quan no per mentides flagrants. Amb conseqüències de llarg abast que no van veure o que no van voler veure.

Davant d'això, quina hauria de ser l'actitud dels cristians —molts d'ells prenent precisament aquesta mena de decisions— davant d'aquest temps de la postveritat? Sortir a les places a proclamar amb paraules el que nosaltres considerem «la veritat»? Potser abans d'això hi ajudarien dues coses: una, convidar les persones a aprofundir en les situacions de la vida social, perquè no es guiïn per les aparences, les modes o les tendències. És

frívol no prendre's la vida seriosament; impedeix aprofundir en el que passa al voltant nostre i un es conforma amb interpretar els fets segons els seus desitjos. Al contrari, si s'aprofundeix en els temes, es pot optar amb llibertat autèntica. Dos, senzillament, hem d'estimar. Acompanyar, escoltar, buscar activament el bé del proïsme. Una persona que estima com Jesús va estimar és més «la veritat» que qualsevol enunciat amb paraules. A partir d'aquí, si ens pregunten, podem donar raó de la nostra esperança. No aconseguirem canviar l'opinió pública, però potser sí algun cor.

Leticia Soberón

Barcelona

«Em sento cridat a ser constructor de ponts»

Primer any de Joan Josep Omella com a arquebisbe de Barcelona

Jaume Aymar / Ignasi Miranda

El 26 de desembre fa un any que Joan Josep Omella (Cretes, 1946) va prendre possessió com a arquebisbe de Barcelona. Un temps que li ha servit per prendre contacte amb la realitat de la diòcesi i per començar a articular el nou Pla Pastoral Diocesà, per al qual ha demanat la participació de tothom. En aquesta entrevista concedida a *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, l'arquebisbe Joan Josep Omella comenta les seves sensacions, els seus projectes, les preocupacions davant la situació de les famílies i de la societat en general, el nou estil del papa Francesc i la importància del diàleg i dels ponts en tots els àmbits.

Quin balanç personal i pastoral fa d'aquest primer any com a arquebisbe de Barcelona?

És un balanç positiu i d'acció de gràcies a Déu, que m'ha enviat en aquesta porció del poble de Déu per treballar-hi. Tot és gràcia, fins i tot les dificultats que puguem trobar. En segon lloc, m'agradaria destacar la sorpresa de veure que hi ha una comunitat cristiana que treballa amb molta generositat. Els fruits són una altra cosa, però la sembra que estan fent els capellans, els religiosos, els consagrats i els laics és tan rica que en dono gràcies a Déu. I en tercer lloc, voldria posar en relleu l'acollida. M'he sentit acollit. Em sento un més d'aquesta societat i d'aquesta Església de Catalunya i de Barcelona. Sento que gairebé és com si hagués nascut aquí.

Aquesta és una idea molt missionera: la d'encarnar-se al territori.

Ho intentem fer així. Ara bé, per molts esforços que facis, per a molta gent no deixes de ser un estranger. Quan estava a l'Àfrica em deien que era un d'ells, per tot seguit recordar-me la condició d'europeu i blanc. Amb tot, m'estimaven i jo els estimava. I sento el mateix aquí.

Enyor la missió? Alguna vegada ha pensat a tornar a l'Àfrica?

Aquest és el meu somni. Quan les coses van malament em pregunto per què el Papa va tenir la idea d'enviar-me a Catalunya?, per què no em va enviar al Congo, a Benín... on hauria estat molt feliç? En qualsevol cas, el Senyor, a través del Papa, m'ha enviat aquí i aquesta és la missió. L'Àfrica que jo estimava de jove l'he trobada aquí, en el sentit que l'important és la missió que et confia Déu a través de l'Església.

Una cosa que agrada, especialment a la gent senzilla, és la seva espontaneïtat en les compareixences públiques. Fins a quin punt és una espontaneïtat espontània?

Jo sóc com sóc i als 70 anys ja no puc canviar. Si fes un esforç per canviar, no em sortiria però és que, a més, es notaria. Hi ha gent que s'estranya que sigui tan espontani, però és que molts preveres també són així. Un prevere que estima la gent i que la gent se

Agustí Codinach

l'estima se sent com a casa i parla amb espontaneïtat. Per tant, no està estudiat ni és una estratègia comunicativa, jo sóc així i la gent m'accepta així.

Es parla molt del territori diocesà de Barcelona com un referent de secularització en l'àmbit europeu. Amb tot, vostè destaca sovint la vitalitat de les comunitats cristianes...

Sí, és evident. Només cal mirar la vida de molts de nosaltres. Avui dia s'han perdut els costums de resar i d'anar a missa. La secularització està dintre de mi mateix, de cadascun de nosaltres. No obstant això, hi ha molta gent amb arrels cristianes. Mireu el gran nombre de persones que assisteixen a missa a la catedral de Barcelona per Santa Llúcia o altres celebracions. Posa en relleu la religiositat popular que hi ha en el cor de molta gent. Així mateix, les arrels cristianes també es constaten en totes les mostres de caritat i solidaritat que neixen de l'Evangeli. Per tot plegat, Barcelona està secularitzada però hi ha unes arrels molt cristianes. Aquesta és la nostra esperança. Hem de regar aquesta flor de religiositat popular i de solidaritat perquè doni més i millors fruits.

Al llarg d'aquest any ha pogut visitar moltes comunitats. Quin diagnòstic fa de la situació de la diòcesi?

Seria molt precipitat donar ja un diagnòstic més o menys objectiu. A més, encara no he visitat totes les comunitats, ni totes les parròquies de la diòcesi. Dit això, m'adono que hi ha diversos reptes. En primer lloc, l'agrupament de parròquies, per fer un treball més en comunió i coordinació. En segon lloc, tot el treball de suport a les

famílies. La família necessita una gran ajuda espiritual, formativa, d'acollida i de misericòrdia per part de l'Església, i suport econòmic per part de les administracions. De fet, som el país que menys pressupost dedica a la família, cèl·lula bàsica de la societat. El futur és en la família, que és el més important de tot. En tercer lloc, la joventut. No sé si apostem prou per la joventut i pel seu creixement en equilibri. De vegades, viuen situacions molt complicades i, a través dels mitjans de comunicació, reben missatges que no són prou educatius. Només cal mirar com els mitjans de comunicació tracten la violència, la vida de família, l'amor o el sexe. Tot això ens ha de preocupar. Com eduquem la joventut? I en quart lloc, destacaria la importància de la pastoral vocacional. Necessitem laics creients però també bons preveres. Gràcies a Déu, al Seminari van entrant joves que responen sí a la crida del Senyor. Hem de treballar més i estimar aquesta vocació dintre de les comunitats, perquè de vegades caiem en una crítica contra el bisbe, contra els preveres, contra els polítics... quan, de fet, estan al servei de tots. Ja sé que no ho fem prou bé, ni els polítics, ni els preveres ni els bisbes, però n'hem de valorar l'entrega generosa. És important que la nostra societat no perdi aquesta mirada positiva.

La Sagrada Família tindrà missa cada diumenge a partir de l'any vinent?

No volem que es quedi només en un lloc museístic. En el marc del Consell Presbiteral i Pastoral estem estudiant quan i com començar a celebrar de forma regular les eucaristies. Trobarem el millor mètode i manera de fer-ho. Jo estic molt content d'aquest símbol de Barcelona tan preciós que és la Sagrada Família. Els visitants reconeixen

«Barcelona està secularitzada però hi ha unes arrels molt cristianes»

Agustí Codinach

Omella va prendre possessió de la diòcesi el dia de Sant Esteve del 2015.

Església a Catalunya

Barcelona per la Sagrada Família i això és impressionant.

Vostè forma part de la Congregació per als Bisbes, una de les més importants de la Cúria Romana. En el pontificat de Francesc, hi haurà canvis en el procediment per nomenar bisbes?

El procediment està molt ben fet. És cert que en temps de sant Agustí era la mateixa comunitat cristiana qui escollia el bisbe, però és que aleshores eren pocs creients i, per tant, era més senzill. Avui dia les pressions que hi hauria serien molt grans. El millor és acollir la persona que ens ha estat regalada pel Papa com un do de Déu. Aquesta és l'actitud que hem de tenir. D'altra banda, l'elecció es fa d'una manera molt secreta. La Congregació per als Bisbes, a través de la nunciatura, demana molta informació sota secret pontifici. Més val que sigui una sorpresa per tothom. A mi quan em van dir que m'havien elegit bisbe gairebé m'agafa un infart, perquè ni ho sabia ni m'ho podia imaginar ni ho havia desitjat. Jo volia ser capellà de poble i morir com a capellà de poble. Mai no m'havia imaginat com a bisbe i encara molt menys com a arquebisbe de Barcelona. Però em va nomenar el Papa i compto amb l'ajuda de Déu i de la comunitat, que m'acull amb molta caritat i resa cada dia per mi. I això em dona força i consol.

Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, era nomenat el setembre passat administrador apostòlic de Mallorca. Vostè va dir que havíem perdut una mica la seva aportació. Això vol dir que Barcelona necessita nous bisbes auxiliars? Per quan?

La situació actual ens afecta tots dos, perquè tant ell com jo tenim doble feina. El que ell no pot fer ho he d'assumir jo. Veurem com acaba aquesta qüestió de l'administració apostòlica de Mallorca. Desitjo que s'arregli el més aviat possible per al bé del nostre bisbe auxiliar; de la diòcesi de Mallorca, que necessita un bisbe allí, i per al bé de la de Barcelona, que el necessitem aquí.

Amb els joves en la JMJ de Cracòvia.

Si serà ell sol o uns altres això només Déu ho sap.

Què pensa de les crítiques que han fet quatre cardenals a alguns aspectes de l'exhortació del Papa *Amoris laetitia*?

Sempre hi ha gent que pensa de forma diferent respecte del Papa. Pau VI, per exemple, va rebre moltes crítiques per l'encíclica *Humanae vitae*. Ara bé, a mi em sap greu que el Papa, que és el representant de Crist a la terra, sigui criticat, però el que em fa més mal és que les crítiques vinguin de quatre cardenals, és a dir, quatre col·laboradors directes. Tots podem pensar diferent, però al papa Francesc li ha tocat conduir l'Església en nom de Déu i, a més, ho fa amb tota generositat. Déu condueix l'Església a cada moment amb la persona que considera millor. I en aquest cas ha escollit el papa Francesc. A més, hem de tenir en compte que la família i el matrimoni s'entenen de manera molt diferent a Europa o els Estats Units, que a l'Àfrica i l'Àsia. El Papa pensa en totes aquestes realitats fruit del Sínode sobre la Família. A més, ho fa amb tanta cura i delicadesa que no se salta per res les normes actuals sobre la família i el tractament a les famílies en crisi. Ens anima a ser més propers, més misericordiosos a les famílies amb dificultats, però sense saltar-se cap norma de l'Església.

Dins d'aquesta societat catalana complexa i plural que vostè ha començat a conèixer, pot ser vostè un instrument al servei del diàleg en l'àmbit polític i social?

Bisbe i prevere, que tenen dins de la comunitat persones de mil maneres de pensar, de mil procedències, de mil opcions socials i polítiques, han de ser el pare i l'acompanyant de tots. La meua parròquia és la diòcesi i hi ha de tot. Penso que estic cridat a fer aquest servei de construir ponts, de fer com de pega, per apropar la gent. Perquè, al cap i a la fi, totes les opcions són vàlides, però del que es tracta és que siguin respectuoses amb els altres. No

«Desitjo que la situació d'administració apostòlica de Mallorca s'arregli ben aviat»

«El que fa més mal de les crítiques al Papa és que vinguin de quatre cardenals»

«El diàleg afavorirà la trobada conjunta de tots per al bé de Catalunya, d'Espanya i de la societat»

Els estimo i penso que ells també han tingut una bona acollida per part meua. Sé que estan exposats públicament a moltes crítiques i, per això, els hem de mirar amb caritat i estima perquè gasten moltes hores per construir una societat més desenvolupada, moderna, en comunió i fraternitat. Ens hem d'ajudar a fer aquest treball.

Com valora els últims gestos del nou govern espanyol amb Catalunya, davant la necessitat de reduir la confrontació?

L'actitud del govern està per obrir portes al diàleg i jo em penso que Catalunya és el que demanava i demanem, com la resta d'autonomies. Hem de viure en un món més basat en el diàleg i en el fet de posar-se al lloc de l'altre. Sé que no és fàcil perquè cadascú estima les seves idees i posicions, però quan parles i t'apropes de cor a l'altre cauen molts esquemes i etiquetes. El diàleg afavorirà aquesta trobada conjunta de tots per al bé de Catalunya, d'Espanya i de la nostra societat.

Quin missatge d'esperança ens transmetria en aquests dies de Nadal?

Nadal és un temps que ens fa reflexionar a tots, creients i no creients. En primer lloc, pensem en la família i tot el que comporta: la cura de l'altre i el fet de reunir-se per damunt d'ideologies, de rancúnies i d'enveges. En segon lloc, la fraternitat. Pensem en aquella gent que no té res, que viu en soledat. El Nadal ens recorda que hem de ser més solidaris i viure amb més germanor. En tercer lloc: la fe. Déu ens estima tant que no ens deixa sols. A Betlem es fa un de nosaltres, pren la nostra carn i sang, i camina amb les nostres penes i alegries. Això ens fa recordar que, fins i tot en la malaltia i la soledat, no estem sols, perquè Algú ens estima i ens acompanya. Tot això ho hem de tenir ben present. I no hem de parlar de l'equinocci d'hivern. El que per a mi és important és que Déu ens estima, que hem de viure més solidàriament i units en família.

L'arquebisbe Joan Josep Omella compartirà el dinar de Nadal amb les persones més pobres en l'àpat que organitza anualment la Comunitat de Sant'Egidio a la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor.

Així mateix, ha volgut adreçar la seva felicitació de Nadal als oients de Ràdio Estel i als lectors de *Catalunya Cristiana*: «Bon Nadal a Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, a tots els oients i lectors. Moltes gràcies per la vostra acollida i estimació. Que Déu us beneeixi. A tots i totes, bon Nadal!»

Barcelona

Càritas reclama la renda garantida de ciutadania

L'any 2016 l'entitat ha destinat dos milions d'euros a alimentació

Carme Munté

Barcelona

Càritas diocesana de Barcelona ha multiplicat per quatre les ajudes destinades a alimentació durant la crisi. S'ha passat dels 500.000 euros del 2007 als 2.000.000 del 2016. Davant d'aquesta problemàtica, respon amb una doble proposta. D'una banda, fa una reclamació a les administracions perquè garanteixin la renda garantida de ciutadania, un parc d'habitatge de lloguer social i un nou sistema econòmic i productiu, perquè com diu Mercè Darnell, adjunta a l'Acció Social de Càritas Barcelona, «no podem abordar aquesta dificultat de forma fragmentària, volem una ajuda que doni resposta a totes les necessitats de les persones».

De l'altra, Càritas diocesana de Barcelona dóna un nou impuls a la targeta solidària d'aliments, que permet que les persones acompanyades per Càritas puguin comprar amb autonomia als establiments comercials d'alimen-

Salvador Busquets i l'arquebisbe Joan Josep Omella. / Càritas diocesana de Barcelona

tació per mitjà dels ajuts econòmics que reben. Aquesta és una manera de dignificar l'ajuda alimentària i de garantir una alimentació equilibrada, suficient i adaptada a les necessitats de les diferents edats, creences o necessitats especials.

Totes aquestes reclamacions i propostes les va fer Càritas diocesana de Barcelona en presentar l'informe *Fràgils. L'alimentació com a dret de ciutadania*, el 14 de desembre. La roda de premsa va ser presidida per Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i president de Càritas. Salvador Busquets, director de l'entitat, va alertar que a Catalunya creix la pobresa severa. «Afirmem que els més pobres són els que han patit més els estralls de la crisi», va dir Busquets, i va constatar que entre el 2007 i el 2015 la pobresa severa ha augmentat un 4%, i ja afecta el 10,6% de la població.

Com va dir Mercè Darnell, «la pobresa no és un problema personal, sinó col·lectiu», i per tant exigeix una resposta col·lectiva i comunitària.

Urgell

Mn. Parés, fill adoptiu de la Seu d'Urgell

Redacció / La Seu d'Urgell

Mn. Xavier Parés Saltor, rector de Sant Ot i degà del Capítol de la catedral de Santa Maria d'Urgell, va rebre de l'alcalde de la Seu d'Urgell, Albert Batalla, la distinció de Fill Adoptiu de la Ciutat en un acte que es va celebrar el 25 de novembre al Saló de Plens de l'Ajuntament. La Corporació municipal va decidir per majoria concedir-li aquest honor en el ple que es va celebrar el passat 11 de juliol.

Albert Batalla va explicar en l'acte que la distinció es feia a proposta de la Germandat de Sant Sebastià, «com a públic reconeixement de la seva tasca constant pel bé dels interessos de la població urgellenca». També va explicar que «la trajectòria com a capellà de Mn. Parés ha estat sempre lligada a la nostra ciutat, però els motius pels quals es proposa la seva designació com a fill adoptiu de la Seu d'Urgell

transcendeixen la trajectòria eclesiàstica». El germà major de la Germandat de Sant Sebastià, Josep Canelles, va expressar el seu «orgull», «honor» i el «de tots els germans en retre homenatge a una persona que dels seus inicis i fins a l'actualitat ha estat un home de poble i per al poble». Mn. Parés, emocionat, va reconèixer el goig «de rebre el títol de Fill Adoptiu de la Ciutat. Si sempre m'he sentit urgellenc, ara me'n sento plenament». Mn. Parés, nascut a Ribes de Freser i col·laborador de *Catalunya Cristiana*, va fer un repàs de la seva llarga trajectòria a la Seu d'Urgell —on va arribar quan tenia 10 anys per incorporar-se al Seminari— també va voler donar les gràcies al Consell Pastoral de la Parròquia de Sant Ot «per haver-me donat suport i haver-se adherit a la petició de la Germandat de Sant Sebastià». Va finalitzar la seva intervenció agraint també al Consistori municipal el seu suport.

La llum més solidària

Lunet Solidari

Baixa't l'App de Càritas "Punt rere Punt" i fes el teu donatiu a partir d'1 €

A més, com cada any, Lunet Solidari també destinarà l'import de tots els seus regals de Nadal a Càritas, per ajudar a tots aquells que necessiten ajuda. A LUNET, volem que la solidaritat il·lumini el nostre Nadal. Feliç Nadal solidari!

En col·laboració amb **Càritas** Un NO per a ningú.

Netejant, posem tots els sentits

www.lunet.es . 902 010 977 . comercial@lunet.es

FACULTAT DE FILOSOFIA DE CATALUNYA (URL)

La Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) té una llarga tradició d'estudis filosòfics i humanístics. A més del **Grau en Filosofia**, el **Màster en Recerca en Filosofia i Estudis Humanístics**, el **Doctorat en Filosofia** (humanisme i transcendència), el **Diploma d'especialització en Patrimoni Cultural Eclesiàstic** i el **Màster en Història i Patrimoni Cultural de l'Església**, la Facultat ofereix cursos d'alt nivell universitari per a la **formació permanent del professorat**, i especialment dirigits al professorat de les àrees de Filosofia, Humanitats, Ciències socials o Llengua i Literatura.

Diploma d'especialització en Gestió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic

DEL 14 DE FEBRER A L'1 DE JUNY DE 2017
DIMARTS, DIMECRES I DIJOUS DE 18 A 21 H

L'objectiu d'aquest diploma és formar especialistes en la gestió i la difusió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic. S'inicia la quarta edició del Diploma d'especialització en gestió del patrimoni cultural eclesiàstic. Amb l'objectiu d'oferir una formació especialitzada en la gestió del patrimoni cultural eclesiàstic, el Diploma conté mòduls dedicats al marc legal i als aspectes econòmics, a la museologia i museografia, a la interpretació del patrimoni

(incloent-hi el patrimoni desconegut), a la iconografia religiosa, a l'arqueologia cristiana i un mòdul específic sobre Gaudí i el modernisme. A més, fan un nombre de visites a llocs d'interès patrimonial, guiades per especialistes d'alt nivell: a Pedralbes, al MNAC, a Santa Maria del Mar, a Santa Maria del Pi, a la Catedral de Barcelona, a la Basílica dels Sants Just i Pastor, a la Sagrada Família i a la Casa Milà.

ATENEU UNIVERSITARI SANT PACIÀ
FACULTAT ANTONI GAUDÍ
D'HISTÒRIA, ARQUEOLOGIA
I ARTS CRISTIANES

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Director: Jaume Aymar
Coordinadora Sílvia Coll-Vinent
Crèdits: 30 ECTS

MÒDULS

1. MARC LEGAL I GESTIÓ DEL PATRIMONI CULTURAL ECLESIASTIC
2. ARQUEOLOGIA CRISTIANA, ICONOGRAFIA I SIMBOLOGIA RELIGIOSA
3. INTERPRETACIÓ DEL PATRIMONI, RUTES CULTURALS I PATRIMONI SUBTIL
4. GAUDÍ I EL MODERNISME
5. PATRIMONI BIBLIOGRÀFIC DE TITULARITAT ECLESIASTICA
6. PRACTICUM

AULES OBERTES DE FILOSOFIA I HUMANITATS

La Facultat ofereix cursos en règim obert, en horari tarda-vespre. Són cursos sobre matèries de filosofia i humanitats als quals es pot assistir com a oient. Per a més informació, adreceu-vos a la secretaria de la Facultat.

La qüestió metafísica (2n semestre)

Prof. Joan Martínez Porcell
7 de febrer de 2017 al 30 de maig de 2017.
Dimarts, 17.30 - 19.30

Veritat i raó. Amor i filosofia (2n semestre)

Prof. Joan Albert Vicens
7 de febrer de 2017 al 30 de maig de 2017
Dimarts, 19.30 - 21.30

Bé i ciutat: Qüestions fonamentals. Idea i Pòlis. La re-presentació [històrica i política] de la Idea.

De Reimarus i Lessing a Nietzsche (2n semestre)
Prof. Carles Llinàs Puente
8 de febrer de 2017 al 31 de maig de 2017
Dimecres, 17.30 - 19.30

Religió i Cultura. El llenguatge del poder (revisió de grans teories polítiques) (2n semestre)

Prof. Ignasi Boada
8 de febrer de 2017 al 31 de maig 2017
Dimecres, 19.30 - 21.30

Introducció a la Filosofia de Sant Tomàs d'Aquino (2n semestre)

Prof. Abel Miró
Dilluns de 18 a 20 h, del 6 de febrer al 29 de maig de 2017

Interpretació del patrimoni, rutes culturals i patrimoni subtil

(2n semestre)
Profs. Jesús Oliver-Bonjoch, Enric Puig i Anna Casas
Dimarts de 18 a 21 h els dies 28 de febrer, 7, 14, 21, 28 de març, 4, 25, d'abril, 2, 9, 16, 23, 30 de maig de 2017.
Dimecres de 18 a 21 h els dies 15, 22 de febrer, 1, 8 de març de 2017

Classes impartides a l'aula. Visites culturals guiades: Pedralbes, Museu de Geologia, MNAC, Itinerari Sta. Maria del Mar, Visita Sarrià.

Arqueologia Cristiana, iconografia i Simbologia religiosa (2n semestre)

Profs. Jaume Aymar i Robert Baró
Dijous de 18 a 21 h els dies 16, 23 de febrer, 2, 9, 16, 23, 30 de març, 6, 27 d'abril, 4 de maig de 2017

Classes impartides a l'aula. Visites culturals guiades: Catedral, Sant Just i Pastor

Gaudí i el modernisme (2n semestre)

Prof. Jaume Aymar
Dijous de 18 a 21 h els dies 11, 18, 25 de maig, 1 de juny de 2017

Classes impartides a l'aula. Visites culturals guiades: Sagrada Família, Casa Milà.

Patrimoni bibliogràfic de titularitat eclesiàstica (2n semestre)

Profs. Sílvia Coll-Vinent, M. Dolores Díaz de Miranda, Daniel Gil
Dimecres de 18 a 21 h els dies 3, 10, 17, 24, 31 de maig de 2017

Classes impartides a l'aula. Visites culturals guiades: Monestir de Montserrat, BPEB.

Marc legal i gestió del patrimoni cultural eclesiàstic (2n semestre)

Profs. David Andrés i Imma Pallejà
Dimarts de 18 a 21 h els dies 14 i 21 de febrer, 26 d'abril de 2017
Dimecres de 18 a 21 h els dies 14, 21, 28 de març de 2017

Taller de recursos d'informació (2n Semestre)

Prof. Daniel Gil
Dimecres de 18 a 20 h, els dies 3, 17, 24 de maig i 7 de juny de 2017

Tots els mòduls del diploma d'especialització en Gestió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic s'ofereixen també com a AULES OBERTES

Informació i Inscripció

Facultat de Filosofia
Universitat Ramon Llull
Diputació, 231 - 08007 Barcelona
Telf. 93 453 43 38 - Fax. 93 453 09 57
facultat@filosofia.url.edu

Dilluns a divendres, d'11 h. a 13 h.
Dilluns a dimecres, de 17 h. a 19 h.

 Facultat de Filosofia

UNIVERSITAT RAMON LLULL

WEB DE LA FACULTAT
<http://filosofia.url.edu>

Girona

Els 90 anys serens del bisbe Camprodon

Resideix a les Germanetes dels Pobres de Girona

Víctor Gay

Girona

A la residència de les Germanetes dels Pobres de Girona és habitual que el bisbe emèrit, Mons. Jaume Camprodon i Rovira, oficiï l'Eucaristia. Ho fa amb normalitat, amb algun acòlit, ja sigui una de les religioses o un dels residents.

D'aquesta manera serena i tranquil·la, va arribar als 90 anys el 18 de desembre: «Ara comença l'últim tram de camí. Ignoro quan s'acabarà però sé que s'acabarà. Quan arribi l'hora, no penso trucar a la porta al·legant que he estat bisbe; si ens hi trobem amb algú d'aquí, que no ho retregui creient fer-me un bé. Espero entrar-hi per la meua condició. Els fills tenen sempre la porta de casa oberta.» En aquests termes el bisbe Jaume s'acomia-dava dels seus diocesans com a bisbe titular de la seu de sant Narcís a les acaballes de l'any 2001. Passaria a residir primer a Torelló (Osona), on havia nascut. L'acompanyaven la seva germana i el seu fidel secretari, Mn. Josep Padrós.

La mort successiva de la germana i la malaltia del secretari aconsellaren el retorn a Girona, on Mn. Padrós ens deixava el darrer estiu.

La salut del bisbe emèrit ha patit algun ensurt en els darrers temps. Malgrat tot, segueix servint fidelment la que fou la seva diòcesi durant més d'un quart de segle, prou convuls, entre el 1974 i el 2001.

Viu envoltat del respecte, l'admiració i l'estimació de tots els que han tingut i hem tingut l'oportunitat de fer feina al seu costat. La profunda estimació que ha manifestat per la cultura, per tots els seus preveres, també pels que encertadament anomena i defineix com a signes dels temps, han definit la seva llarga trajectòria.

En deixar la responsabilitat episcopal directa, la Generalitat li oferí la Creu de Sant Jordi, que agrai, alhora que va decidir no acceptar-la, tot dient al president de la Generalitat que a Girona només havia tractat de complir amb el seu deure l'encàrrec rebut del Sant Pare.

Per molts anys, bisbe Jaume!

El bisbe emèrit Jaume Camprodon. / Àngel Almazan

Viu envoltat del respecte, l'admiració i l'estimació de tots els qui han tingut i hem tingut l'oportunitat de fer feina al seu costat

Misericòrdia en obres

Arximandrita Avenir Georgiev

Rector de l'Església Ortodoxa Búlgara a Barcelona

Pregar a Déu pels vius i pels morts

El Déu veritable és el Déu viu, el Déu d'Abraham i de Jacob, el Déu dels vius (Mt 22,32). Ens ha revelat que són vius els qui El coneixen (Jn 17,3), amb el cos o despullats del cos, com ara els pares Abraham i Jacob. La pregària pels qui viuen en Déu és més aviat una pregària amb ells o per demanar la seva intercessió. Déu ens ha revelat també que podem ser morts en el cos (Mt 8,22) o despullats del cos. La pregària pel retorn dels morts a la vida no conté cap petició. La voluntat de Déu ja és que els morts tornin a viure (1Tm 2,4) i la pregària per ells és reconèixer que fem nostra la Seua voluntat. És també una participació a la paciència divina que deixa que es faci la voluntat dels morts, esperant que es converteixin i facin seva la voluntat divina.

La pregària personal pels morts, dispersos i pròdigs, de tota la nissaga humana, la devem als qui més han crescut en l'amor. En el segle passat el monjo sant Silvà del Mont Athos escrivia: «Qui és portador de l'Esperit Sant [...] té el cor ple de compassió per tot el que Déu ha

creat, i especialment pels qui no coneixen Déu o es rebel·len contra Ell [...] Per ells prega nit i dia, més que per si mateix, perquè es penedeixin i coneguin Déu.»

El culte de l'Església de l'Orient deixa l'esperança de poder conèixer Déu després de la mort corporal. L'homilia de sant Joan Crisòstom, cada Nit de Pasqua, proclama que «l'infern ha estat buidat», i suggereix la conversió universal dels qui eren al Xeol, quan l'ànima del Senyor crucificat hi va davallar mentre el Seu cos jeia al sepulcre. Tot i no ser consensual aquesta lectura de l'homilia, res no indica que no sigui la volguda per sant Joan.

Només Déu sap qui viu o mor en Ell. Això fa que sovint preguem alhora per, per a i amb els altres, ignorant el grau de comunió que tenen amb la Vida. Nosaltres mateixos oscil·lem dividits entre Vida i mort, esperant la resolució d'aquest conflicte en la visió de Déu tal com és (1Jn 3,2), per la Seua gràcia i per les pregàries dels qui des de sempre L'han complagut.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda

T 93 318 14 95

F 93 412 44 45

Roger de Llúria, 12-14

08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04

F 93 308 71 93

Pg. de la Verneda, 150

08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

UNA VIDA CONTIGO

DES DE 1917

*Roca ha estat sempre al teu costat tenint cura de tu
i dels teus perquè el bany sigui un espai fonamental
per compartir grans moments de vida.
Per això, ara més que mai, volem seguir al teu costat
perquè et tornis a enamorar del teu bany.*

RENOVA LA VIDA
DEL TEU BANY

Roca

A la teva botiga Roca o a
reformaambroca.cat

Egipte

Terror entre els murs de la catedral copta

Des de fa dècades els cristians són víctimes dels brots sectaris

Javier Molina
El Caire

L'11 de desembre passat, els coptes, la més vibrant de les comunitats cristianes que resisteixen al Pròxim Orient, es van tornar a vestir de dol. Eren les deu del matí d'aquell diumenge quan, segons l'encara confusa versió de les autoritats, un jove musulmà identificat com Shafik Mahmud va entrar al complex de la catedral copta del Caire —situada al popular barri d'Abasiya— i va accedir a l'església de Sant Pere i Sant Pau.

La petita capella, edificada fa un segle, està plantada sobre els murs que envolten el recinte, on fan guàrdia les forces de seguretat egípcies. El noi de vint anys, proveït d'un cinturó d'explosius, va caminar pel temple fins a la zona reservada a les dones. Era hora de missa i, a dins, hi havia desenes de dones i nens. L'explosió va segar la vida de 26 feligresos i va ferir prop de mig centenar d'assistents. «Eren les deu del matí quan es va sentir un estrèpit. En qüestió de minuts vam improvisar lliteres per socórrer els ferits», explica a *Catalunya Cristiana* Amal Luka, una de les supervivents de l'atac. «Em sorprèn que el cinturó d'explosius esquivés els controls de la porta i que accedís al recinte», diu formulant el mateix interrogant sobre la manca de seguretat que des d'aleshores turmenta la comunitat copta.

Les primeres imatges captades pels testimonis mostren les columnes i la iconografia consumides per la metralla; el mobiliari esmicolat i el terra esquitxat de taques de sang, vidres trencats i restes de calçat i de roba. La detonació va arribar fins i tot a una vitrina amb les relíquies d'un sant. «El meu germà petit acostuma a anar a aquesta església cada diumenge. Aquesta setmana no hi va anar i es pot sentir afortunat. Estem davant d'un nou nivell de violència contra els cristians. Van poder accedir al temple amb molta facilitat», comenta a aquest setmanari el copte Mina Zabet, que dirigeix el departament de minories de la Comissió Egípcia per als Drets i les Llibertats. L'Steven, un universitari de 22 anys, va tenir menys sort. La seva mare, Iman Yusef, una apassionada psicòloga de 55 anys, va morir entre els murs de l'església. A uns quants metres, la llar familiar acull des d'aleshores els plors dels seus éssers estimats. «Cada diumenge anava a missa i quan vaig sentir l'explosió vaig córrer cap al temple. La vam buscar per diferents hospitals però finalment ens van comunicar que no havia sobreviscut a les ferides», explica desconsolat aquest jove. «Jo responsabilitzo l'Estat i les forces de seguretat d'aquest atac. Aquest atemptat ha estat molt greu i cal prendre mesures serioses per millorar la seguretat i perseguir els culpables», afegeix entre dones amb dol.

Les crítiques per la negligència de l'aparell policial —que protegeix el complex de la catedral, on també hi ha la seu del patriarca copte Teodor II—

L'atemptat a la catedral va tenir lloc l'11 de desembre.

va reunir unes hores després de l'atac centenars de cristians i musulmans a les portes d'un recinte acordonat pels agents. Plena de ràbia, la multitud va reclamar la dimissió del ministre de l'Interior, Magdi Abdelgafar; va censurar la desfilada d'autoritats i periodistes afins al Govern; i, fins i tot, va arribar a entonar «El poble vol la caiguda del règim», el lema que va aflorar en les jornades de protesta que van enderrocar Hosni Mubarak el febrer del 2011. «Mentre la sang egípcia sigui tan barata, fora qualsevol president», van cridar els congregats en un país on una repressió brutal ha ofegat la protesta més lleu durant els darrers tres anys. «Les forces de seguretat són les responsables d'aquest atemptat. Com va arribar la bomba a l'interior de l'església?», es queixa l'activista cristià Naguib Gibrail.

Des de fa dècades els cristians són víctimes dels brots sectaris al sud del país davant de la passivitat policial i s'enfronten a un llarg reguitzell de discriminacions. «Durant anys les autoritats no han fet prou per protegir els cristians. Aquesta vegada haurien de fer alguna cosa més que expressar les seves condolences», diu Sarah Leah Whitson, directora de Human Rights Watch al Pròxim Orient.

El president, l'antic cap de l'exèrcit Abdelfatah Al-Sisi, va declarar tres dies de dol i va subratllar que les envestides només serviran per «enfortir la determinació i la cohesió dels egipcis». A les condemnes es van sumar Al Azhar, la institució més prestigiosa de l'islam sunnita amb seu al Caire, i els líders dels Germans Musulmans a l'exili. Un dia després de les fogonades de dolor, el règim egipci va oferir un funeral d'Estat a les víctimes per mitigar-ne la ràbia.

«Durant anys les autoritats no han fet prou per protegir els cristians. Aquesta vegada haurien de fer alguna cosa més que expressar les seves condolences»

«L'atac és molt preocupant. És el principal complex religiós del Caire i la bomba va aconseguir entrar al recinte»

«És una massacre i la resposta de ràbia i protesta és comprensible. No ens sentim segurs. Els cristians teníem l'esperança que aquest règim pogués ser la solució i ens protegís davant dels islamistes. I ha passat justament tot el contrari. En som el blanc», explica Zabet. Una cerimònia religiosa va obrir les exèquies a l'església de la Mare de Déu, al districte del Caire de Medinat Naser. «L'església copta ha ofert molts màrtirs al llarg de la seva història. Ens saben molt de greu els morts en aquest

atac. Han mort en diumenge i en un mes sagrat», va lamentar Teodor II durant el funeral. «Dic als assassins que la seva consciència no els deixarà descansar. Déu els castigarà. No pertanyen a aquest poble. La nostra història és pura i el nostre poble és pacífic», va subratllar. Després, una processó de fèretres va enfilel el camí cap al proper Memorial al Soldat Desconegut, escenari de l'assassinat el 1981 de l'aleshores president Anwar al-Sadat.

El condol no ha allunyat els interrogants que assalten la comunitat cristiana, representada pel voltant del 8% dels 92 milions d'egipcis. «L'atac és molt preocupant. És el principal complex religiós del Caire i la bomba va aconseguir internar-se al recinte. Necessitem saber com l'artefacte va entrar», comenta el copte Ishaq Ibrahim, investigador de l'ONG Iniciativa Egípcia per als Drets Personals. «És evident que s'han produït errades de seguretat i que ni tan sols hi havia escorcolls als accessos», afegeix l'Ibrahim, molt crític amb l'absència d'investigacions i de persecució judicial contra els atacs sectaris. A penes 48 hores després, l'autodenominat Estat Islàmic va reivindicar l'atemptat suïcida. «Tots els infidels i apòstates a Egipte i la resta del món haurien de saber que la nostra guerra continua», va advertir l'organització en un comunicat publicat per Al Amaq, la seva agència de notícies afí. Segons la nota, l'acte va ser obra d'Abu Abdalà al Masri. Amb tot, les dades sobre el kamikaze anunciades per l'IS no coincideixen amb les proporcionades durant el funeral pel president egipci. Segons el *raïs*, el suïcida era Shafik Mahmud Mohamed Mustafa, de 22 anys. «Abu Dagana al Kinani», va afegir, era el seu nom de guerra.

pta del Caire

Protestes contra l'aparell policial.

La biografia del kamikaze està plena d'ombres. El règim egipci ha tractat de vincular l'atac amb els Germans Musulmans, il·legalitzats i declarats «organització terrorista» davant de l'escepticisme de la comunitat internacional. Les autoritats van difondre un vídeo precari captat per una càmera de seguretat dels moments previs a l'explosió. Als fotogrames, el cursor crida l'atenció sobre una figura vestida de negre que camina carrer avall en direcció a les portes del temple, situat a la vorera oposada. Segons el Caire, la silueta correspondria a la del presumpte suïcida. La imatge del jove, no obstant això, es perd en el darrer tram del carrer. I uns segons després una explosió sacseja la capella. La detonació llança per les finestres un núvol de pols i de runa.

La policia va detenir hores després de l'atemptat en una batuda en un barri del Caire quatre suposats membres de la cèl·lula que havia reclutat Shafik, entre ells, una dona. De la vida passada del terrorista només consta que va ser arrestat el març del 2014. Durant el captiveri, que es va prolongar durant sis mesos, Mahmud va ser torturat per un aparell policial que compta amb un reguitzell de violacions dels drets humans. Després del seu alliberament, el rastre del jove es va esvaïr. El seu nom figura entre dos casos més relacionats amb terrorisme oberts per la policia el 2015 i 2016. Ni tan sols els primers detalls de la investigació han aconseguit tranquil·litzar la minoria copta.

«Hi ha molta ràbia. Hi havia un pacte amb el règim d'Al-Sisi i aquests incidents recents són una ruptura d'aquest acord», reconeix Wael Eskandar, un dels rostres de la joventut copta que va

entrar en escena després de la revolució del 2011 i que ara es troba deprimat pel curs dels esdeveniments. «La popularitat d'Al-Sisi s'esvaeix però ningú no sap si tot això serà suficient per aconseguir un canvi.»

L'investida contra la catedral copta és l'última d'una sèrie de tragèdies que han marcat la mil·lenària història dels cristians egipcis durant el darrer lustre. Una cadena interminable que turmenta la família de l'Steven i que en els darrers anys ha alimentat l'èxode cap als Estats Units, Europa i el Canadà. «Alguna vegada hem pensat a marxar d'aquest país però també és casa nostra», diu el jove entre llàgrimes. «El meu somni és que la meva mare ens hagués vist a la meva germana i a mi sortir-nos-en en la vida. Per ella continuarem endavant», conclou.

Una llei per construir temples, l'última discriminació

La vigília de l'arribada al poder, Al-Sisi va prometre a la minoria cristiana una llei que posés fi a dècades de restriccions en la construcció i rehabilitació dels llocs de culte. Lluny de complir la comesa, la històrica norma que va ser aprovada a finals d'agost passat pel Parlament beneeix els obstacles contra els quals ha lluitat la comunitat cristiana. «Això no es pot anomenar justícia. No és just que no calgui una llei per erigir mesquites i sí per aixecar esglésies. El que esperàvem és que fos una norma per organitzar la construcció dels llocs de culte de tots dos credos, lluny de les intervencions de la policia i les seves exigències d'edificar un temple sense creus, ni campanes o cúpules», comenta Afraim Adli, un sa-

cerdot de l'Església Ortodoxa Copta —la branca que professa la majoria dels cristians egipcis—, a càrrec d'una parròquia en un poble de la província de Minya, a uns 300 quilòmetres al sud del Caire.

L'empipament no és aïllat a pesar que la norma, ratificada per dos terços de l'Hemicicle, és fruit de les negociacions del Govern amb la cúpula de les tres principals esglésies del país més poblat del món àrab. Fa quatre mesos, després de dies d'estira-i-arrotonsa, el Sant Sínode de l'Església Ortodoxa Copta —format per 105 bisbes— va acceptar les últimes esmenes de l'Executiu i va donar suport a un text que prèviament havia titllat d'«inacceptable» i «poc pràctic». Les raons del canvi, amb tot, no han convençut els activistes coptes. «La legislació no soluciona el problema. En realitat, es tracta d'una norma per impedir la construcció d'esglésies», assenyala Ishaq Ibrahim, investigador de l'ONG Iniciativa Egípcia per als Drets Personals. «Els termes del document —afegeix— són molt vagues i alguns com la definició dels cristians com a grup religiós és contrari al concepte de ciutadania.» La llei deixa en mans del governador provincial la decisió de donar llum verda a l'edificació de temples nous i estableix diferents condicionants com «la preservació de la seguretat i l'ordre públic» o el nombre de veïns cristians.

«El text vincula la construcció d'una església al cens d'habitants cristians en aquesta zona», denuncia l'Ibrahim, conscient que la xifra de fidels és objecte de controvèrsia. La versió oficial estima que al voltant del 8% de la població —uns nou milions d'egipcis— segueix els dictats de l'Església ortodoxa copta però el cens fa dècades que retalla la xifra per por que la seva publicació registri el declivi evident d'una comunitat que —fustigada pel Govern i els islamistes— ha abraçat la diàspora.

El procés de redacció, reduït a trobades de funcionaris estatals amb la jerarquia copta, i l'absència d'escrutini públic també han suscitat crítiques. «L'opinió de l'Església és molt important però també va ser discutida pels seus creients», indica l'activista. La norma ha propagat un sentiment de decepció entre els cristians, que van donar suport majoritàriament al cop d'Estat que fa tres anys va fer fora de la presidència del país l'islamista Mohamed Mursi i que van patir estoicament les conseqüències de col·locar-se en el blanc de la ira islamista.

«No és just que no calgui una llei per erigir mesquites i sí per aixecar esglésies»

«El text vincula la construcció d'una església al cens d'habitants cristians en aquesta zona»

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**BON
NADAL!**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826

Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Per servir, servir

Mn. Ignasi Font

Vicari de l'Opus Dei per a Catalunya

Vaig conèixer Mons. Javier Echevarría el novembre del 1972. Venia acompanyant sant Josepmaria i el beat Àlvar. Estava pendent de tot. Molt jove, després de ser ordenat sacerdot, ja va ser escollit com a secretari per sant Josepmaria que, previsorament, va preparar personalment els dos successors seus. Així va aprendre de primera mà què suposa la paternitat. Això el marcà profundament.

El setembre de 1974 vaig conèixer amb ell unes setmanes a Premià. Sant Josepmaria, de tornada d'un esgotador viatge d'evangelització per Amèrica, malalt, necessitava recuperar-se. Don Javier —així li dèiem— estava pendent de tot, sempre en tercer pla, com corresponia

Necessitava posar aquest llevat d'amor de Déu a totes les perifèries de la geografia humana

In memoriam

a la diferència d'edat. Es notava que sant Josepmaria se l'estimava molt.

Després l'he trobat sovint. Quan el beat Àlvar del Portillo va succeir sant Josepmaria, don Javier va ser al seu costat, inseparable i immediat col·laborador. Moltes vegades vaig sentir el beat Àlvar dir: «Pregunteu-ho a don Javier, que ho recorda tot.» Tenia una memòria fabulosa i, en efecte, es recordava de tot. Tots dos havien conviscut amb el fundador. Els movia dur a terme —en l'Església i en el món— el carisma que havien après d'ell. És a dir, buscar la santedat personal en la vida ordinària, especialment per part dels laics, mitjançant l'acompliment amorós dels deures professionals, familiars, civils, religiosos, que els pertoquen. Déu hi urgeix. Sant Josepmaria va fer que irrompés en el món aquest missatge «vell com l'Evangeli i, com l'Evangeli, nou», i en va fer la primera expansió. Amb el beat Àlvar va culminar el reconeixement de l'Opus Dei i va continuar l'expansió per tot el món. Monsenyor Echevarría l'ha impulsada arreu del món. Necessitava posar aquest llevat d'amor de Déu a totes les perifèries de la geografia humana. Ha mort impulsant-ne l'inici estable a Angola, el Vietnam, Bulgària, Cuba... En aquests vint-i-dos anys en què ha estat prelat i pare, gairebé m'espanto de tot el que ha arribat a fer: viatges d'evangelització, trobades, escrits... I fins al final. Mai no es va concedir una pausa en el seu servei, ni pel cansament, ni per la manca de salut o de temps.

«No puc dir-los que no», se'l va sentir dir al final d'un altre viatge, a les deu de la nit, quan li van comunicar el traspàs d'un fill seu. Va anar a vetllar-lo. L'endemà va haver d'anar d'urgència en un hospital: es trobava molt dèbil. Ha viscut decididament entregat als altres. Sense concessions. Va aprendre de sant Josepmaria que «Per servir, servir». És a dir, per ser útil, cal servir. Estimava molt aquesta terra. Ha estat arreu: a Montserrat, a Tarragona, a Girona, a Lleida, a Andorra... Aquest mes de setembre va voler passar per Barcelona: van ser només tres hores. Va insistir que la pregària és la veritable arma per a tota tasca d'evangelització, i afegí: «Que us desviu per tots.»

Ho resumiria amb les paraules que sant Pau digué a Timoteu: home de Déu. Com obliga això per dintre! Ell ho sentia a tothora. Es palpava. És el que ens ensenya Jesús: el camí de la Creu, del sacrifici, de la donació permanent als altres, és el camí de la fecunditat i de l'alegria. És el que li toca ser a un pastor.

DIES: GENER 22 i 29, a les 5 de la tarda
FEBRER 5 i 12, a les 5 de la tarda

Teatre Àngel Guimerà
Informació i reserves: tel. 977 662 993
www.pastoretsdelvendrell.cat
Bonificació especial per a grups

El 10% de la recaptació total de la taquilla es destinarà a una finalitat benèfica

Són... els Pastorets de Catalunya!

«Vull ser un bisbe pastor, amb olor d'ovella»

Josep Parra ha estat nomenat bisbe auxiliar de Santiago de Guatemala

Rosa María Jané Chueca

Fra Josep Parra, dominic, va néixer a Otívar (Granada), però es va criar a Calonge. El 1976 va ser destinat per l'orde com a missioner a l'Alta Verapaz de Guatemala. El 1979 va ser ordenat sacerdot. El 1993 va crear la Fundació Sant Martí de Porres per a la promoció de projectes educatius i socials de les religions desfavorides de Verapaz i de Quiché. El 2013 va obtenir la ciutadania guatemalenca. Aquest dominic, conegut popularment com a «pare Papito», serà ordenat bisbe el 21 de gener a la catedral de Santiago de Guatemala. Amb motiu d'aquesta celebració, el Club+Amics organitza un pelegrinatge a Guatemala per acompanyar el pare Papito i conèixer el país on desenvolupa la seva tasca apostòlica.

Com va rebre la notícia del seu nomenament?

Amb sorpresa, amb temor i amb tremolor. En un principi vaig passar pel que jo anomeno «la síndrome de l'Anunciació». Jo tenia el meu projecte de vida. Estava en una capella rectoral atenent la pastoral de la misericòrdia a través del sagrament de la Confessió. Conformava, amb un altre frare dominic, una petita fraternitat i treballava en la Pastoral Familiar... Oferia seguiment a la Fundació Sant Martí de Porres amb les seves obres socials. Tenia projectes per al proper any... De sobte m'assabento de la notícia i el Senyor em diu: «No, per aquí no. Ara aniràs per allà.» Em mostra que he de fer el que Ell em demana, no el que jo havia planificat. Com Maria no he pogut sinó contestar: «Faci's la vostra voluntat! Que es compleixi en mi la teva paraula!»

Ja se n'ha fet a la idea?

Ho vaig assumint de mica en mica. Amb els dies, ho vaig comprenent, assimilant. En aquestes setmanes el que estic fent és preparar-me per a l'ordenació episcopal. Ja tinc planificada una setmana de recés i reflexió per començar, amb ànim i força, el meu nou servei episcopal. M'he posat a les mans del bon Pare Déu, així que vaig deixant els nervis i cada cop em sento més tranquil.

La notícia del seu nomenament es va fer pública l'11 de novembre i sabem que aquesta data el va emocionar. Per què?

Em va emocionar perquè l'11 de novembre és la festa de Sant Martí de Tours, el sant patró de Calonge, a Girona, i jo sabia que estaven de festa. A la parròquia de Sant Martí de Calonge vaig créixer en la fe, vaig rebre la meva Primera Comunió, vaig ser acòlit, fins que als 11 anys vaig entrar al Seminari major conciliar de Girona. En aquella parròquia vaig estar acompanyat durant anys per un sant sacerdot, Mn. Pere Surribas i Garrober, que sempre va estar al meu costat i va marcar positivament la meua vida: la meua vida religiosa, sacerdotal i missionera.

Quin tipus de bisbe vol ser per a Santiago i els seus diocesans?

Vull ser un bisbe com Crist demana, com l'Església demana, com el papa Francesc demana: un bisbe pastor, lliurat al ministeri, pastor amb olor d'ovella, humil i senzill, vivint amb naturalitat i modèstia, com sempre ha estat la meua vida. Anant a la recerca de la gent, sent proper als sacerdots. Enfortint una Església arxidiocesana en sortida. Sent afectuós, estimant i deixant-me estimar. A Guatemala, i concretament a l'arxidiòcesi de Santiago, hi ha una Església viva, les vocacions religioses i sacerdotals s'incrementen, els laics desenvolupen un paper molt important en les feines de l'Església. Ara estem immersos en una renovació del Pla Pastoral arxidiocesà. Són molts reptes i moltes tasques a les quals cal enfrontar-se amb entrega, amb imaginació, amb esperit d'alegria i d'esperança. Cal fer que la nostra tasca evangelitzadora estigui centrada en Crist Jesús, Senyor de la nostra vida i de la nostra història, i promoure en la nostra gent una trobada personal amb Crist, per passar d'una religiositat de tradició a una fe personal, joiosa i testimonial.

«Vull continuar sent el pare Papito, el pare, el "papaíto" de tots»

«A Guatemala he trobat el que cercava: la felicitat de Jesús en els pobres»

Com li canviarà la vida a partir d'ara?

No canviarà, ja ha canviat! Ara tothom m'anomena «Monsenyor», quan sempre m'havien anomenat «pare Papito». M'agrada més allò de Papito... però són «qüestions d'ofici». La meua agenda personal i la de la rectoria han quedat supeditades a l'agenda de l'arxidiòcesi, amb totes

les reunions, trobades i activitats pròpies d'una estructura eclesial més complexa. Canviarà, perquè una cosa era atendre els fidels de la missió, de la parròquia, de la capella rectoral i ara serà ajudar el senyor arquebisbe a pasturar una mega-arxidiòcesi que té més de cinc milions i mig d'habitants, amb tota la seva problemàtica social, política i religiosa.

L'anomenen afectuosament «pare Papito»... què ens indica aquest nom?

El nom de pare Papito ve originalment del català. A Cardedeu (Barcelona), quan jo feia el postulantat, em deien «Papitu» i així em van conèixer i em coneixen tots els meus germans dominics de la nostra antiga província d'Aragó. Quan vaig arribar a Guatemala, el P. Salvador Huguet, que va ser un gran dominic de Borriana, em va rebre a la ciutat capital i em va presentar a la gent com a fra *Papitu*, però a la gent no li va dir res aquesta paraula i em van començar a dir *Papito*, que vol dir «papaíto, papaíto». Així m'identifica la gent, així m'identifico jo. Vull continuar sent el pare Papito, el pare, el *papaíto* de tots els que han passat o passaran pel camí de la vida.

Vostè va arribar a Guatemala el 1976 i és ciutadà guatemalenc...

Jo vaig arribar a Guatemala el 21 de novembre del 1976. El 28 d'octubre del 1979 em vaig ordenar de prevere. Va ser la primera ordenació sacerdotal que va fer el bisbe Gerardo Flores. Arran de la meua ordenació, i amb pòster senzill de la meua imposició de mans de Mons. Gerardo, va començar la campanya vocacional i més tard es va posar en marxa el Seminari diocesà de Verapaz.

Ha trobat el que cercava?

He trobat el que cercava: la felicitat. La felicitat de Jesús en els pobres, i en els més pobres dels pobres: els indígenes q'eqhí. Vaig aprendre molt, durant els meus 18 anys com a missioner a Verapaz. Vaig aprendre a ser sacerdot servidor, missioner, predicador itinerant, pastor, amic, germà. I també metge, infermer, paleta, fuster... en aquells anys un missioner feia de tot. Em van ajudar molt els catequistes, homes i dones de fe que estaven i estan lliurats a les seves comunitats indígenes en el servei de la Paraula de Déu, en la catequesi i en els diferents serveis de promoció humana. Amb dolor he de recordar que molts van ser segrestats, torturats, en aquells anys de violència i no van aparèixer mai més. Des del cel (són els nostres màrtirs!) estic segur que m'acompanyen i m'acompanyaran en aquest nou servei a l'Església que peregrina a Guatemala. Guatemala té el seu encís, el seu encant, i no tan sols en el món indígena, sinó en tota la seva gent. El *chapín* (guatemalenc) és molt acollidor, és molt afectuós, és molt afable, és molt atent... Contrasta molt amb la fredor dels europeus. A Guatemala he trobat la realització de la meua vida religiosa i sacerdotal en el servei. Un servei que omple d'alegria, (continua a la pàgina següent)

fins i tot en aquells moments que ens va tocar viure enmig de la turbulència del conflicte intern armat (guerra civil) que va durar 36 anys.

Com descriuria la tasca social i de promoció humana i cristiana que ha fet en tots aquests anys?

Quan hi vaig arribar com a religiós missioner a la Verapaz, em vaig adonar que no venceríem la pobresa si no hi havia educació. La meva primera tasca va ser obrir un Centre d'Alfabetització, al llavors llogarret de La Tinta. Aquest centre era a més un centre de castellanització. Els indígenes no parlaven absolutament gens el castellà. Tots parlaven en llengua q'eqchí. Això era i és maco, però necessitaven parlar en castellà per obrir-se a la resta del país. A partir d'aquí es van construir diversos centres educatius, un internat, un allotjament, uns dispensaris parroquials. S'hi van formar promotors de salut, alfabetitzadors... Tot això era i és el braç social de l'Església. No podem evangelitzar si les persones tenen l'estómac buit, si els infants moren per desnutrició, si la gent viu en la marginació, en l'oblit. Després, i ja a la capital, amb un grup de laics compromesos de la parròquia de Sant Martí, vam establir la Fundació Sant Martí de Porres (Obres Socials Pare Papito) que ha donat suport a projectes innombrables, tant en el món indígena de la Verapaz i el Quiché, com en zones marginades i vulnerables de la capital. M'omple de satisfacció veure com aquest esforç que hem fet ha donat els seus fruits, ja que hi ha molts pares de família i joves que, sense la nostra ajuda, no haurien sortit mai de la ignorància i avui són mestres bilingües castellà-q'eqchí, infermers, professionals i, fins i tot, un primer sacerdot dominic indígena. Tot això des d'un sentit de justícia social, des de Jesús que ens ensenya a estimar i a servir. No des de cap ideologia o fred sentit altruista sinó, repeteixo, des de l'amor a Jesús i als germans més vulnerables, més oblidats, més ferits, recordant sempre la paràbola del bon samarità i les paraules de Jesús: «Fes tu el mateix.»

Mirant cap enrere, quins han estat els moments més durs?

Si miro enrere, els moments més durs van ser els anys de violència que ens va tocar viure a la Verapaz, particularment a la vall de Polochic. I el que més em va marcar la vida, i fins i tot el

caràcter, va ser la massacre de Panzós el 29 de maig de l'any 1978, on van ser massacrats uns 150 indígenes q'eqchí. El dolor i la impotència davant d'aquells fets, que es podien haver evitat si hi hagués hagut un mínim de sentit de justícia social i una equitativa distribució de les terres, sempre m'han acompanyat en el dolor d'un cor que, no m'avergonyeix dir-ho, és molt sensible. En una altra ocasió em va caure un llamp quan estava de gira missionera per les muntanyes de Telemán, a l'altra banda del riu Polochic, i van morir davant meu, una dona i una nena, les dues q'eqchí i descalces. Va ser una cosa terrible. Jo anava a celebrar un matrimoni en aquell llogarret perdut entre la boscúria de la serra de Las Minas, i vaig acabar enterrant dues germanes indígenes. Un altre cop, tot celebrant la santa missa, vaig ser testimoni impotent de la mort instantània d'una bebè, que va deixar d'existir per un atac de cucs. Tot això ens parla d'una situació de pobresa extrema, de marginació, d'oblit que encara dura i que, en algun cas, s'ha aguditzat encara més, molt més.

I els moments més gratificants?

«No podem evangelitzar si les persones tenen l'estómac buit»

Crec que el més gratificant és l'«estar». Estar aquí amb la gent, compartir la vida, compartir les alegries i les penes, els moments de dolor i també els moments alegres. Els moments de foscor i també els d'esperança. Veure que Guatemala avança, a poc a poc, però avança, em fa molt feliç. Quan ve gent de fora i ens critiquen, perquè les coses estan com estan, jo sempre els dic: no critiqueu, vosaltres no teniu punt de referència. Jo fa 40 anys que estic aquí, ja sóc guatemalenc, i sé com eren les coses ahir i com són avui, com estàvem abans i com estem actualment. Això no vol dir que no haguem de lluitar, i de valent!, per millorar les coses, però hem avançat en democràcia, en educació, en llibertat, en respecte a la multiculturalitat, en infraestructura... el que passa és que encara queda mol-

tíssim per fer.

Des de Catalunya s'està organitzant un pelegrinatge per assistir a la seva ordenació episcopal, què significa per a vostè aquesta presència catalana?

Si es du a terme aquest bonic pelegrinatge serà un signe bellíssim. Les meves arrels de sang són andaluses (cal no oblidar-ho!), però les meves arrels de fe són catalanes. Els meus pares, Antonio i Vicenta, van ser emigrants que em van portar juntament amb els meus germans grans, des d'Otívar (Granada) a Calonge (Girona), quan jo només tenia uns 40 dies de vida. Vaig créixer, i em vaig formar en la fe, a l'ombra de la parròquia de Sant Martí de Calonge. Allí va sorgir la meva vocació sacerdotal, la meva vocació religiosa, la meva vocació missionera. Que n'és, de bo, unir Centreamèrica i Catalunya, Calonge i Guatemala. El lloc on el Senyor em va cridar per primer cop per seguir-lo com a religiós i sacerdot... i el lloc on ara, amb mirada d'amor, em crida a l'orde episcopal. Això és bonic, maquíssim, i un gran testimoni per a l'Església a Catalunya!

PELEGRINATGE A GUATEMALA amb motiu de l'ordenació episcopal de JOSEP PARRA

Del 16 al 24 de gener del 2017

Ens hi acompanyarà Mn. Jaume Aymar, director de Catalunya Cristiana

Viatjarem per aquest país encisador a través de volcans, llacs, el seu sincretisme religiós i un ric patrimoni arqueològic.

Termini d'inscripcions fins al 31 de desembre

Tel. 93 409 27 70

Informació: Mercè Papiol

Carta des de... / Togo

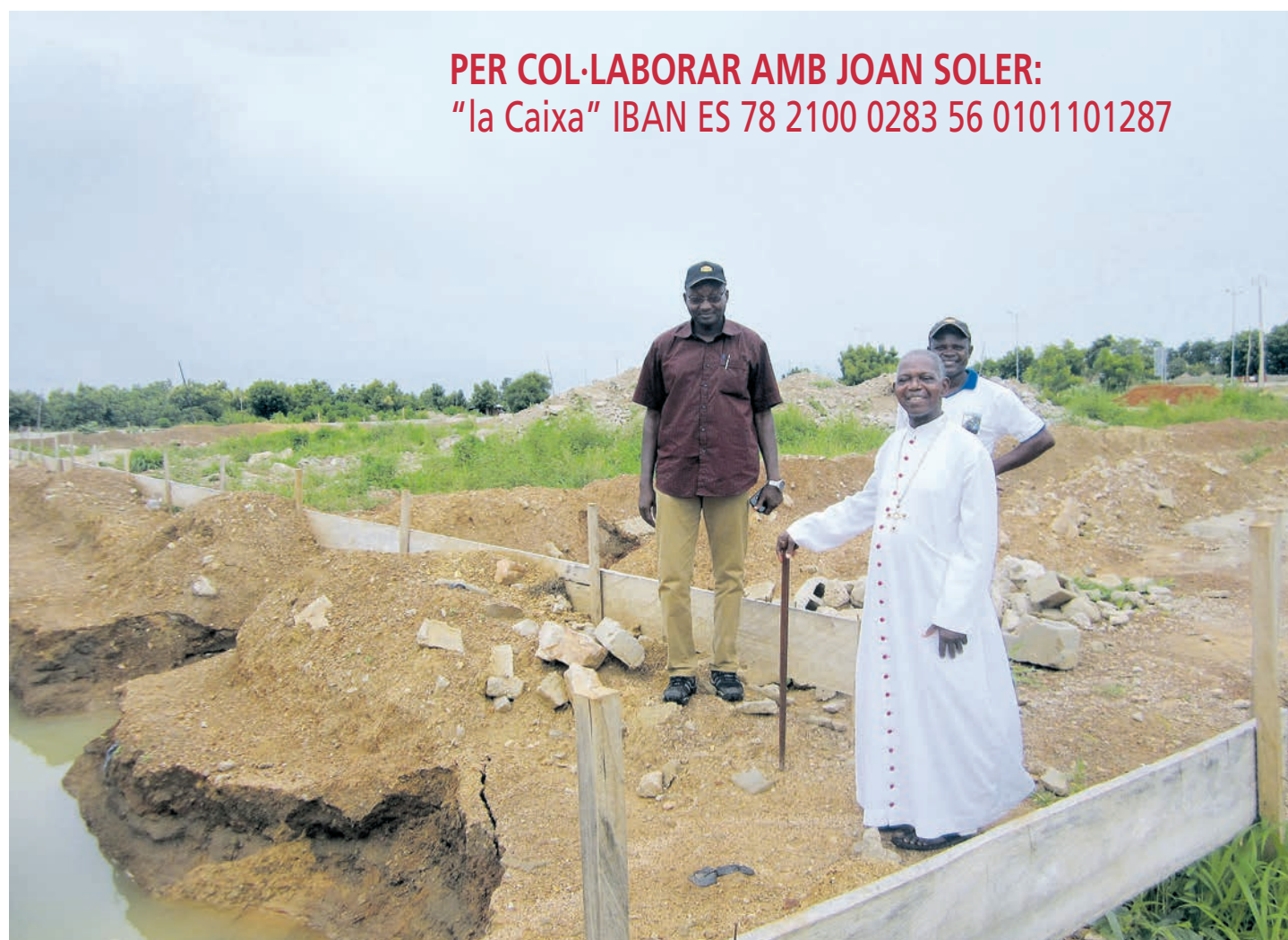
I la vida continua... Nou bisbe a Dapaong!

Joan Soler
i Ribas

Benvolguts i estimats lectors de *Catalunya Cristiana*, ara feia un munt de temps que no us escrivia, no pas per manca d'històries sinó per manca de temps. Però aquests darrers dies, he tingut ganes de compartir amb vosaltres l'inexorable pas del temps. Per què? Vam començar l'1 de novembre amb la festa de Tots Sants i dels Fidels difunts. Una festa que ja a Olot m'agradava, però que aquí pren tot un sentit diferent. Per què? Doncs perquè les persones que omplen el cementiri de la parròquia són majoritàriament joves. Massa joves. Només per fer-vos una idea, després del mes d'agost al barri ja hem enterrat 4 joves d'entre 16 i 20 anys i 3 nens de 5, 3 i 2 anys. Mal de ventre. Mal de cap. Mal de... pobresa. Un diumenge després de la missa jugues amb ells, rius, cantes... i el dimecres aquell menut ja no hi és. A alguns els enterren al pati de casa, als altres els porten al nostre cementiri. I potser és perquè els morts són tan joves que el nostre cementiri està ple de vida, ple de mainada que vénen a saludar algú: el seu pare, la seva mare, els seus germans petits. Alguns venien amb papers escrits: «Et trobem a faltar», «Mare, t'estimem molt...». D'altres amb algunes flors que han trobat en els pocs arbres que hi ha al voltant. Un menut fins i tot ha portat uns caramels per al seu germà. Hem pregat per 2 petits bessons, per un nen de 5 anys, per un menut de 2 i per dos joves de menys de 20 anys, sense deixar-nos dotze difunts més que no passen dels 35 anys. Aquest és el nostre cementiri de Saint Paul. Un cementiri ple de massa gent que encara tenia un llarg camí per endavant.

És difícil, doncs, trobar vells a Dapaong, però entre ells hi ha el nostre bisbe, Mons. Jacques Anyilunda. Un sant home de gairebé 70 anys. Se'n va anar a Roma i amb la seva simplicitat els va dir que ja no podia més. Nosaltres no ho sabíem. El dilluns jo me'n vaig a saludar-lo al bisbat per demanar-li quin dia podria venir a beneir la nova farmàcia i les sales de classe del poble de Naki-Ouest que hem construït amb l'ajuda de la parròquia de la Sagrada Família de Blanes. Em diu: «Vine d'aquí a un parell de dies i en parlarem.» I afegeix: «Avisa els fidels que demà el nunci de Roma ve a saludar els capellans i el poble.» L'endemà a la missa del matí aviso els fidels de trobar-nos

El bisbe sortint, Jacques Anyilunda.

a la catedral a les 10.30. Truco a alguns dels catequistes dels pobles i tots els capellans ben ensotats anem a rebre el nunci. Tot i haver-ho advertit el mateix matí, la catedral fa un bon goig. El poble ha sortit nombrós. I el bisbe pren la paraula.

«Ja ho veieu», ens diu, «jo ja sóc una mica massa vell i estic malalt». Un murmuri a l'interior de la catedral. «Per això ha vingut el nunci per donar-nos una bona notícia.» El nunci es dirigeix cap a l'ambó, no sense abans esquivar el perill d'un cable que algú acaba de posar malament i s'adreça a tots nosaltres: «En nom del Sant Pare Francesc, us vinc a dir que ha acceptat la renúncia del nostre bisbe Jacques.» Un gran silenci, algun «no», alguna persona que plora. Un ambient de mort i de tristesa. «I al mateix temps us ha nomenat un nou bisbe, en la persona de...», i es fa un silenci. Tots els capellans es miren. Estem sorpresos. I diu el nom: «L'abbé Dominique

PER COL·LABORAR AMB JOAN SOLER:
"la Caixa" IBAN ES 78 2100 0283 56 0101101287

**Tenim un bisbe
com als primers
temps de l'Església.
Conegut, pregat,
estimat, esperat**

Guigbile.» I en aquell precís moment, quan el nom ha estat dit, quan tots ens hem adonat que han nomenat un dels capellans més estimats del bisbat, el vicari episcopal de la pastoral, el rector d'una parròquia de poble que és un exemple per a tots. Que han nomenat bisbe aquell bon home que es fa amb tots, que té temps per anar a visitar un malalt en un poble reclus, de fer una vetlla de pregària de tota la nit i d'anar a prendre una cervesa amb un company que té necessitat de parlar. Quan ens hem adonat que és

ell, tota l'església esclata. Una alegria enorme. Una festa de la vida. Un poble que està content amb l'elecció del seu nou bisbe.

I em sento un privilegiat. Aquí ningú no el criticarà. Ningú no el qüestionarà. Ningú no dirà que no s'escolta el poble. El poble ha parlat. I tenim un bisbe com als primers temps de l'Església. Conegut, pregat, estimat, esperat. I l'antic bisbe torna a prendre la paraula. Ara un fort aplaudiment. El seu treball tindrà continuïtat. Hem passat de la mort a la vida. I ens diu: «Ja ho veieu, ja no sóc més el vostre pare, ara sóc el vostre avi.» I ens saluda emocionat. I tornem a aplaudir i algú entona un cant. Un cant d'esperança, i la gent es posa dempeus. I m'adono que és el mateix cant que havien entonat per la festa de Tots Sants al cementiri. Ens pensaven que havia mort, però ha ressuscitat. Es pensàvem que tot s'acabava, però només era el començament.

«Estimats fills, també avui us convido a tornar a la pregària. En aquest temps de gràcia, Déu m'ha permès que us guiï cap a la santedat i cap a una vida senzilla, a fi que en les petites coses hi pugueu descobrir Déu Creador, us enamoreu d'Ell i la vostra vida sigui un agraïment a l'Altíssim per tot el que us dona. Fillets, que la vostra vida sigui un do en amor per als altres, i Déu us beneirà. I vosaltres, doneu testimoni sense interès, per amor cap a Déu. Gràcies per haver respost a la meua crida.»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de novembre del 2016

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Des del monestir

L'Esperança del Nadal

L'esperança és tenir la confiança d'aconseguir una cosa que desitgem i podem realitzar. També, esperar una recompensa gratificant que comporti un final feliç; desitjar un esdeveniment important, com podria ser un aniversari, un viatge, una celebració. L'esperança del cristià espera i confia que rebrà de Déu la felicitat i l'ajut per ser-ho. Així mateix, qualsevol sentiment d'optimisme que s'encamina cap a un futur pensa i viu l'evidència de la fe, perquè mentre vivim cal estar sempre a l'espera. Les persones que amb actitud de serenor viuen, caminen i pregunten, en moltes ocasions descobreixen la força autèntica de voler gaudir de les coses bones i agradables que ens ofereixen la natura i les relacions amb els altres éssers amics. També hi ha molts cristians que es complauen d'estar en actitud de silenci, pensar,

pregar amb els salms, com aquest que diu: «Tu ets la meua esperança, Senyor, he confiat en tu des de petit» Salm 71. I aquests són els que han crescut amb la il·lusió de glorificar Déu. Perquè en aquesta vida cal estar quasi sempre en espera, davant dels fets importants que se'ns puguin presentar a la vida, i que facin experimentar una viva emoció d'un fet únic. Podem pensar en una família que espera un fill molt desitjat, els aporta una joia i una felicitat tan grans que veuen el miracle d'una vida nova dins el pla de Déu. La seva meditació: «La vida és un misteri.» Però hi ha altres temps forts i d'espera que ens fan estar atents i expectants, dins l'espai i el temps, sens dubte fixant els ulls en les grans

meravelles que fa l'Altíssim. Però n'hi ha una que les supera absolutament totes, la més gran, que ni pot copsar la persona humana, es tracta del misteri de l'Encarnació. Que la gran saviesa i grandesa de Déu hagi entrat al si d'una dona, i després sigui el mateix Déu que es fa visible, nat en un pessebre, com un nen entre vagits i plors com tots els altres mortals, el Déu fet home i que vol conviure enmig nostre, aquest és el gran misteri de Nadal que il·lumina tots els homes, que, esbalaïts, contemplen sense paraules la manifestació de Betlem.

L'estrella, els Reis, els pastors adorant el Rei del cel i la terra, i enmig de tot esclata un so trepidant, són tots els cors d'àngels que canten Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que estima el Senyor!

M. Núria Illas

Priora del monestir de Valldonzella

La sal de la terra

Viure sense por i amb esperança els canvis. Regal de Nadal

La vida humana transcorre com en una espiral. Tenim un començament, anem creixent i avançant fins a la mort, però no linealment, sinó en espiral. Unes temporades és quasi circular, sembla que tornem on érem, altres és més recte, sembla que avancem molt ràpid. Hem arribat, un any més, al Nadal. Celebrem el naixement del nen Jesús, el fill de Maria que és Fill de Déu i el nostre referent, a qui els cristians estimem. Volem seguir la Bona Nova que ens va ensenyar, que ens fa feliços i dona sentit a la nostra vida.

Després de passar l'Advent de preparació per revisar i reorientar la nostra vida traient aquelles

coses que ens allunyen de Jesús i programant-ne d'altres que ens hi acosten, estimant i servint els altres, especialment els més necessitats, arriba la nit de Nadal. Nadal ens estimula a renéixer còpsant els canvis personals, familiars i socials viscuts, i fer-ho amb serenor, il·lusió renovada i esperànçada, sense por. La societat actual canvia molt ràpid i les persones de ja certa edat tenim la temptació de no seguir-los i recloure'ns en el passat, a voltes criticant el que no comprenem. Com que per llei de vida ens falten éssers estimats podem caure en la nostàlgia i la pena. Si bé els principis nuclears humans, i per tant

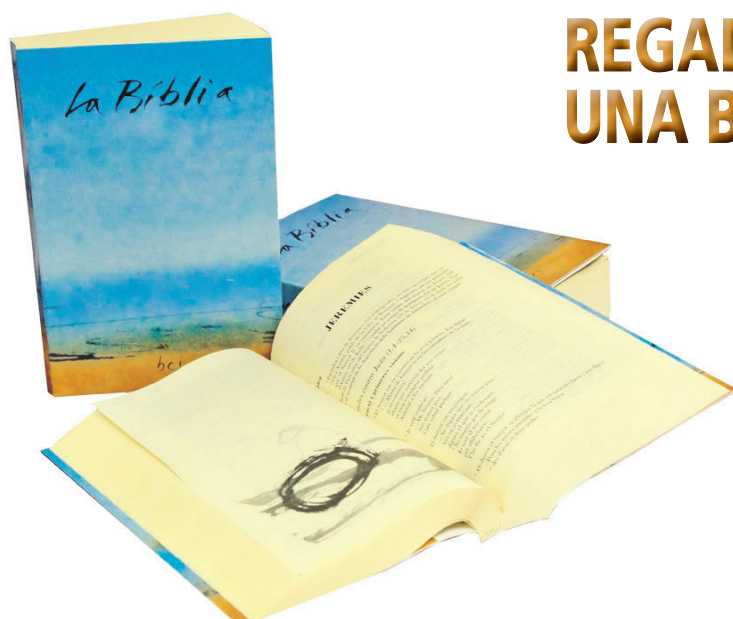
cristians, no canvien (o deixàriem de ser humans), tota la resta és conjuntural i, per tant, temporal. Renovats amb la fe en Jesús que ens mostra Déu Pare i Mare que ens estima i no ens deixa mai sols, entomem sense por els canvis i la provisionalitat tan ràpida de les coses d'avui dia, adaptem-nos-hi, i fins i tot liderem alguns d'aquests canvis orientant-los al bé comú, la humanització i la justícia social, tractant d'evangelitzar, donant a conèixer la nostra fe encarnada en la vida i viscuda amb esperança d'un món millor i un futur en plenitud, una vegada traspassats, quan estarem cara a cara amb Déu, l'Estimat. Bon Nadal i millor any 2017!

Joan Viñas

Director de l'Acadèmia Mariana de Lleida

Sigues missioner de la Paraula

REGALA
UNA BÍBLIA

La Bíblia és fonament de la nostra cultura i llum de la nostra fe.

Sigues missioner de la Paraula. Fes un donatiu de **9,95 €** (despeses d'enviament a banda) i rebràs la Bíblia popular il·lustrada per Perico Pastor perquè la regalis a qui tu vulguis.

Fes la teua comanda trucant al 934 092 770 o escrivint a labiblia@catalunyacristiana.cat

També pots venir a buscar-la personalment al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69 de Barcelona

Més informació: catalunyacristiana.cat

Punt de vista

Jaume Castro
Comunitat de Sant'Egidio

«A cal fuster hi ha novetat»

A la plaça de Sant Jaume hi ha hagut una erupció de bombolles. En cadascuna s'hi representa un petit món evocant les estrofes de la poesia de J. V. Foix. L'homenatge al gran poeta barceloní, en el trentè aniversari de la seva mort, ha ofert la possibilitat de resseguir de nou un dels seus poemes nadalencs *A cal fuster hi ha novetat*. Josep Tero, Narcís Bonet o el grup «Dijous Paella» han musicat aquests quartets amb encert i gran acceptació popular. Convertir la poesia en un pessebre no ha estat fàcil, sobretot tractant-se d'una iniciativa que a la ciutat de Barcelona acostuma a portar la polèmica.

Fer «un pessebre» és quelcom que neix d'una profunda experiència espiritual i de contemplació de la realitat. Francesc d'Assís va fer el primer «pessebre vivent» de la història. La nit del 25 de desembre del 1223 al poblet de Greccio va mostrar la feblesa i la humilitat del Fill de Déu: un infant ajagut en una menjadora. La Comunitat de Sant'Egidio des de 1982 celebra el dinar de Nadal amb els pobres. És la representació d'un «nou pessebre contemporani» que posa en el centre els pobres, els germans

petits de Jesús.

El Nadal de 1953 va inspirar a Foix una poesia que va enviar als seus amics. Les nou estrofes del poema evocuen la vida del Nadal als Països Catalans i la tradició i espiritualitat d'aquell moment. A la representació de la plaça Sant Jaume, els artistes Quim Domene i Toti Toronell han interpretat el poema introduint personatges de la cultura popular nadalenca. Ressalta l'impacte de nou bombolles, una al costat de l'altra, sense tocar-se, que evocuen una característica del nostre temps. Les persones, les ciutats o els països es tanquen en una bombolla. Cadascú viu en el seu petit món i és difícil deixar-se tocar per les ferides de l'altre, pels seus sofriments.

A la primera de les bombolles es troben les figures tradicionals del pessebre: l'infant Jesús a la menjadora, Josep, Maria i l'àngel surten de les caixes de cartró. El petit món de la perifèria de Betlem tancat en una bombolla. Però el naixement de Jesús és justament l'explosió de la bombolla d'aquell petit món. Immediatament després es desencadena un esclat d'alegria i compassió que atrau els pastors i els savis que vénen de lluny. El naixement esdevé un lloc obert, còsmic, amb la presència dels àngels: «Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes de bona voluntat.» La llum de la compassió i la solidaritat del Nadal esdevé un esclat de joia: esclaten les bombolles que aïllen els homes i els tanquen en ells mateixos.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Matteo Renzi

La premsa, la televisió i la ràdio han parlat, recentment, d'aquest polític italià que ha perdut un referèndum i que, tal com havia promès, ha presentat la seva dimissió.

Sobre aquest ministre italià, un còmic ha escrit una cançó, on el presentava com una barreja a base de Cantinflas, Jerry Lewis, meitat Mr. Bean i meitat *chico yeyé*.

A primera vista, sembla arrogant i, en ser alcalde de Florència, va dir: «Jo tampoc no sóc un fals modest.» Perquè l'havien acusat de demagog i d'egocèntric, explicà que un sacerdot amic li va dir: «Matteo, Déu existeix. Però tu no ets Déu. Relaxa't.» «Sóc tenaç, de-

cidit i no deixo passar un dia sense lluitar. Confiar, avui, en la política pot semblar de bojos. Els qui ens han votat estan convençuts que encara poden tornar a creure en nosaltres.»

«Ens toca, a nosaltres, conduir aquest país, a nosaltres que cursàvem l'ensenyament mitjà quan va caure el mur de Berlín; que optàrem per estudiar Dret després de l'assassinat mafiós dels jutges Falcone i Borsellino; que vam créixer com a ciutadans globals en un món orfe de política; que vam recórrer Europa amb vols barats i tot el món amb internet. En un món, on les institucions internacionals eren absents, vam créixer en la carnis-

seria dels Grans Llacs a Ruanda; en la matança de Srebrenica; a Bòsnia. Hem crescut en un món orfe de política. Ens toca a nosaltres, que hem conegut l'euro. Però no Europa en mans d'aquests especialistes sense cor» (...).

Renzi també diu que s'ha de lluitar contra la pobresa, creant riquesa. Que l'educació i la cultura no són una despesa, sinó una inversió. Que cal abaixar els impostos i que els polítics han de ser els primers a canviar. Que els ciutadans concedeixen, als polítics, la sort de guiar Itàlia. Per això cal jugar fort i tornar la confiança als italians i donar riquesa al país. «El millor —diu Renzi— ha d'arribar.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

El Nadal (3)

És un gran moment, un instant molt desitjat, un goig que es viu, compartit amb els que estimem més. Un secret dipositat temporalment, com qui comparteix amb algú altre un premi gros.

Arriba l'espera. A la dona potser se li fa obsessionant. El marit viu amb certa ànsia. El naixement entusiasma la mare i sorprèn el pare. La nova existència es farà pública. Ja no hi ha reserves i sentiran felicitacions.

L'entremig està envoltat de misteri. No l'ho oblidaran mai. Són vivències úniques, incapaces de comprendre-les els qui no hem triat el matrimoni.

Abans de néixer l'Infant a Betlem, santa Maria va viure nou mesos d'embaràs. Nou mesos d'esperança i de misteri. Es va triar el 25 de març com a festa de l'Encarnació, el gran moment, el moment inicial. El que els desitjos de Déu Pare es van sotmetre a la llibertat d'una persona humana, d'una jove humil. I Ella va dir que sí. Aquesta és la gran solemnitat que celebra el Cel i la Terra. Es va triar aquesta data perquè corresponia a nou mesos abans del dia del naixement. La litúrgia assenyalava la importància del misteri celebrat, i diu que, en la recitació del Credo, un s'ha d'agenollar en dir que va néixer i es va fer home. Gairebé ningú no se n'assabenta, és un dia com qualsevol altre. No el podem canviar, ni crec que calgui.

Abans de continuar recordo uns costums socials antics. Una dona embarassada vivia la gravidesa amb molta discreció, gairebé amb vergonya. Vestits de bany i vestits d'embarassada en dissimulaven la situació. Avui això ha canviat. Una cosa semblant passava amb les imatges marianes. Representaven una jove o una mare. Però això no és del tot exacte. Les anomenades Verges de l'Esperança, la representaven discretament amb el ventre engrossit. Hi ha imatges d'època romànica, a Girona, per exemple, que corresponen al que comento i també n'hi ha modernes.

Si l'expressió artística era discreta, no així la doctrinal. El desè Concili de Toledo (any 656) va instituir la festa de l'Expectació del Part, i que se celebrés el dia 18 de desembre. Correspon a l'anomenada Maria de la O.

El dia de l'Anunciació, el de l'Encarnació, va resultar ser per a Santa Maria la seva exclusiva Pentecosta. Plena d'Esperit Sant va visitar santa Isabel. El diàleg entre totes dues, està ple de contingut teològic i fervorós.

Ara proposo, per a qui busca una preparació cristiana del Nadal i projecta un recés espiritual, una reflexió seriosa i serena. Meditar, adorar el Senyor que està al seu si. Ho pot fer en companyia del Santíssim tancat al Sagrari, com ho va estar a les entranyes de la Verge.

Se m'acut que pot ajudar per a aquesta meditació veure una imatge preciosa que no fa gaire es va encarregar a una artista espanyola, per a un bisbat xilè. En podeu conèixer el procés d'elaboració a través de Youtube, amb el títol *Virgen del Niño por nacer*. (Durada: 12 m, 02ss; 4 m, 49 ss; o 3 m, 50 ss.)

**AGUS &
MONS
TERS**

DIBUIXA EL TEU MONSTRE

EL CONCURS DE L'AGUS I ELS MONSTRES

APUNTA-T'HI

PER GUANYAR

AQUESTS PREMIS!!

A més, si ets un
dels 3 millors, tindràs
el teu monstre publicat
en un llibre de L'Agus
i els monstres.

A DIBUIXAAAR!!!

I els finalistes guanyareu un pack
amb una motxilla i els 3 llibres
de la col·lecció que vulgueu.

www.dibuixaelteumonstre.com

#AgusandMonsters

COMBEL

Col·labora **3metres**
informàtica

MEDITACIÓ BÍBLICA SOBRE LA FAÇANA DEL NAIXEMENT DE LA SAGRADA FAMÍLIA (2)

I la Paraula s'ha fet pedra

En el marc de la Setmana de la Bíblia i del Diumenge de la Paraula, el dijous 24 de novembre, la basílica de la Sagrada Família va acollir la meditació bíblica sobre la façana del Naixement de la Sagrada Família, a càrrec d'Armand Puig i Tàrrach, biblista i rector de l'Ateneu Sant Pacià, amb l'acompanyament a l'orgue de Juan de la Rubia. Al llarg de tres setmanes us l'oferim de forma íntegra.

Armand Puig i Tàrrach
Rector de l'Ateneu Sant Pacià
Fotos: Pep Daudé /
basílica de la Sagrada Família

«La nit de Nadal és nit d'alegria, l'infant de Maria és nat al portal.» A la basílica de la Sagrada Família, Betlem es troba en el portal de la caritat, de la misericòrdia, de la tendresa. El portal és una síntesi entranyable de text evangèlic i d'ànima del poble, de tradició popular i del misteri cristià que la sustenta. El Nadal és un de sol, com és un de sol l'amor de Déu. Aquí, en aquest portal els mitjans expressius són austers, les escultures no tenen un acabat perfecte i arrodonit. Igualment, el Nadal no pot quedar reclòs en una festa casolana. Cal reinterpretar la dita popular: «Per Nadal, cada ovella al seu corral.» Cal ser conscient que moltes ovelles no tenen corral i que, per tant, han de trobar un espai d'amistat i companyia que les ai-

xoplugui, un lloc on es pugui reviure la calidesa de Jesús, Maria i Josep al portal de Betlem. Portal de la caritat vol dir afecte concret i acolliment dels pobres i dels més petits. Jesús és un infant que trenca el plor i obre els ulls en un estabell, l'indret propi del bou i la mula, i és posat en una menjadora, que li fa de bressol. Aquesta és la carta de presentació del Fill de Déu. Aquest és el disseny d'un Déu que dona el seu Fill, i la tria d'un Fill que obeeix el Pare. Jesús és, com confessem en el Credo, «Déu nat de Déu, llum resplendor de la llum». L'amor ha transformat l'omnipotència en petitesa, i n'ha sortit indemne. El Déu que s'encarna, el Déu que es fa infant en un poble de Judea, no renuncia al que és, tan sols ho limita voluntàriament, ho concentra per amor en un bocí de carn que tremola. Mirem el misteri de Nadal i admirem-lo, com fan Maria i Josep, que han estat els primers testimonis d'una omnipotència que accepta la feblesa, d'una divinitat que accepta la humanitat nua i real de l'estabell. Recollim els nostres ulls i el nostre cor

en la imatge de la nit de Nadal, que ens salva de la mundanitat espiritual, la que ens faria oblidar què vol dir que el Fill de Déu s'hagi encarnat. Acollim el do que hem rebut: ser fills de Déu (Joan 1,12), nascuts de Deu mateix (v. 13). Aquesta és la nostra dignitat més preuada, la nostra primera identitat. El qui neix de l'aigua i de l'Esperit, entra al Regne de Déu (Joan 3,5). El qui apropa la seva carn a la carn de Jesús, i menja el pa viu que baixa del cel, viurà per sempre (Joan 6,51). La carn de Jesús, la que va aparèixer a Betlem i la que es desclou en el sagrament de

la fracció del pa, ve a nosaltres. Planta el seu tabernacle en el nostre món, com canten els ocells, «per treure'ns del pecat i dar-nos alegria».

Proclamació de l'Evangeli de Nadal: «Mentre eren allà, se li van complir els dies i va infantar el seu fill primogènit, el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora, perquè no hi havia lloc per a ells a la sala de l'hostal. A la mateixa contrada hi havia uns pastors que vivien al ras i de nit es rellevaven per guardar el seu ramat. Un àngel del Senyor se'ls presentà i la glòria del Senyor els envoltà de llum. Ells es van espantar molt. Però l'àngel els digué: No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lluc 2,6-11). Els pastors són els pobres que, com Maria i Josep, s'atansen al misteri. Tots ells reben un missatge angèlic, una visió interior: a Maria se li anuncia que serà la mare de Jesús, a Josep se li revela en somnis que ha de prendre Maria a casa seva, als pastors se'ls comunica la bona

El portal és una síntesi entranyable de text evangèlic i d'ànima del poble, de tradició popular i del misteri cristià que la sustenta

nova extraordinària que ha tingut lloc a Betlem, ben a prop d'on guarden els ramats. I tots ells, pobres del Senyor, fan allò que la Paraula divina els indica. Els pastors, concretament, exclamen: «Anem a Betlem a veure això que ha passat i que el Senyor ens ha fet saber» (Lluc 2, 15). Aquells homes acostumats al fred de la nit i a una vida treballada, endurits per una tasca poc bucòlica, es posen en marxa vers el turó on s'aixeca la petita ciutat de David. Allí, en un estable on s'hostatgen els animals de càrrega, s'hi han instal·lat Josep i la seva esposa després que a Betlem se li tanquessin les portes de les cases dels seus parents, i fins i tot fossin exclosos de l'hostal de la població. I, quan el fill de Maria ha nascut, l'han ajaçat en una de les menjadores de l'estable. El plor de l'infant trenca el silenci de la nit. Li contesten, però, el mugit afectuós dels bous i el trepig apressat dels pastors.

Els pastors, amb pas viu, s'acosten a l'establia. Aquells homes busquen, d'acord amb la paraula del missatger angèlic, una llum en la fosca, un infant tot just nat que jeu en una menjadora. Els ha estat anunciat un esdeveniment inoït i ells en donaran testimoni. A la Sagrada Família, els pastors estan posats a la banda del portal de la fe, dedicat a Maria, la mare radiant, bellíssima en la seva maternitat, que contempla el seu fill, «el fruit sant». Aquells homes no s'han quedat a la cleda. Els pobres són els primers a córrer vers Jesús: d'ells és el Regne i la seva benaurança. Per això, com diu l'himne litúrgic, «deixant les ramades, els pastors anaren humils al pessebre guiats pel cel». I continua: «Ara nosaltres amb bon pas anem-hi. Veniu i adorem Jesús Salvador.» Els pastors són els pobres del Senyor, els *anavim*, els homes de la fe i de l'adoració. Aquí, en nombre de quatre, estan agenollats. Un d'ells és un noi, un rabadà, que prega amb les mans juntes —els infants entenen el Nadal perquè se senten a prop de Jesús, el seu amic

absorts en la contemplació de l'infant que ha nascut, porten samarres, sarrons i barretines, i senalles d'ofrenes. Tots plegats semblen personatges extrets dels Pastorets de Folch i Torres. Els pastors creuen en el Salvador i adoren el misteri del Rei humil, del Déu fet carn de la nostra carn.

Les llars d'aquest país entren a la Sagrada Família mitjançant els frisos que hi ha sota les escenes dels reis i dels pastors: aviram, galls i capons, voladissa d'ocells alaoberts, i ametllers i roserets florint en ple hivern. El Nadal d'aquest país és fill de sant Francesc. Com diu el poeta, quan ve Nadal la cançó del miracle s'estén de les Garrigues a l'Empordà, del Montsià als Pallars, del Camp de Tarragona a la Garrotxa, del Puigmal al massís de Montserrat. És el Nadal de Josep M. de Sagarra i de Joan Salvat-Papasseit, de Joan Cererols i de Pau Casals, del «Fum, fum, fum» i del «Desembre congelat», dels pessebres vivents i dels pessebres de les cases i dels cims de les muntanyes, de les misses del gall i de les Sibils, de les cavalcades de Reis i dels tions que fan la delícia dels petits. Catalunya, per Nadal, és un immens pessebre, i tots ens tornem pastors de Betlem. I tothom diu: «Jesús és nat! Veniu, adorem-lo!»

Al costat del portal de l'esperança, i en paral·lel amb els pastors, hi ha tres personatges del tot populars: els reis d'Orient. Abillats a l'estil oriental,

Els pastors són els pobres del Senyor, els «anavim», els homes de la fe i de l'adoració

amb barbes florides, com extrets d'una cavalcada, s'han agenollat davant l'infant —la prostració esdevé aquí genuflexió— i fixen en ell la mirada. L'adoració domina l'escena. Han arribat davant Jesús i, tal com es llegeix en l'evangeli, adoren el fill de Maria, que és a la falda de sa mare, autèntic tron de la saviesa divina. És el final d'un llarg viatge, de mesos i potser d'anys, començat a terres orientals. Els reis, d'ofici savis i experts en astronomia, escrutadors de la volta celeste, homes

acostumats a identificar els punts rutil·lants de la gran vela del firmament, han descobert una estrella única, diferent de totes les altres. I llavors ha començat el seu pelegrinatge, geogràfic i espiritual.

Els tres reis són els homes de la cultura i del saber, que busquen quan troben i que encara que de moment no trobin continuen buscant, que viuen l'esperit del temps i ajuden a construir-lo, que raonen des de la crítica i creen pensament. La seva virtut és l'esperança, viuen de la certesa que finalment trobaran allò que busquen, i no descansen fins que ho han trobat. Són homes perseverants que volen entendre el món. Què fer davant d'una estrella? Seguir-la! Com reaccionar davant un somni? Mirar que es faci realitat! Els reis estan certs que ha nascut el rei dels jueus, i per això, a més d'una caravana per emprendre un llarg camí, han preparat regals reials per a un rei que no coneixen si bé l'esperança els diu que el trobaran. Aquests homes misteriosos arriben davant l'infant i li ofereixen els seus presents: l'arqueta amb l'or, el turíbul amb l'encens, el flascó amb la mirra (Mateu 2, 11).

Qui viu de la visió i del somni és com Abraham, el qui «esperant contra tota esperança, va creure» (Romans 4, 18). Cal, però, seguir l'estrella, la llum de la profecia, que bat dins l'Escriptura o es beslluma mitjançant els signes dels temps, la història concreta d'homes i pobles. L'estrella porta a Jesús, i qui perseveri seguint-la, el trobarà. L'estrella no és un simple ornament que pengem al portal de Betlem dels nostres pessebres o que empra mantres vegades el consum que envolta el Nadal. L'estrella de la Sagrada Família és una columna impressionant que relliga les escenes del naixement i de l'anunciació, és l'estrella de la virginitat de Maria, abans, durant i després del part. Però és també l'estrella que guia els reis-pelegrins, enviada per Déu, perquè arribin «damunt el lloc on era l'infant» (Mateu 2, 9). El salm proclama: «el cel parla de la glòria de Déu, l'estelada anuncia el que han fet les seves mans» (19, 2). El cel, doncs, no és mut, la natura té paraula, la història

Un d'ells és un noi, un rabadà, que prega amb les mans juntes —els infants entenen el Nadal perquè se senten a prop de Jesús, el seu amic

brinda els seus signes. Feliç aquell que els sap interpretar! Trobarà Jesús, el Salvador, i li obrirà el cor.

L'escena del naixement de Jesús té en la seva persona el punt focal. Al voltant d'ell es dibuixen tres cercles. El primer, el formen Maria i Josep, els pares de Jesús—adoptiu, Josep; biològic, Maria. El segon cercle, el constitueixen les figures del bou i la mula, que representen el món mancat de raó i de paraula, també present als sòcols de les escenes laterals (galls, gallines, conills...), però ple d'intuïció per les coses de Déu, el creador. Diu la profecia d'Isaïes: «El bou coneix el seu propietari, i un ase, l'estable del seu amo» (1,3). El bou i la mula precedeixen els pastors en la percepció del misteri, i d'aquí ve que els representem escalfant Jesús amb l'alè del seu musell. El tercer cercle al voltant de l'infant conté, en la seva part inferior, els pastors i els reis i, en la seva part superior, els àngels fins al nombre de vint-i-set. Els àngels són el gran contrapunt del Nadal.

El món angèlic lloa el Déu fet home. En el registre inferior de la façana, que és de caràcter narratiu, els àngels es reparteixen entre cantors (nou), instrumentistes (sis), trompeters (quatre) i didascàlics (dos). Cal afegir-hi els àngels turiferaris (quatre) i els acòlits (dos) en el registre superior, que revesteix un caràcter simbòlic i teològic. En total, vint-i-set àngels (nou per tres), tots de cos sencer, sense ales, amb ampla túnica, cabells abundosos i alguns d'ells amb cinyell. Els àngels són servidors de Déu i executors dels seus designis en el món, personatges propers als homes que garanteixen la comunicació entre el cel i la terra.

A Betlem els àngels són anunci i són música. Els artistes s'entenen entre ells. L'evangelista-artista Lluc i l'arquitecte Gaudí han captat a la perfecció la idea pitagòrica de la música de les esferes. La saviesa grega, afegint-se al naixement de Jesús! La música celeste ressonant pels espais siderals, pels replecs de les galàxies, travessant un cosmos astorat i en expansió! És el cor més grandios mai imaginat, la música més sublim, l'himne més excels. Tot l'univers cantant la glòria i la pau! Diu l'Evangeli que canta la lloança a Déu «l'estol dels exèrcits celestials» (Lluc 2,13). La canten els sistemes de galàxies, les harmòniques constel·lacions, els raïms de planetes, el bellugeig d'estrelles, tots plegats entonen el grandios himne angèlic: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima» (Lluc 2,14). El text llatí, *Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis*, és inscrit al voltant de Jesús. A Déu, la lloança; als homes, la pau. A Déu, la glòria; a la terra, la reconciliació entre germans, la unitat de tota la nissaga humana. La lloança i la glòria a Déu, el Pare de tots i que de tots es compadeix, amb

L'estrella de la Sagrada Família és una columna impressionant que relliga les escenes del naixement i de l'anunciació

Els tres reis són els homes de la cultura i del saber, que busquen quan troben i que encara que de moment no trobin continuen buscant

la seva misericòrdia sense fi; la pau a la humanitat sencera, com a únic progrés que mereix aquest nom—ho va afirmar el beat Pau VI, seguint el clam de pau de sant Joan XXIII en la seva última encíclica, la *Pacem in terris*. La pau és possible: aquest és el programa de la humanitat en el segle XXI, el punt nodal de l'esperit d'Assís, una pau que es construeix amb el diàleg i el viure junts.

Amb l'himne angèlic, l'univers es converteix en música, esdevé una grandiosa massa coral, una immensa orquestra simfònica! Els nou àngels cantors evocuen les nou jerarquies angèliques postulades per la teologia cristiana. Entre ells hi ha alguns infants que, una mica enriolats, canten la part de veus blanques de l'himne còsmic —a la façana del Naixement hi ha àngels— infants i pastors-infants, que pregunten i canten a Jesús, el seu amic! Els instrumentistes angèlics són deu: la corda (un volí, una arpa, una guitarra), la fusta (un fagot, una tenora), la percussió (un tamborí) i el metall (quatre trompetes). Tota una orquestra és representada en aquest conjunt d'instruments, amb evident protagonisme del metall. Els quatre trompeters, amb els seus instruments orientats en quatre direccions diverses, són els qui pregonen la bona nova del naixement de Jesús.

L'evangeli de Nadal és universal, traspasa fronteres i continents, travessa cultures i pobles. Les nacions s'acosten a Jerusalem, la ciutat de la pau, i són com una riuada de pau que omple la terra. Aquest és el missatge que escampen àngels, pastors i reis. Els àngels el comuniquen a tot l'univers, que s'uneix en una sola lloança. Els pastors el fan arribar a Betlem on «tot-hom qui ho sentia quedava meravellat del que deien els pastors» (Lluc 2,18). L'evangeli del Nadal continua atraient nous àngels de pau que comuniquen l'evangeli del Naixement del Fill de Déu, nous pastors que creuen fermament en Jesús, el Salvador, i nous reis d'Orient que veuen com el llarg camí culmina amb l'esperança aconseguida.

Pelegrinatges 17

PELEGRINATGE A GUATEMALA amb motiu de l'ordenació episcopal de JOSEP PARRA

Del 16 al 24 de gener del 2017

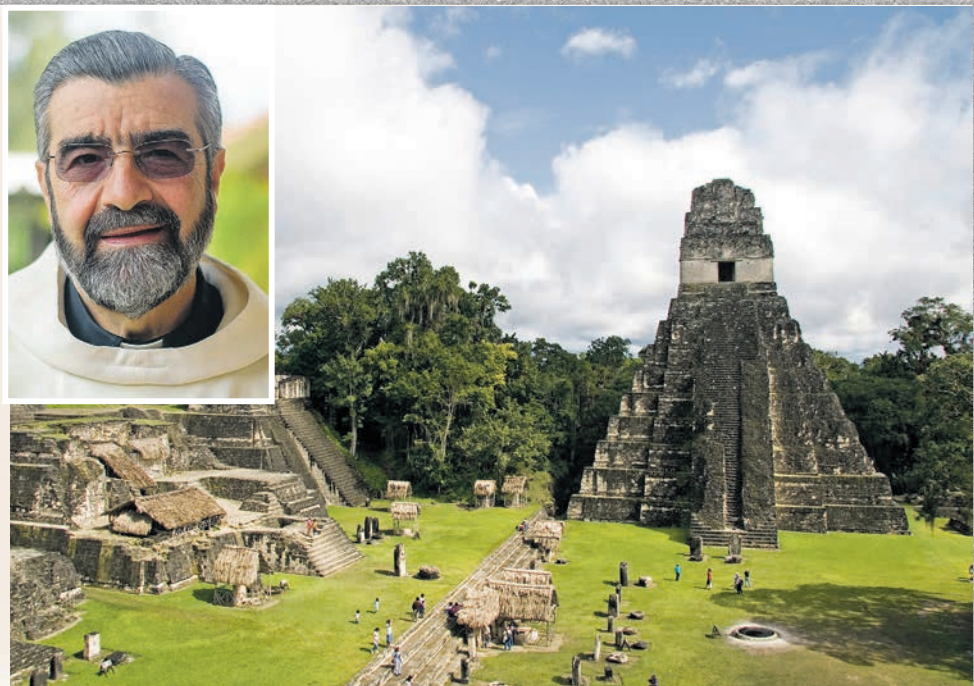
Ens hi acompanyarà Mn. Jaume Aymar,
director de Catalunya Cristiana

Viatjarem per aquest país encisador a través de
volcans, llacs, el seu sincretisme religiós i un ric
patrimoni arqueològic.

Termini d'inscripcions fins al 31 de desembre

Tel. 93 409 27 70

Informació: Mercè Papiol

LLOCS SANTS DE JORDÀNIA

Pelegrinatge diocesà presidit per
Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona

Del 16 al 23 de febrer

Roma Audiència + Assís

Del 14 al 17 de març

www.clubmes.cat

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

ÍNDIA DEL SUD Del 7 al 18 de març

**Exotisme, diversitat, natura,
cristianisme i molt més**

PELEGRINATGE A FÀTIMA

**Celebració del
Centenari de
les aparicions
de Nostra
Senyora de
Fàtima**

Del 31 de març al 2 d'abril

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

El pla diví de Nadal

Hi ha diferents dissenys sobre el Nadal, que commemora el naixement de Jesús de Natzaret. Ajuntaments, comerços, associacions... el celebren a la seva manera. En dissenyen la il·luminació dels carrers, les estratègies comercials, la simbologia nadalenca, l'art dels pessebres, les felicitacions, la gastronomia de les festes... Aquest període no està exempt de crítiques. Unes, perquè un tema de fons religiós doni color a la societat. Altres, perquè el sentit religiós queda segrestat per l'afany comercial i consumista. Més enllà d'aquestes polèmiques habituals, m'agradaria reflexionar sobre el disseny diví del primer Nadal.

Es pot reduir l'encarnació de Jesús a la seva funció redemptora? Si l'home i la dona no haguessin pecat, hauria vingut igualment per completar el pla diví de convertir-nos en fills de Déu i en germans uns dels altres? Un filó per al diàleg i les disquisicions teològiques.

Sigui com sigui, quan Déu va dissenyar el primer Nadal va haver de prendre una sèrie de decisions que no van quedar a l'atzar. Estem tan acostumats als relats que ens costa veure'ls a distància. Uns quants temes per resoldre: el lloc de naixement, l'època de la història, el sexe, la família, la llengua, la classe social, el nivell econòmic i cultural, la religió, el contingut del missatge... Si arribéssim a entendre les claus divines, podríem viure el Nadal d'una manera més autèntica i profunda. No va triar un imperi poderós, sinó un país sotmès. Els antics es preguntaven: si la redempció és necessària, per què va arribar tan tard? Va ser en la plenitud dels temps, però en el fons un temps com qualsevol altre.

Es va encarnar com a home. Podria haver estat dona. El seu idioma, l'arameu, una llengua minoritària i minoritzada. Una classe social humil, radicada en una zona més aviat marginada. Un nivell econòmic baix, fora de les esferes acabalades. Un nivell cultural difícil d'establir. Si s'afirmés que la seva mare era analfabeta, molts es molestarien, però les dades no són precises i cabria en el context de l'època. La religió jueva, complint les seves prescripcions. La seva biografia conté capítols inimaginables per a nosaltres. El naixement en un lloc petit, insignificant, fora de la zona habitada, perquè no hi havia lloc per a ells a l'hostal. La fugida a un país

estranger, Egipte, per problemes amb les autoritats locals que l'amenaçaven de mort. Una encarnació humil, pobra, lluny dels circuits del poder i dels diners. Gairebé trenta anys fent créixer el Regne de Déu en l'anonimat de la seva vida sense predicacions ni esdeveniments dig-

El pla de Déu sobre Jesús resulta desconcertant i misteriós

nes de retenir. Tres anys d'una activitat trepidant, sense menyscabament d'una vida interior, teixida d'espiritualitat i pregària, guarint malalts i anunciant la Bona Nova a tothom.

El pla de Déu sobre Jesús resulta desconcertant i misteriós, potser una mica com el seu pla sobre cadascun de nosaltres. Intuïm que els plans de Déu sempre són plens a vessar d'amor, de compromís i de misericòrdia. Per Nadal, celebrem amb alegria la proposta de Déu sobre la humanitat. Jesús ens n'esbrossa el camí.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viuimolins70@gmail.com

«Casa nostra, casa vostra»

«Si és que hi ha cases d'algú»... Aquest és el nom d'una campanya que a Catalunya s'ha començat a fer des de TV3 i les xarxes socials.

Em vull fer ressò d'aquesta campanya des de la meua columna de *Catalunya Cristiana*, precisament en aquest diumenge que coincideix amb el Naixement de Jesús, un refugiament que també va trobar les portes tancades, no per un mur o unes reixes de la vergonya, però sí amb la fredor dels veïns que no li van fer un lloc a casa seva.

«El 2015, l'Estat espanyol es va comprometre a rebre 17.337 persones

Jesús també va ser un refugiament que va trobar les portes tancades

refugiades en un termini de dos anys. Malgrat les pèssimes condicions en què es troben aquestes persones, aquest compromís s'està incomplint a hores d'ara. D'aquesta manera, el govern espanyol, conjuntament amb altres estats europeus, vul-

neren sistemàticament el Dret internacional, així com els compromisos adquirits amb la signatura de la Declaració Universal dels Drets Humans o la carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea (UE), entre d'altres. L'acord entre UE i Turquia n'és un exemple flagrant.»

Estic segura que molts dels que llegiu *Catalunya Cristiana*, i jo mateixa, pensem que podem fer nosaltres davant d'uns governs que tenen a les seves mans poder obrir fronteres, malgrat les dificultats que potser això comporta, quan dia rere dia ens assabentem de les tràgiques condicions en les quals viuen milers i milions de refugiats en diferents parts del món.

En aquesta plataforma se'ns ofereixen alguns mitjans per comprometre'ns i per multiplicar les veus que denuncien unes actituds que la història no ens perdonarà mai.

Per això, aquesta plataforma, a la vista de la inacció de l'Estat espanyol, insta les institucions de Catalunya perquè sigui terra d'acollida, com ho ha estat sempre.

I als ciutadans, a mobilitzar-nos per aconseguir una conscienciació col·lectiva que afavoreixi el canvi d'actitud de les institucions en relació amb l'anomenada «crisi migratòria» que actualment viu la Mediterrània.

Tinc amics que han vingut amb pastera, que han viatjat anys per aconseguir arribar a casa nostra i que saben què és patir el desarrelament, fins que aquí s'han sentit acollits. Però, en vull tenir molts més: aquells que han hagut de sortir de casa seva, del seu país estimat, de la seva cultura i la seva història, perquè les guerres o la injustícia social els n'ha fet fora.

Obriu aquesta pàgina d'internet: www.casanostracasavostre.com, i veureu com podem participar des de la ciutadania en aquesta conscienciació. Serà un regal de Nadal per a tots aquells que esperen la nostra solidaritat.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Pérez An-sótegui, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal, *VIC*; Javier Molina, *EL CAIRE*; Ana Alba, *JERUSALEM*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Natàlia Aldana, Jaume Aymar, Pilarín Bayés, Josep M. Boixareu, Jaume Castro, Agustí Codinach, Ignasi Font, Jaume Gabarró, Avenir Georgiev, Joan Guiteras, M. Núria Illas, Justo Lacunza, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Armand Puig, Quique, Mercè Raga, Ignasi Ricart, Lleonard del Río, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Joan Soler, Andreu Sotorra, Sebastià

Taltavull, Joan Viñas, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

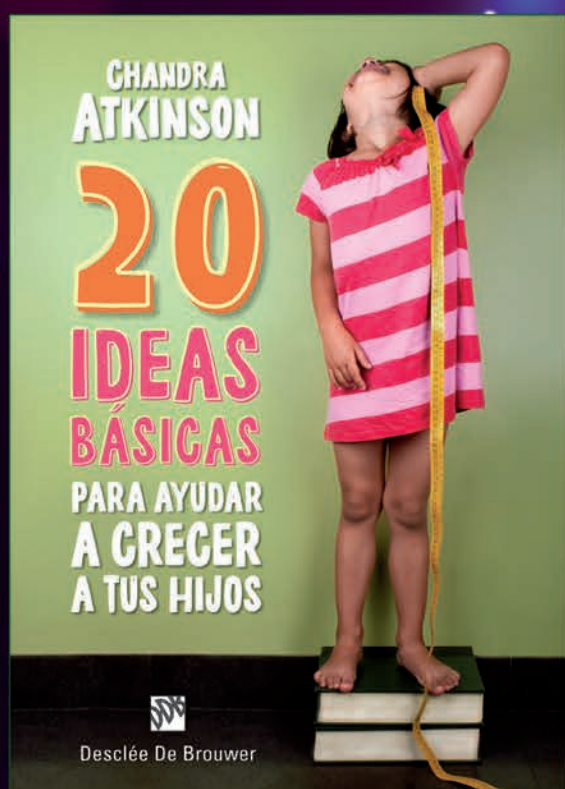
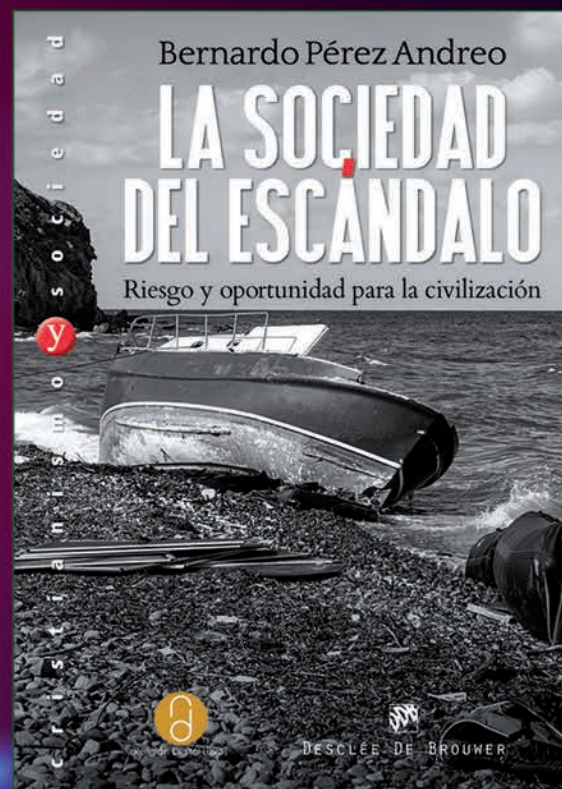
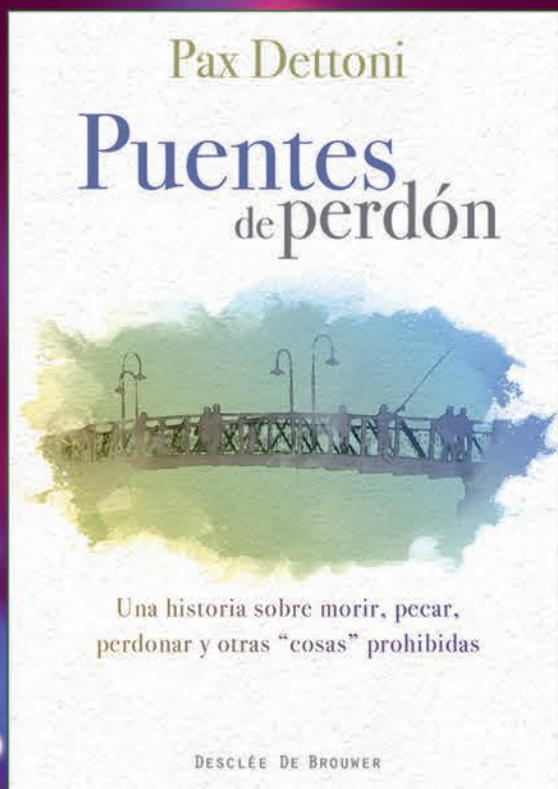
Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Desclee De Brouwer

Educa en valores a tus hijos con **BEGOÑA IBARROLA**

MIEDO

RESPECTO

EMPATÍA

HONESTIDAD

CALMA

todos nuestros ebooks en ebooks.edesclee.com www.edesclee.com

Carta dominical

Endinsar-nos en el misteri de Betlem

Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Aquest dia de Nadal, us proposo endinsar-nos en el misteri de Betlem. Us convido a mirar detingudament l'establia amb tot el que significa i tot el que pot evocar en cadascun de nosaltres. Fem-ho, com demana aquesta festa, amb humilitat i senzillesa. Com ho varen fer aquells pastors —que personificaven els pobres i marginats d'aquell temps— que es posaren en camí cap a Betlem.

El papa Francesc ens ha regalat un text bonic per a aquells que estem interessats en la realització de la missió de l'Església avui. Em refereixo a l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*. En aquest text, el Papa ens explica com podem ser evangelitzadors en el món d'avui i ens recorda quin és el contingut d'aquesta evangelització i amb quines actituds i disposicions hem de ser apòstols, portadors d'un Evangeli de joia i d'esperança per a la gent del nostre món.

L'Església avui i aquí no és valorada i fins i tot podríem dir que alguns proven d'arraconar-la i fer-la fora de les places públiques. El missatge de Jesucrist no interessa i, en tot cas, es deixa per a les sagristies o per l'interior de la consciència individual. Sobre l'Església cau una allau de crítiques que els mitjans de comunicació airegen amb molta efectivitat i amb tota mena de detalls. Aquests fets ens fan pensar en

el misteri de Betlem, el misteri del Fill de Déu, per al qual no hi havia lloc a l'hostal a l'hora de venir al món i que va morir a la creu, «fora de la ciutat» de Jerusalem, rebutjat i escarnit.

Això ens porta a pensar que l'Església ha passat de ser una fortalesa sòlida i gran a ser una casa fràgil i provisional, exposada als vents i als freds, refugi de persones desplaçades enmig d'aquesta societat moderna, que sembla que prescindeix del missatge religiós. En definitiva, és com una establia, com l'establia de Betlem.

Molt abans del Concili Vaticà II, el teòleg Karl Rahner parlava d'una «Església de la diàspora» o de la situació del cristià en un món que ja no és cristià. I assenyalava les condicions en què viu l'Església: globalització, pluralisme radical, secularització. Allò que anunciava Rahner s'ha complert i, fins i tot, ha anat més enllà. La disminució numèrica dels cristians no ens ha de dur al desànim o a abandonar el treball evangelitzador. Més aviat ben al contrari, aquesta situació ens ha de dur a lliurar-nos amb més ardor a l'acció missionera, com ens demana —i ens en dona exemple— el papa Francesc.

Karl Rahner va dir també que «el cristià del futur o serà místic o no serà». Què volia dir amb aquestes

paraules? Ens volia dir que ens cal centrar-nos més i més en el misteri de Crist; que ens hem d'endinsar en el misteri i en el missatge de Crist. La dimensió mística de la fe cristiana té les arrels en la contemplació i l'amor a Jesucrist com el do més gran que Déu Pare ha fet al món. La joia cristiana de Nadal troba aquí les arrels.

Deixeu-me desitjar a tothom un bon Nadal amb les paraules de dos grans místics, sant Joan de la Creu i el beat Ramon Llull, en aquest any dedicat a Llull en què tant l'hem recordat. Joan de la Creu, en la seva *Pujada a la muntanya del Carmel*, ens invita a viure l'alegria exultant pel do que Déu Pare ens ha fet en el Crist: «Perquè donant-nos, com ens va donar, el seu Fill, que és la seva Paraula —i no en té d'altra—, ens ho ha donat tot plegat i d'una sola vegada en aquesta Paraula única, i ja no ha de parlar més.»

I el beat Ramon Llull, en el seu *Llibre de Contemplació*, ens invita a posar la nostra alegria en Déu, amb aquesta pregària ben pròpia de Nadal: «És tan gran l'alegria que Vós heu posat en mi, que el meu gaudi d'alegria i de força, com menys me l'atribueix a mi, més l'atribueix a Vós: car poc valdria si me l'atribuïa a mi. Per això, plagui-us, Senyor, que tot bé l'entengui de Vós, que sou el meu Creador i el meu Déu». Us desitjo a tots un sant i joïós Nadal.

Als quatre vents

Nadal, ara i aquí

La Redempció es va realitzar, per voluntat divina, a la mesura humana, en un temps i un espai molt concrets. Hi ha un calendari i una geografia que marquen l'encarnació del Fill de Déu i la seva presència a la terra. Un avui i un aquí.

A l'interior de la basílica de l'Anunciació de Natzaret, en una gruta excavada a la roca, es lleixen aquestes paraules impressionants: *Verbum caro hic factum est*, «Aquí el Verb es va fer carn». Commou pensar que en aquell lloc concret d'un llogaret de Galilea el Verb es va fer carn i va habitar entre nosaltres.

També hi ha un «avui» que travessa tot l'Evangeli. Els àngels que anuncien als pastors el naixement del Messies els diuen: «Avui us ha nascut, a la ciutat de David, un Salvador.» I Jesucrist mateix utilitza amb

freqüència aquest adverbí temporal.

A Jericó diu a Zaqueu, després d'haver-li demanat que baixi de l'arbre perquè volia allotjar-se a casa seva: «Avui ha entrat la salvació en aquesta casa.» I al bon lladre, al Calvari de Jerusalem: «Avui seràs amb mi al paradís.» Espigolant en el Nou Testament trobem referències temporals i d'espai. El temps no és una cosa secundària per a un cristià, i l'Església sempre ho ha tingut molt en compte en la seva litúrgia. Hi ha un calendari litúrgic que ens acompanya al llarg de l'any i ens proposa les diferents tèmpestes i festivitats i fa memòria dels sants. El papa Francesc ha dit amb bon humor que hi ha cristians que semblen estar en Quaresma tot l'any. I és que hi ha un temps per a cada cosa. Avui és Nadal, la festa entranyable per als seguidors de Crist i també per a molta gent

que amb prou feines si el coneix i que respondrien amb dificultat aquella pregunta que una vegada va fer Jesús als seus deixebles: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?»

Nosaltres li diem, amb sant Pere: «Tu ets el Fill de Déu. I t'adorem en aquest Nen nascut en una nit com aquesta, en un estab, perquè els seus pares no van trobar lloc a l'hostal de Betlem.» Tampoc és casual aquest fet: l'«aquí» és important. Ens diu que Jesús va ser pobre, que la seva família va estar en trànsit i després es va haver de refugiar.

Pensem en tants pobres que hi ha als nostres carrers, en tants refugiats que vaguen pel món i no troben posada. Nadal no sols són els llums, també les penombres de la vida, però són penombres que hem d'il·luminar amb la nostra solidaritat.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

**La Bona Notícia
també
a internet**

www.catalunyacristiana.cat

**ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.**

Catalunya Cristiana col·labora amb

Lectures

Nadal

Lectura primera

Is 52,7-10

*D'un cap a l'altre de la terra
veuran la salvació del nostre Déu*

Lectura del llibre d'Isaïes:

Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei.» Escolta els crits dels teus sentinelles, escolta quins esclats de goig: veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió. Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu totes el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem. Als ulls de tots els pobles el Senyor ha estès el seu braç sant, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu.

Salm responsorial

97

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.

R. *D'un cap a l'altre de la terra
tothom ha vist la salvació del nostre Déu.*

El Senyor ha revelat la seva ajuda
i els pobles contemplen la salvació.
L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment
a la casa d'Israel. **R.**

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra
la salvació del nostre Déu.
Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria. **R.**

Lectura segona

He 1,1-6

Déu ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill

Lectura de la carta als cristians hebreus:

En diverses ocasions i de moltes maneres Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; però ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot, per mitjà del qual ja havia creat el món. Ell, que és resplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, i que sosté l'univers amb el poder de la seva paraula, acabada l'obra de purificació dels pecats s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina, i ocupa un lloc tant més superior als àngels com més incomparable és el títol que posseeix en herència. Perquè, a quin dels àngels Déu ha dit mai: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat»? I encara: «Jo seré el seu pare, i ell serà el meu Fill»? Diu també quan presenta al món el seu primogènit: «Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu.»

Al-leluia

*Neix la claror d'un dia sant:
veniu, pobles, adoreu el Senyor,
que avui ha baixat a la terra una gran llum.*

Evangeli

Jn 1,1-18

*El qui és la Paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula

Glòria Monés

era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. [...] Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat. [...]

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretia i
biblista

Per què els primers i gairebé únics a qui s'anuncia el naixement del Messies són uns pastors?

Quan Mateu i Lluc van escriure els seus evangelis, les Escriptures utilitzades per la comunitat cristiana eren les de Primer Testament. Tant Mateu com Lluc van escriure els relats de la infància, com un pont entre les Escriptures jueves i el relat del ministeri de Jesús. Els evangelistes van fer un resum de les històries i temes de l'AT i van relacionar aquest resum amb el començament de la vida de Jesús. L'AT critica sovint el món dels pastors: lluiten entre ells, descuiden la seva feina i dispersen les ovelles (Ez 34,8). Arriben a ser considerats uns que viuen fora de la Llei. En els relats de la infància de Jesús, els pastors, que pertanyen a les classes baixes de la societat de llavors, exerceixen un paper important (Lc 1-2): l'àngel del Senyor els «anuncia» una gran alegria, el naixement del Salvador, i els promet un senyal: un infant faixat en bolquers i dins d'un pessebre. Ells troben el senyal i anuncien el missatge. Enfortits amb la certesa que les promeses de Déu són de fiar, glorifiquen i lloen Déu. Els marginats, els més pobres perquè sempre han de treballar, eren pecadors públics, ja que no anaven a «missa» (a la sinagoga) com tot bon jueu. Precisament ells són els preferits de Déu que rebran, els primers, la gran notícia del naixement de Jesús, Fill de Déu. Aquesta gran bona notícia no podia quedar reservada per a uns quants, sinó que s'havia d'escampar arreu del món.

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Jesús, l'home en qui s'ha acomplert el projecte de Déu

«En el Principi», abans del Big Bang que donà origen a l'univers, «existia el Projecte» que des de l'eternitat «interpel·lava Déu»: «el Projecte» que Déu pensava portar a acompliment «era un Déu». En el si d'aquest Projecte, abans que aparegués el temps i l'espai, tot just l'esbossà, Déu hi posà la seva pròpia Vida: «El que s'ha produït en el seu si és Vida», la Vida que havia d'il·luminar els homes que apareixerien en l'espai i el temps, fruit de l'evolució. «La Llum brillà en la tenebra», precursora de tota mena de poder despòtic, «i la tenebra no l'ha poguda atrapar». «Quan la Llum veritable —la que il·lumina tot home— estava arribant al món», que havia estat realitzat d'acord amb el Projecte diví inicial, «el món no el conegué»: la matèria, sempre quantificada, no podia reconèixer l'Esperit de vida immaterial que Déu havia insuflat en el seu Projecte. «Vingué prop dels seus», però la nació que inicialment l'havia rebut i transcrit en forma de Llei —«els seus»— «no l'acolliren», perquè no s'havia presentat en el temple ni a les autoritats religioses i no respectava el sàbat, dia en què, segons la Llei, Déu havia reposat de l'obra que havia fet. I és que Jesús, el primer home en qui el Projecte de Déu havia pres «carn» de la nostra carn, havia obert els ulls a l'home, cec de naixement, precisament en dia de sàbat, mentre els recordava que «el meu Pare treballa i jo també treballo» tots els dies de l'any. Però alguns l'acolliren, i «als qui el reberen, els donà la capacitat d'esdevenir fills de Déu»: són «els qui donen adhesió a la seva persona» perquè «han nascut de Déu» superant tota mena de lligams tribals, religiosos, polítics i econòmics. «De la seva plenitud n'hem rebut tots nosaltres» a partir del moment en què «la gràcia i la veritat s'han fet realitat per mitjà de Jesús Messies» i han esdevingut patrimoni de la humanitat, quan el fracàs del Messies davidic ha obert de bat a bat les portes del Regne a totes les nacions.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI II)

TEMPS DE NADAL

(SALTERI: SETMANA 1)

DESEMBRE

Comença el temps de Nadal

25. DIUMENGE

Nadal del Senyor (S), *Blanc*. Lectures: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18

SANTORAL: Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.

26. DILLUNS

Sant Esteve (F), *Vermell*. Lectures: Fets 6,8-10;7,54-60 / Salm 30 / Mateu 10,17-22

SANTORAL: Dionís, p. i mr.; Zòsim, p.

27. DIMARTS

Sant Joan Evangelista (F), *Blanc*. Lectures: 1 Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan 20,2-8

SANTORAL: Teodor, monjo; Nicaret, vg.

28. DIMECRES

Sants Innocents (F), *Vermell*. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 123 / Mateu 2,13-18

SANTORAL: Abel; Caterina Volpicelli, rel. i fund.; Dòmina, vg. i mr.

29. DIJOUS

Octava de Nadal, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 2,3-11 / Salm 95 / Lluc 2,22-35

SANTORAL: David, rei; Tomàs Becket, b. i mr.; Tròfim, b.

30. DIVENDRES

La Sagrada Família (F), *Blanc*. Lectures: Siràcida 3,2-6.12-14 / Salm 127 / Mateu 2,13-15.19-23

SANTORAL: Anísia, mr.; Fèlix I, p. i mr.

31. DISSABTE

Octava de Nadal, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 2,18-21 / Salm 95 / Joan 1,1-18

SANTORAL: Coloma, vg. i mr.; Melània la Jove; Silvestre I, p. i mr.

El sant

Per Eduard Brufau

Santa Caterina Volpicelli

Del sud d'Itàlia n'han sortit nombrosos sants, impulsats per una gran devoció, la vida dels quals sovint és plena de miracles i de fets meravellosos. Però no tots els sants d'aquelles terres tenen vides tan espectaculars. Aquest és el cas de santa Caterina Volpicelli. Pertanyent a una família burgesa de Nàpols, va poder rebre una bona formació acadèmica i espiritual. Des de jove va sentir la crida a la vida religiosa i per això va entrar a les Adoratrices del

Santíssim Sagrament, però al cap de poc temps va haver de deixar la congregació per problemes de salut. De nou en el món, santa Caterina Volpicelli es va dedicar a l'Apostolat de la Pregària, però continuava sentint la vocació a consagrar-se a Déu. Per això, ben aconsellada espiritualment pel seu confessor, va fundar l'any 1874 les Esclaves del Sagrat Cor de Jesús, dedicades a l'apostolat i a la pregària. Aquesta santa italiana també va promoure nombroses obres socials. Va ser canonitzada l'any 2009 per Benet XVI.

«De profundis» per Nadal

El dia havia estat d'allò més ple i intens. De fet ja havia començat a mitjanit amb la missa del gall, en una església moderadament plena, on es podia palpar una emoció continguda entre tots els presents. Esgarrapant hores de son, el rector amb la seva comunitat, no va estalviar el més mínim perquè la joia del naixement del Salvador fos compartida. L'esforç va ser important i el cansament notable, però tot «just i necessari». I l'endemà, sense haver dormit gaire, el mossèn va encarar una jornada amb diverses celebracions de l'eucaristia, solemnes, joioses i sentides. És Nadal.

Després de la darrera celebració del migdia, en tancar l'església, sabia que encara l'esperava un altre esforç, també joios: l'àpat familiar. Des dels més ancians fins als menuts, tots al voltant de la taula com cada any; bé, tots no. El record dels absents, ara, es fa plor dissimulat per dintre i pregària a flor de llavi.

I arriba el capvespre; ja fa estona que és ben fosc. Aquella foscor del dia de Nadal que ens agafa a tots cansats i ens cobreix el cor amb un tel de tristesa; potser de remordiment, perquè hem estat molt distrets, sense acaronar prou l'Infant amb la mirada interior, ocupats en

tantes coses prescindibles, com noves i repetides «Martes» que no aprenen la lliçó. És aquí quan el mossèn recorda cada any el silenci d'aquest dia en les cartoxes de tot el món, i no pot evitar un moviment d'enveja dintre seu.

Però encara no està tot perdut. S'adreça a la comunitat contemplativa que l'ha acompanyat des de seminarista i, com un assedegat que corre a la font, entra a la petita església, blanca, neta, perfumada d'encens, que ja l'espera per resar vespres. Les monges, silencioses i fidels, amb algunes persones arrelades a la pregària de l'Església, fan corona al voltant de l'altar, que avui, com mai, té fulgors de bressol d'eternitat.

Tot és a punt i comença l'oració. Una oració que és una contemplació emocionada del Crist que ens ha nascut i que adorem com a sacerdot per sempre amb el salm 109; salm dominical, sí, perquè Nadal té sentors de diumenge, de feblesa que esdevé victòria. I després... oh després! El salm 129: el *De profundis*. I és aquí quan hom comprèn millor el misteri del Nadal. Els alegrois de la missa del gall i de la taula abundant troben el seu sentit. Ara ressona la nostra veu en la de Crist dient al Pare: «Des de l'abisme us crido, Se-

nyor.» Ara se'ns il·lumina la intel·ligència i comprenem que avui celebrem justament aquesta gran misericòrdia: Déu ha respost al clam de la humanitat, aclaparada en l'abisme del mal i de la mort, fent-se un home com els homes i entre els homes, sentinella d'aquesta humanitat que ja no gosava esperar un matí lluminós. Ara comprenem que Nadal és aquest matí. Més encara, aquesta albada, primers raigs, tímids i estantissos, i que, tanmateix, anuncien el migdia radiant de la Resurrecció: «És Ell qui redimeix Israel de totes les seves culpes.»

I si ja el salmista ens ha parlat del perquè del Nadal amb mots greus i curulls d'esperança, ara és el torn del nou Israel que respon a tanta gràcia amb les paraules de l'apòstol, que són, com sempre, espasa fina de dos talls, penetrant en expressar la veritat; i cantem amb els colossencs: «Donem gràcies al Pare, que ens ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum.»

Heus ací el gran misteri celebrat. Per l'Encarnació del Verb, Sacerdot de la nova i eterna aliança, la humanitat ha passat de jeure a l'abisme de la mort al tron del Regne de la llum. Vet aquí per què fem festa! Vet aquí per què és Nadal!

Jaume González Padrós

Professor de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona

Gelet

Maria Josep Salvadó
i Maria del Carme Bigorra

L'altaveu va anunciar: «Atenció, si us plau, darrer avís. Els àngels amb destinació a la terra que embarquin per la porta "Nativitat".»

Faltaven pocs dies per al naixement de Jesús i tots els àngels volien ser-hi presents. El Pare, sentint la gran cridòria, digué: «Farem una rifa.» I, al cel, cada àngel va tirar la papereta amb el seu nom dins del bombo. Tots volien sortir elegits, però les normes establien que tan sols n'hi anirien set. Així que anaren sortint els noms, cada àngel va córrer a preparar-se. Amb les presses, però, el setè nom no es va arribar a extreure.

Els àngels es posen en filera per embarcar i el Pare els compta: «Un, dos, tres, quatre, cinc, sis i... On és el setè?» Els àngels es miren sorpresos els uns als altres. Ningú no s'ha adonat que en faltava un. El darrer de la filera surt corrents a buscar-lo. En girar la cantonada, ensopega i una esplomissada l'envolta. «Ui, ui, ui, quin mal!» «És que sempre estàs al mig... Au, surt!» L'àngel, de sobte, pensa: «Ja el tinc!» I en un tres i no res, el número set ja és a la filera.

Abans de prendre el vol, repassen la tasca de cadascú. «I en Gelet, què ha de fer?», es pregunten. «Gelet, tu sabràs repetir una frase que nosaltres et direm?» «Fàcil! —respon en Gelet— Digueu, digueu.» «Repeteix: *Gloria in excelsis Deo*.» «Fàcil», diu en Gelet. I amb un gran batec d'ales, baixen i es dirigeixen cadascú al seu lloc.

L'àngel que ha d'anunciar la nova als pastors és l'encarregat de col·locar en Gelet damunt de la cova i de donar-li les últimes instruccions: «Escolta'm bé, a les dotze de la nit, quan neixi el Fill del Pare, jo et faré un senyal i tu has de repetir el que t'hem ensenyat. A veure, digues...» «Fàcil, *Gloria, gloria, in... Deo*.»

«Ai, mare!», diu en sentir-lo, posant-se les ales al cap. «Farem una

Marc Díez del Valle

cosa. T'ho escriuré amb lletres ben grans i maques, no fos que se t'oblidés a última hora.» I l'àngel s'arrenca la vora del vestit i l'hi escriu. «I, quan jo et faci el senyal, tu ho pregones en veu alta.»

Falta molt poc per a les dotze; tot està a punt. Tot...? L'àngel, en sentir el plor de l'Infant, mirant cap a dalt de la cova, li indica, amb el cap, que comenci.

En Gelet, com que és tan despistat, té el missatge escrit a l'inrevés. I, quan el vol posar del dret, se li entortolliga i cau per un forat dins de la cova, entre el bou i la mula. Quans'intenta aixecar, es troba que ha perdut les ales...

La cova fa una oloreta especial, encara que en Gelet més aviat fa pudoreta. El bon Josep ha sentit el cop i, quan s'hi

Quan en Gelet
sent el plor del
Nen, s'adona
del que ha
passat i que
l'han confós
amb un
pastor

fixa bé, veu un «pastoret» que surt del fons i que va brut de cap a peus. «Com et dius?», li pregunta. «Em dic Gelet.» «I on vius?» «Allà dalt.» «Ja ho sap el teu pare que ets aquí?» «I tant!» Josep li pregunta: «Et sabràs rentar solet?» En Gelet li contesta: «Fàcil! A casa sempre m'he rentat sol.»

Quan en Gelet sent el plor del Nen, s'adona del que ha passat i que l'han confós amb un pastor. Es queda allà, embaulat mirant-lo i esperant l'hora d'embarcar. Tota la nit, grups de pastors i pastores entren i surten de la cova; Josep espera en va l'arribada del pare del «pastoret».

És l'hora de l'alba i els àngels estan a punt de reprendre el vol; un, dos, tres, quatre, cinc, sis i... en falta un! L'àngel que havia deixat en Gelet dalt de la cova pensa: «Aquest s'ha adormit.» I, amb una revolada, el va a buscar.

Plomes, plomes i més plomes i un gran forat al sostre. Llavors entén el que ha passat. Sap perfectament que en Gelet no podrà tornar amb ells i que s'haurà de quedar a la terra.

Agafa unes quantes plomes i se les guarda al sarró. Quan arriben, el Pare, fent un cop d'ull i aixecant les espatlles, els interroga, i ell li ensenya les plomes. El Pare reflexiona i diu: «Mira, mira, que sempre me n'ha de fer alguna... caram d'en Gelet! No posarà mai seny. El deixaré una bona temporada a la terra i a veure si n'aprèn.»

I així, en Gelet va començar a formar part del grup dels nens, amb els seus avantatges i els seus inconvenients.

Escolteu bé: si trobeu a l'escola, al parc, a la platja o en qualsevol altre lloc, un nen una mica despistat, que, quan li pregunteu el seu nom, us diu: «Àngel» i que, quan li pregunteu on viu, us respon: «Allà dalt», seria molt fàcil, fàcil, que fos en Gelet.

Exposicions de pessebres

Daniel Pinya Batlle

Des del Nadal fins a la Candelera, a molts locals parroquials i centres culturals, podem visitar exposicions de pessebres molt dignes; fet lloable, ja que així es contraresta el corrent que hi ha avui dia d'anar descristianitzant el Nadal.

A moltes d'aquestes exposicions hi ha diferents diorames, fets per un o diversos artistes que, amb un molt lloable sentit catequètic i pedagògic, mostren les escenes clàssiques, des de l'anunciació a Maria, fins al naixement o la fugida a Egipte.

En alguns llocs, a causa dels molts artistes que hi participen, tot seguint el sentit catequètic de l'exposició, han trobat, en petits detalls dels evangelis i en la tradi-

ció cristiana de Catalunya, temes per fer nous diorames. Tots amb diferents escenes i ben ordenats cronològicament que donen, a petits i grans, un bon missatge del fet de l'adveniment de l'infant Jesús.

En d'altres, en què el nombre d'artistes encara és més nombrós, per tal de no repetir-se, han continuat fent diorames, amb molt bon encert, sobre la vida pública de Jesús.

Queda, no obstant, algun lloc que, en ser molts els artistes que fan diorames, repeteixen les mateixes escenes diverses vegades i en quedar situades desordenades cronològicament és una llàstima que perdin el sentit pedagògic i catequètic que podria ajudar els infants que acompanyen els pares a visitar els pessebres.

«El gran tresor»

—Us ha nascut a Betlem el Messies, Fill de Déu, aneu tots a visitar-lo i amb gran respecte a adorar-lo, un estable és el tron seu.

Em pregunto: —Com pot ser que Déu que és Totpoderós decideixi que el seu Fill neixi pobre, humil, senzill i amb el cel com a redós?

No vol palaus ni regnats, no vol poder ni riqueses, el seu regne és al meu cor on hi dec posar un tresor, allunyant d'ell les foteses.

Me n'adono que el tresor el cercava per error en llocs on no es pot trobar; tan sols un mot pot saciar, tan petit, tan gran, l'Amor.

Et demano, bon Jesús, que tornis a néixer en mi, que t'estimi, que et segueixi, i després ho reflecteixi als germans podent servir.

Albert Alemany

«Un pessebre a la runa»

Aquest any hi ha un pessebre que té una cova d'enderroc. Les parets són grises i brutes i estan plenes de pols.

Les figures miren amb tristesa, tenen en el semblant, la por de les bombes i la guerra, que els oprimeixen el cor.

Però, enmig de tanta runa, hi trobem un petit bressol, amb un infant dolç que plora, perquè no l'abraça tothom.

Els àngels canten i canten: «Pau, aquí i a tot arreu!» Això és el desig fervent d'aquest petit Infant, Home i Déu.

Prou de bombes i metralla!, prou de tan gran sofriment! Obrim-nos a la misericòrdia, I fem-nos amics de tota la gent.

Que l'Infant no plori més, entre la runa i la pols. I que el seu somriure arribi al fons de tots els cors...

Montserrat Llopart

«Lloança de Maria al seu fill Jesús, nadó»

Són llaços rosa els dos bracets [d'infant que comparteix amb mi, la primàcia d'un amor impensat ple d'alegria. Una extrema dolcesa molt més gran

que una mare percep. La meravella d'un amor ja total des que va néixer i que semblant creixent em farà [créixer. Vós invencible i tendre! Que [m'anella

en el vostre amor confiat i lliure, que em farà ser un refugi de pietat eterna, de consol i Veritat per qui em demani en la buidor [d'un viure.

Montserrat Balaguer

«Cançoneta»

Ets llum i alegria, flor de satalia, delicat favor. La mirada clara, sol que tot ho amara, joia en abundor. Tresor del teu pare, ets carn de la mare, ets fruit de l'amor. Ets ànima i vida, ets guia i ets brida, tendresa i valor. Perfum d'ambrosia, moixaina, eufonia... ets goig i cançó.

Amorós petó, que n'ets de bufó!

Lleonard del Rio i Campmajó

«Pessebre»

Figuretes del pessebre amb l'harmonia de pau i paper pintat de gebre dins un cel de color blau.

En la claror de l'albada, compartim la llenya i foc, companys de nit estelada, els pastors gent de bon cor.

Escapçalls de tendra molsa, senders de suro i cartró, llunyana mirada dolça d'aquells cors d'il·lusió.

En la foscor d'una cova, un bressol de palla i neu. Acull la gran Bona Nova, ha nascut el fill de Déu.

Carme Catà

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Perdó de l'avortament

He llegit en un blog que el Papa ja no dóna tanta importància al pecat de l'avortament, perquè ha permès que tots els sacerdots puguin absoldre'l.

Hi ha blogs que són autèntics mestres de confusió. Què li sembla si sentim directament el Papa i després opinem? Em permeto citar textualment uns paràgrafs de la carta apostòlica *Misericòrdia et misera*: «El sacrament de la Reconciliació necessita tornar a trobar el seu lloc central en la vida cristiana; per això es requereixen sacerdots que posin la seva vida al servei del "ministre de la reconciliació" (2 Co 5,18), perquè a ningú que s'hagi penedit sincerament no se li impedeixi accedir a l'amor del Pare, que espera el seu retorn, i a tots se'ls ofereixi la possibilitat d'experimentar la força alliberadora del perdó... En virtut d'aquesta exigència, perquè cap obstacle no s'interposi entre la petició de reconciliació i el perdó de Déu, d'ara en endavant concedeixo a tots els preveres, en raó del seu ministeri, la facultat d'absoldre els qui hagin procurat el pecat de l'avortament... Vull emfasitzar amb totes les meves forces que l'avortament és un pecat greu, perquè posa fi a una vida humana innocent. Amb la mateixa força, però, puc i he d'afirmar que no existeix cap pecat que la misericòrdia de Déu no pugui abastar i destruir, allà on troba un cor penedit que demana reconciliar-se amb el Pare. Per tant, que cada prevere sigui guia, suport i alleujament a l'hora d'acompanyar els penitents en aquest camí de reconciliació especial.»

L'autor del blog desfigura el que diu el Papa i banalitza el perdó. Fixi's també què demana el Papa als sacerdots confessors: «Us demano que sigueu acollidors amb tothom; testimonis de la tendresa paterna, malgrat la gravetat del pecat; sol·lícits a ajudar a reflexionar sobre el mal comès; clars a l'hora de presentar els principis morals; disponibles per acompanyar els fidels en el camí penitencial, seguint el pas de cada un amb paciència; prudents en el discerniment de cada cas concret; generosos en el moment de dispensar el perdó de Déu. Així com Jesús davant la dona adúltera va optar per romandre en silenci per salvar-la de la seva condemna a mort, de la mateixa manera el prevere en el confessional cal que tingui també un cor magnànim, i recordi que cada penitent el remet a la seva pròpia condició personal: pecador, però ministre de la misericòrdia.» Quant de bé ens farà a tots viure aquests ensenyaments!

• Per enviar consultes al Dr. Mateo: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

Cent anys d'«Els Pastorets» de Folch i Torres

Publicat un llibre sobre l'origen caputxí d'aquesta versió emblemàtica

Eduard Brufau
Barcelona

A cada terra les festes de Nadal presenten uns trets propis diferenciadors. En el cas de Catalunya, tres dels elements específics més coneguts i celebrats són el tió, en l'àmbit més familiar, els pessebres vivents i la representació dels Pastorets com a veritable fet social.

Aquesta obra teatral explica el naixement de Jesús des de la mirada popular i sovint ingènua dels pastors que reben l'anunci dels àngels. Les arrels d'aquesta representació es troben en la dramaturgia sacra en llengua vernacle de l'edat mitjana. Segles enrere se n'havien arribat a representar a diversos llocs d'Europa, però amb la modernitat van anar desapareixent de gairebé tot arreu. Se sap, per exemple, que en alguns pobles de Castella les darreres representacions dels pastorets van tenir lloc als anys vint del segle passat. Però sorprenentment a Catalunya es va produir el fenomen invers; no només no es van deixar de representar, sinó que a partir del darrer quart del segle XIX diversos dramaturgs en van escriure noves versions. Entre les més conegudes i representades hi ha *El Bressol de Jesús*, de Frederic Soler «Pitarra» (1891), *L'Estel de Natzaret*, de Ramon Pàmies (1903) o més modernament *La Flor de Nadal*, de Francesc d'Assís Picas (1954). Tanmateix la que ha fet més fortuna és, sens dubte, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep Maria Folch i Torres (1916), obra que ara compleix cent anys exactes. Es tracta de l'obra de teatre més representada mai a Catalunya i compta amb una setantena llarga de grups que cada any l'escenifiquen.

Un segle d'èxit teatral

Un dels néts de l'autor d'*Els Pastorets*, Lluís Folch, director de la Fundació Folch i Torres, assenyala possibles claus que expliquin l'èxit d'aquesta obra de teatre religiós per a infants, fins i tot en l'actual societat tecnològica: «En els Pastorets del meu avi hi ha papers de tota mena; qui no té tanta facilitat d'actuar pot fer papers més senzills, i qui en sap més és promoció a diversos papers protagonistes. Així s'intenta que tothom hi càpiga, perquè hi ha papers per a tothom.» Per a Lluís Folch d'alguna manera bona part de la societat catalana ha sentit aquesta obra com a seva: «Des del començament la gent l'ha adoptat com una forma de convivència i n'han fet una tradició que els ve dels pares i dels avis, i que volen transmetre a fills i néts. Això ha passat a poblacions com ara Sabadell, Súria i Calaf entre moltes altres o a barris de Barcelona com Sant Martí de Provençals. Hi ha pobles de pocs centenars d'habitants que el dia de la representació potser

Representació d'Els Pastorets al Palau de la Generalitat el 27 de novembre passat, en el marc dels actes del centenari.

Carme Tierz, *Els Pastorets de Folch i Torres. L'origen caputxí d'un fenomen teatral*. Editorial Mediterrània, col·lecció A la Caputxina, 2016, 126 pàg.

Més informació:
www.centenariipft.cat/

la meitat d'ells treballen a l'obra. Quina part del mèrit és de l'obra i quina part del mèrit és de la gent es fa difícil de precisar.»

El nét de Folch i Torres també es demana per què en un moment en què la televisió, l'ordinador i el mòbil permeten veure-ho tot per internet les sales dels Pastorets s'omplen: «La majoria de la gent s'estima més anar a veure la representació en viu. Qui gaudeix del teatre li agrada anar a la sala en família, seure a la butaca, veure els actors, sentir com caminen... En el cas d'*Els Pastorets* els espectadors van a veure una obra que ja coneixen, en què potser molts hi han participat i se'n saben els diàlegs i tot, però sempre la tornen a veure... Hi ha grups que fa més de cents anys que fan pastorets, ja siguin del meu avi o d'altres autors. Això dona fe de l'associacionisme de la societat catalana, i Déu faci que es mantingui!; avui és molt important crear vincles socials per saber que es pertany a un grup i evitar l'aïllament en un mateix.»

Pel que fa a la recepció d'una obra explícitament religiosa en un moment de secularització creixent Lluís Folch apunta que *Els Pastorets* són uns «dels pocs elements d'unió que encara queden entre un cristianisme viscut i una societat que s'està secularitzant. Avui molts dels actors que hi participen per primera vegada no són creients, però quan veuen que el que re-

presenten realment va passar, llavors s'hi poden interessar, i aquesta és una manera d'acostar-los al cristianisme». El director de la Fundació Folch i Torres també ens fa saber que els darrers anys «hi ha hagut vegades que en algunes representacions, no gaires, s'han tret les escenes religioses i només s'han quedat amb la trama del Lluquet, el Rovelló i el dimoni... però llavors l'obra perdia tota la gràcia. L'obra és un tot i no té sentit que dos pastors es trobin al mig del bosc per anar no se sap on ni per què.... Van a Betlem a adorar Jesús! La gràcia dels Pastorets és que no només és una obra de teatre sinó que reproduïx el naixement de Jesús. Fins i tot les persones que no creuen en Déu en aquell moment viuen el naixement de Jesús, i això és molt bonic. És una representació de l'Encarnació de Déu, i això no es pot treure».

Un encàrrec dels caputxins del convent de Pompeia

Malgrat l'èxit aclaparador, la gènesi de l'obra no és tan coneguda pel públic general. Precisament amb motiu del centenari s'ha publicat un llibre que en dona a conèixer l'origen amb esperit divulgatiu i alhora amb molt de rigor: *Els Pastorets de Folch i Torres. L'origen caputxí d'un fenomen teatral*, de la historiadora del teatre Carme Tierz. Lluís Folch valora molt positivament la tasca de recerca i de divulgació que ha fet Tierz de l'obra del seu avi: «El llibre ajudarà a fer conèixer que *Els Pastorets* van ser un encàrrec del Coliseu Pompeia de Barcelona, una sala de teatre avui desapareguda vinculada

Els Pastorets, avui

Leonard del Río
Coordinador general de la Coordinadora de Pastorets de Catalunya i membre dels Pastorets d'Igualada

Els Pastorets són un dels més genuïns exponents de la cultura popular del nostre país. Aquestes representacions tan tradicionals als pobles i ciutats de Catalunya han excedit l'àmbit religiós primer, i el d'espectacle després, per esdevenir, sense deixar aquests àmbits, signe d'identitat del lloc on es representen. Juntament amb les Passions, els Pastorets són sovint el primer espai de trobada amb el teatre de molts infants, així com una escola de teatre on han debutat molts dels actors i actrius del nostre país.

Tenim referències dels Pastorets com a tals ja en el segle XVIII, la referència més antiga que en tenim actualment data del 1721. I tot i ser gairebé tricentenaris, els Pastorets segueixen ocupant els escenaris d'arreu del país i mobilitzant milers de participants i desenes de milers d'espectadors, amb una salut envejable. Quin n'és el motiu?

Segurament es deu al fet que els Pastorets són un espectacle complet, amb música, balls, efectes especials, i grans escenografies, com en els espectacles clàssics. O també que els Pastorets es renoven constantment, es transformen i s'alimenten de noves aportacions, ja sigui en forma de nous textos o de re-interpretació dels ja existents. I quant a textos, hem de destacar la versió de Josep Maria Folch i Torres, de la qual aquest 2016 celebrem els 100 anys de l'estrena. L'obra de Folch i Torres és una magnífica mostra d'espectacle viu que després, de tots aquests anys, no només és la versió de Pastorets més posada en escena, sinó que en si mateixa és l'obra de teatre més representada en la història de Catalunya.

Aquesta temporada podem veure més de 240 representacions de Pastorets arreu del territori. Milers de participants hi han treballat de valent: preparant escenografia o vestuari, o assajant textos i cants. I ara és quan en Lluçet i en Rovelló, o en Garrofa i en Pallanga, o en Jonàs i en Mataties, o en Bato i en Borrego, o es diguin com es diguin els pastors que tant ens fan gaudir, pugen a l'escenari per derrotar les forces del mal, amb l'ajuda d'algun o altre àngel providencial.

No deixem d'anar-los a veure!

Agusti Codinach

Carme Tierz, autora del llibre (a la dreta), acompanyada de Montse Costas, d'Editorial Mediterrània.

al convent de frares Caputxins de Pompeia. També sabem que va escriure l'obra en molt poc temps. Sovint es diu que la va acabar en tres dies, però ho trobo una mica exagerat: són moltes pàgines, amb fragments en vers, i els actors l'havien d'assajar uns dies abans... Gràcies a persones com la Carme Tierz, que és una gran investigadora, potser descobrirem exactament el dia que va rebre l'encàrrec.»

El llibre de Carme Tierz s'ha presentat les darreres setmanes a diversos llocs, entre ells l'1 de desembre passat al convent dels caputxins de Pompeia, d'on va sortir la iniciativa ara fa un segle. El llibre intenta explicar tot el context que va envoltar el naixement d'aquesta representació clàssica de Nadal: «He seguit dues grans línies d'investigació, la història del teatre Coliseu Pompeia i la de la vida i obra de Josep Maria Folch i Torres. L'encàrrec va sortir personalment del P. Rupert Maria de Manresa, que volia una nova versió dels Pastorets per instruir els infants que no fos la de Pitarra, i va pensar en l'autor de *Pàgines viscudes*. Josep Maria Folch i Torres, que anys abans, arran d'un fracàs, havia promès que mai més no tornaria a escriure teatre, va concebre en molt poc temps un autèntic clàssic del teatre català.»

L'autora del llibre també explica el procés d'investigació: «Primer de tot he d'agraciar a la família, i especialment a Ramon Folch i Camarasa, fill de Josep Maria Folch i Torres,

la confiança i la facilitat per accedir a tota la informació, que és molt abundant. He encarat aquest treball amb un gran respecte, i investigant he pogut arribar a sentir molt propera una persona com Folch i Torres, que era algú que va demostrar tenir un gran amor al teatre.» Carme Tierz expressa igualment el desig que el llibre ajudi a trencar definitivament la incom-

prensió que aquesta obra de teatre i el seu autor de vegades han tingut entre certa intel·lectualitat. Els cent anys d'*Els Pastorets* de Folch i Torres posen de manifest com cultura i religió poden confluïr harmònicament. Per als infants d'avui aquesta obra sobre el naixement de Jesús és una manera excel·lent d'acostar-se de manera senzilla al misteri inefable de Déu.

RIFER ROCAFER
CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

BON NADAL

COLUMNA DIGITAL AUTOAMPLIFICADA
COBREIX FINS A 30 METRES
NOVETAT

DELEGACIÓ GIRONA:
C/Canonge Dorca 37
17005 Girona
Tel: 972.22.01.55
Fax: 872.033.718
info@rifersl.com

DELEGACIÓ BARCELONA:
C/Llull 321, edifici cinc 22@
08019 Barcelona
Tel i fax: 93.311.72.01
info@rocafer.com

DELEGACIÓ TERRASSA:
Tel F.616.90.90.01

El Pessebre vivent de Pals fa 30 anys

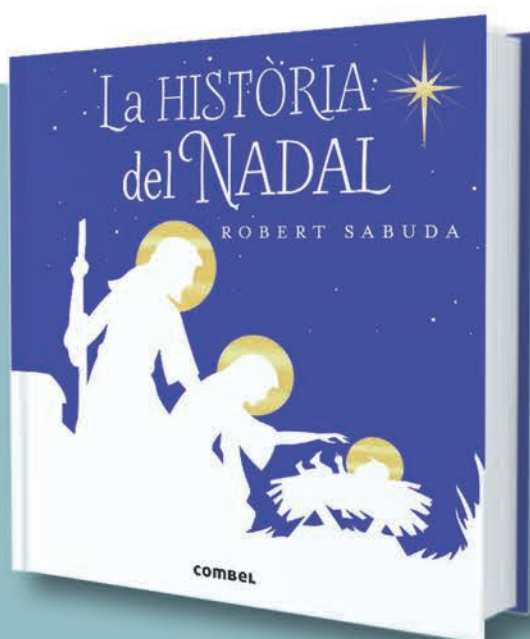
Redacció / Pals

Enguany el Pessebre Vivent de Pals arriba a la 30ena edició. Aquesta iniciativa permet fer un viatge de més de 2.000 anys al passat i descobrir l'Antic i Nou Testament amb una ambientació única els dies 25 i 26 de desembre i 1 de gener a partir de les

18 h. Petits i grans poden gaudir d'un dels pessebres vivents més populars de Catalunya en un meravellós recinte gòtic. Les entrades es poden adquirir a partir de mitja hora abans de les representacions a la Casa de Cultura Ca La Pruna. Més informació al 972 637 380 i a pessebreviventpals.es.tl i pals.cat.

TRESORS

per compartir en família

La història del Nadal

La meravellosa història del naixement de Jesús representada pel mestre dels llibres pop-up **Robert Sabuda** en sis escenes esplèndides.

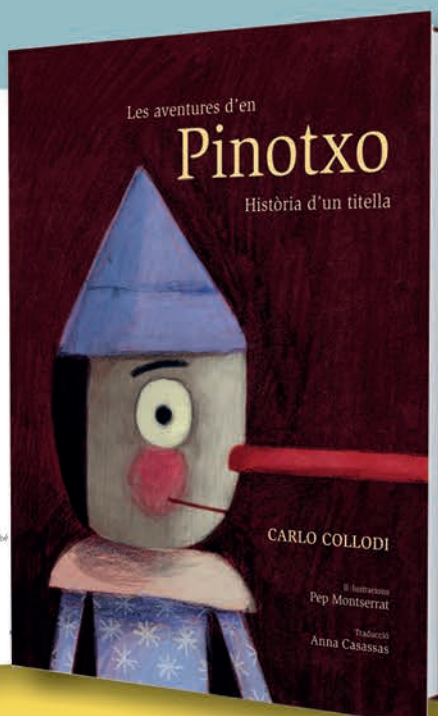
PVP: 37,50 €

A PARTIR DE
5
ANYS

[22]
EN PINOTXO DESCobreIX
ELS LLADRES I COM A
RECOMPENSA D'HAVER ESTAT
FIDEL REP LA LLIBERTAT

Cap a la mitjanit, quan ja feia més de dues hores que dormia profundament, el va despertar un al·luix de veu: «enllaçat, enllaçat, enllaçat». Va treure la punta del nas pel forat de la caseta i va veure quatre bestides de pelatge fosc, que semblaven gats, reunides en consell. Però no eren gats, eren fagines, una animada companyia que es deixaven sobretot pel que els gats pel·lats tenen por. Una de les fagines es va separar de les companyes, va anar cap a la porta de la caseta i va dir en veu baixa: —Bona nit, Melampo. —No em dic pas Melampo —va respondre el titella. —I doncs qui ets? —Sóc en Pinotxo. —I què hi fas aquí? —Faig de gos de guarda. —Ous es en Melampo? Ous es el gos vell que vivia en aquesta caseta? —Sí, però aquest dematí. —S'ha mort? Pobra bèstia! Tan bo que et est... Però per la cosa que fas, te tantes sembles un gos de bon tractat. —Ha sentit, però no s'acaba cap gos!

Les aventures d'en Pinotxo

La història del titella més entremaliat i entranyable de la literatura universal. Amb les il·lustracions magistrals de **Pep Montserrat**.

PVP: 19,90 €

A PARTIR DE
8
ANYS

Un gran dia de res

Un nou àlbum de la guardonada **Beatrice Alemagna**, sobre les descobertes de la infància.

PVP: 15,80 €

A PARTIR DE
7
ANYS

combel
combeeditorial.com

 facebook.com/combeeditorial
 instagram.com/combeeditorial

Una orientació social per al pessebre

A través d'aquest art, Enric Benavent expressa les preocupacions del nostre temps

Redacció

Castellar del Vallès

Un pessebre ambientat en un caixer automàtic és la proposta que el pessebrista Enric Benavent exposa aquest any al Grup Pessebrista de Castellar del Vallès. Fer que el pessebre serveixi per expressar preocupacions del nostre temps és la línia de treball que està experimentant des de fa quinze anys.

«Ja fa uns quants anys que procuro que els meus pessebres parlin del nostre món. Això que pot semblar una novetat, de fet, enllaça amb la més pura tradició del pessebre i de les representacions plàstiques del naixement de Jesús. Si el Naixement tantes vegades ha estat l'excusa per posar, al costat de l'infant Jesús, les realitats i les preocupacions de les persones que l'han representat, per què no hauríem de fer-ho amb les preocupacions del nostre segle?», es pregunta Enric Benavent.

I posa en relleu que «una de les grans vergonyes del moment present és la realitat de tantes persones que no tenen llar. La gran Barcelona del segle XXI compta amb tres mil persones sense llar, de les quals més de 900 dormen al carrer cada nit». Benavent afegeix: «El relat de l'evangeli de Lluç no deixa dubtes quan vol expressar que

Cesc Benavent

Jesús neix pobre —“no havien trobat cap lloc on hostatjar-se”— com tantes persones cada nit a Barcelona.»

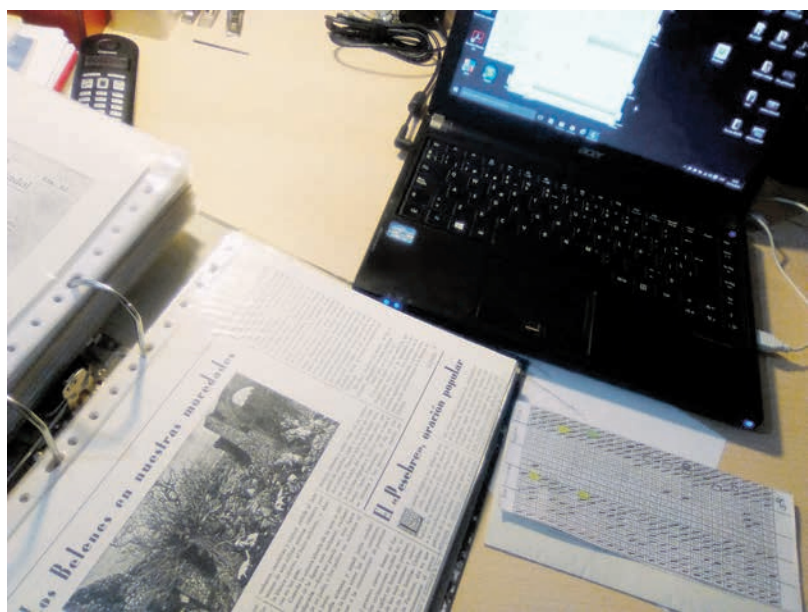
Evolució del pessebre

Benavent, que acaba de fer una tesi doctoral titulada *Simbolisme religiós*

a l'espai públic. El cas dels pessebres públics i les possibilitats d'innovació del pessebrisme, considera que el pessebrisme ha d'evolucionar cap a noves formes d'expressió que siguin properes al món contemporani.

Un pessebre sota l'autopista, un rodamón fent el pessebre al davant

d'uns grans magatzems, un pessebre en un camp de concentració o persones amb diversitat funcional que adoren l'infant Jesús són algunes de les propostes que ha presentat en aquests anys i que es poden veure en el blog que acaba de crear: <http://pessebresocial.blogspot.com>.

Arxiu de premsa «online» sobre pessebrisme

Redacció / Premià de Mar

Els estudiosos del pessebrisme i de les tradicions pròpies del cicle de Nadal tenen al seu abast una nova font de consulta que aplega articles de premsa que van des de finals de segle XIX fins als anys vuitanta del segle XX. El col·lectiu El Bou i la Mula, amb la subvenció del Departament de Cultura de la Generalitat, ha digitalitzat, indexat i posat en línia els gairebé 1.200 documents de què consta l'Arxiu Catà. Des d'aquest Nadal ja es pot consultar *online*.

Els articles, que majoritàriament provenen de la premsa, aborden el pessebrisme des de vessants molt diversos. Autors com

Joan Amades, Duran i Sampere, Josep M. Garrut o el P. Basili de Rubí, entre altres, són algunes de les persones que firmen els documents d'aquest arxiu.

El pessebrista Pere Catà (1935), durant molts anys, de forma pacient i ordenada, va desat tots els escrits que arribaven a les seves mans i que parlaven sobre el pessebre i les tradicions nadalenques. La cessió d'aquest fons documental ha permès al col·lectiu El Bou i la Mula posar-lo a disposició de totes les persones interessades en l'art del pessebrisme i en la cultura popular del cicle de Nadal.

La base de dades està disponible al web www.elbouilamula.net i permet fer cerques aplicant diversos filtres.

45ena. EDICIÓ

TONA PESSEBRE VIVENT D'OSONA

L'ART D'UN POBLE

Dies de representació: 18, 25, i 26 de desembre de 2016, i 1, 6, i 8 de gener de 2017

Tots els dies a partir de les 6h de la tarda. Última representació a les 8h de la tarda,

com sempre, a la Falda del Castell de Tona

Tel. d'informació: 938124304, 938124288, 938124373

www.pessebre-vivent-osona.cat

Una Bíblia ideal per descobrir en família l'alegria de la fe

Presentada per
Mons. Lluís Martínez Sistach
Cardenal de Barcelona

INCLOU
UN CD AMB
20 CANÇONS
INFANTILS

A partir
de
3 anys

La Bíblia per als més menuts

TEXT: Luis Benavides i Elena Santa Cruz
IL·LUSTRACIONS: Mariam Ben-Arab
COORDINACIÓ: Pedro de la Herrán
22 x 25 cm, 192 pàgines

La Salle organitza la rebuda de la Llum de la Pau de Betlem per a tot Catalunya

Més de 400 persones de la geografia catalana es van donar cita a Sant Celoni

La plaça de Sant Celoni va acollir l'acte.

Els organitzadors van denunciar la problemàtica dels refugiats.

Un grup d'animadors lasal·lians van anar a buscar la Llum de la Pau a Montpeller (França), en nom de tots els agrupaments catalans

Redacció
Sant Celoni

El diumenge 11 de desembre Sant Celoni va acollir la tradicional rebuda de la Llum de la Pau de Betlem, en la qual van participar més de 400 persones vingudes d'arreu de Catalunya amb els seus propis llançons i fanals. En aquesta ocasió, La Salle va ser l'entitat que es va ocupar d'organitzar la celebració.

L'acte, que es va realitzar a la plaça de la vila de Sant Celoni, va comptar amb la presència de l'alcalde, Francesc Deulofeu, que va donar la benvinguda a tots els presents. Representants de La Salle Catalunya, de l'Agrupament EROL La Salle, de Joves La Salle Catalunya, de l'Equip de Pastoral La Salle Catalunya i la directora de La Salle Sant Celoni van parlar del sentit de la celebració i van desitjar «des de La Salle que Jesús neixi en els vostres cors i que tingueu molt bon Nadal». Núria Muntanyà, comissària general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, va ser l'encarregada de cloure els parlaments.

Tot seguit, es va realitzar la celebració de rebuda de la Llum de la Pau sota el lema «Per un mar de pau», com a acte de denúncia de la problemàtica que viuen les persones refugiades i els afectats per crisis migratòries. Amb el mar com a eix conductor, la plaça de la vila de Sant Celoni es va guarnir amb un vaixell de paper gegant (fet per l'agrupament La Traca), presentat amb un conte narrat, amb centenars de vaixells de

paper petits decorant els balcons i un mapa del mar Mediterrani fet d'espelmes.

Símbol de la pau

Des de ja fa anys, els Escoltes i Guies d'Àustria viatgen anualment a Betlem i allà encenen una espelma. Un cop han tornat a Viena, se celebra un acte ecumènic on, d'aquesta primera espelma, se n'encenen centenars d'altres, a través de les quals la Llum de Betlem es va escampant arreu del món, simbolitzant la pau que es vol fer arribar a tots els racons del planeta.

Ja fa molts anys que La Salle col·labora en la preparació de materials i en la rebuda de la Llum de la Pau de Betlem que organitza Minyons Escoltes i Guies, juntament amb la Pastoral Marista, i aquest any, amb motiu del 25è aniversari de Joves La Salle, que s'ha celebrat aquest 2016, la institució ha estat escollida per organitzar l'acte.

Així, un grup d'animadors lasal·lians, integrat per membres de Joves La Salle, tres caps de l'Agrupament EROL de La Salle Sant Celoni i quatre de La Traca de La Salle Premià, van anar a buscar la Llum de la Pau a Montpeller (França), en nom de tots els agrupaments catalans. Paral·lelament, una comissió de La Salle integrada per representants de Joves La Salle, l'agrupament EROL La Salle Sant Celoni, Pastoral de l'escola La Salle Sant Celoni i l'Equip de Pastoral de La Salle Catalunya han estat els encarregats d'organitzar la rebuda.

Campanya de Nadal per atendre infants en situació vulnerable

Redacció / Barcelona

Un any més, la Fundació Pere Tarrés posa en marxa la campanya solidària de Nadal «Ajuda'ls a créixer» per aconseguir donatius en benefici de milers d'infants que estan en situació de vulnerabilitat. La col·laboració de les empreses i els particulars és un suport molt important per tal que els centres socioeducatius adherits a la Fundació Pere Tarrés continuïn duent a terme la seva acció social i educativa amb nens i nenes en risc d'exclusió, amb l'objectiu que tinguin les mateixes oportunitats que la resta d'infants.

La campanya de Nadal destina els recursos obtinguts a un total de 23 centres, que acullen al voltant de

2.500 infants. La finalitat és que tots els nens i les nenes puguin desenvolupar-se i créixer de forma positiva, a través d'activitats educatives i de lleure. A més, també es treballen les seves competències i habilitats socials i emocionals a través del joc i de tallers.

Tot i que les tasques principals dels centres socioeducatius de la Fundació Pere Tarrés se centren en els infants, també amplien els seus programes educatius a l'entorn familiar i de barri. S'hi creen espais per tal que les famílies comparteixin les seves experiències i també programes d'atenció psicopedagògica per a aquelles famílies que ho necessitin.

Més informació: tel. 934 301 606, www.peretarres.org.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 193
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Tarragona obre les portes a l'exedra romana del claustre de la catedral

Joan Boronat

Tarragona

Fotos: Mitjans de

Comunicació-Arquebisbat de Tarragona

L'exedra d'època romana localitzada a l'interior d'un sector de la seu del Museu Diocesà, situada en un dels angles del claustre de la catedral de Tarragona i que coincideix amb una de les cantonades del recinte de culte de Tarraco, ja es pot visitar.

El 3 de desembre va tenir lloc una jornada de portes obertes que va permetre, matí i tarda, poder admirar aquest espai que, a partir d'ara, s'incorpora a les visites habituals al claustre catedralici.

Fa un any les intervencions arqueològiques realitzades pels equips del Museu Bíblic Tarraconense i de l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica, van

documentar, a l'angle nord-occidental del claustre de la catedral, restes d'una de les exedres —sales de planta quadrangular o semicircular per a usos administratius, representatius o de culte als emperadors divinitzats— del recinte sagrat del temple d'August.

Ara, en aquest espai, que formarà part permanentment del Museu Diocesà de Tarragona, el visitant, a partir d'un discurs museogràfic i d'una sèrie d'imatges reconstructores, pot fer un recorregut per la transformació d'aquest espai, des del segle I dC fins a l'actualitat.

A l'acte d'inauguració, fet el dijous 1 de desembre, Andreu Muñoz, director de l'excavació i museïtzació de l'espai, juntament amb els arqueòlegs Josep Maria Macias i Imma Teixell, va explicar que «és la primera de les dues fases que es duran a terme en un lloc on s'ha imbricat l'antiguitat romana pagana amb el cristianisme».

Troballa excepcional

L'espai, que conté la base de l'exedra —una troballa excepcional perquè n'hi ha molt poques a Hispània— també aporta restes d'una gran porta monumental i un tram de mur perimetral del recinte de culte de dotze metres d'alçada, amb una de les finestres. Aquest espai va ser espoliat al segle VI.

Quan es produeix la restauració de l'Església de Tarragona, com va explicar el degà del Capítol Catedral, Mn. Joaquim Fortuny, «l'arquebisbe Bernat Tort, l'any 1154, va instaurar una comunitat de canonges regulars de l'orde de Sant Agustí, que van ubicar les seves dependències al voltant del claustre», precisament on hi ha localitzada l'exedra romana.

Durant l'acte de presentació, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va agrair la col·laboració de les institucions que han fet possible aquesta realitat, i va anunciar que «anirem millorant aquestes instal·lacions que formen part de l'excepcional patrimoni de l'Església i de la ciutat». Va insistir en la necessitat de col·laboració de les institucions per donar suport a iniciatives com aquesta.

EL PESSEBRE ÉS SAGRAT

Viu-lo en Família!

Gaudeix de l'esperit nadalenc
i participa en l'Adoració de l'Infant
a la façana del Naixement.

Quan: El 21, 22 i 23 de desembre de 18:00 a 20:00
Accés lliure i pujada al pessebre pel c/ de Marina.

#NadalésSagrat

El consiliari diu...

El Nadal dels més grans: un Nadal tradicional?

Xavier Moretó Navarro
Consiliari
de Vida Creixent
de Barcelona

Ja som a Nadal i —també és una constant cada any— sempre ens fem la mateixa pregunta: quin Nadal celebrem? És una pregunta que sovint es fa la gent gran, i més encara en els àmbits d'Església. Certament, no hi ha només un Nadal: hi ha el tradicional —el de tota la vida—, el comercial —aquell que encén els llums del carrer un mes abans per «incentivar» les vendes—, fins i tot el sociològic, aquell que «to-ca» celebrar, ho vulguis o no, perquè tothom el celebra, cregui o no cregui... Què estem fent? Enmig d'aquesta diversitat de *nadals* no és estrany que es produeixin situacions curioses. Ara recordo una anècdota d'una mare de família que volia ensenyar a la seva filla els llums de Nadal d'un conegut centre comercial de la ciutat. Quan hi va anar la tarda de Nadal —que ja era fosc— es va trobar que els llums de Nadal ja no hi eren, que els que apareixien eren els llums de les rebaixes que començaven l'endemà mateix! La decepció d'aquella mare va ser tan gran que em va dir: «No ho tornaré a fer mai més!», i després va afegir amb tristesa: «Ara entenc que no hi ha no-

Celebrem la fe, la Bona Notícia: Jesús va venir i ve a nosaltres.

més un Nadal...» Certament, el que va constatar aquesta mare és que hi ha un interès comercial evident darrere del Nadal. Fa uns anys, quan va començar aquesta crisi —que encara dura, per

més que els polítics s'entestin a dir el contrari— es deia «a veure si el Nadal ens ajuda, amb l'augment de vendes, i ens en sortim!». Aquell Nadal la gent va veure moltes coses però comprar,

no gaire... És clar, no hi havia diners per gastar! Seguint amb la constatació d'aquesta mare, a nivell litúrgic també es nota la diferència. Nosaltres seguim celebrant el Nadal més enllà de la festa del 25 de desembre, fins al Baptisme de Jesús, i encara més: és tradició no treure el pessebre fins al 2 de febrer, el dia de la Candelera!

Però, quin és el Nadal que nosaltres celebrem? En la darrera reunió d'animadors de Vida Creixent vam parlar del tema que tocava però també vam celebrar el Nadal amb cànctics, poemes i nades. Celebrem la fe, la Bona Notícia: Jesús va venir i ve a nosaltres, Ell és Déu amb nosaltres. I aquesta notícia sempre hi és, enmig de la nostra vida, en totes les situacions, siguin bones o dolentes. Podem estar tristos durant el Nadal? És clar que sí! Quants de nosaltres —sobretot entre els més grans— trobem a faltar algú que enguany no podrà celebrar el Nadal perquè ja no hi és. El Nadal és esperança i llum, sobretot enmig de la foscor o de les «foscors» de la vida. És aquesta una manera tradicional de celebrar el Nadal? Potser sí. Doncs benvinguda sigui!

Diòcesi de Lleida

En camí cap al Nadal

Joan Piris
Bisbe emèrit de Lleida

Aporto aquesta reflexió agraïnt la confiança si més no perquè, com a emèrit, puc considerar-me part de Vida Creixent de l'Església de Lleida.

Cada any, preparant la celebració de Nadal, dediquem un temps a contemplar la vinguda de Jesús: a esperar-la, a desitjar-la i a celebrar-la de manera especialment festiva, tot recordant que els cristians parlem de dos moments forts d'una sola Història de Salvació, dues vingudes de Crist: quan vingué «en carn», humil i fet semblant als homes i quan vindrà per segona vegada, «en glòria i majestat».

Quina és l'actitud cristiana per a aquestes setmanes? Vetllar «confiats en la seva promesa». No sabem quan es manifestarà el Crist, però és urgent realitzar en aquest temps intermedi el creixement i maduració que Ell ens ha encomanat, amb la seguretat que allò que va començar fa més de 2.000 anys arribarà un dia a la plenitud.

Diu que l'Advent és temps d'«esperança» i d'«espera»... Tots esperem quelcom o, almenys, tenim alguna aspiració (tenir més, aconseguir alguna millora per a nosaltres o per a la nostra família, etc.). He llegit fa pocs dies que «no és fàcil creure que Déu ha vingut ja i està present i viu aquí i ara... Tanmateix, és aquí, enmig d'aquesta situació concreta, amb els nostres milions d'aturats, amb milers de llars per sota el nivell de pobresa, amb el

record de desnonaments i de joves sense esperança, on afirmem, des de la fe, que Déu, en Crist, està present... Déu no ha marxat. Déu és aquí i VIU AMB NOSALTRES: aquest és el nostre autèntic Advent».

Jesús ens ha assegurat (Mt 24,37ss) que el final de la història serà el domini total de Déu i l'ensorrament de tot l'anterior. «Com» succeirà no ens importa... però se'ns demana d'estar preparats per al temps definitiu i viure a l'aguait per intentar descobrir què vol Déu ara i aquí. Cal la «vigilància» de la que ens parla Pau (Rm 13,11ss): «Sigueu conscients del moment què viviu...» (i l'apòstol ho concreta), afeinyeu-vos a viure amb honradesa i a plena llum cadascuna de les vostres aspiracions sense caure en distraccions i en conductes desviades..., perquè «la nostra salvació està més a prop que quan vàrem començar a creure».

Nosaltres proclamem que la inserció de Jesús al món va començar amb l'encarnació en el si de santa Maria, lloc de la trobada amb la humanitat. Però tampoc no hem d'oblidar que la seua manifestació va ser el pessebre: «Aquest és el senyal...» (Lc 2,12). I, amb això, estem parlant de quelcom molt seriós: que Déu és amb nosaltres, que con-viu i assumeix tot el que tenim (despullant-se de la seva categoria de Déu - Cfr. Fl 2,5-11); que ha triat la feblesa, el camí d'allò petit, i no el camí dels senyals aparatosos que obliguen a creure per la seva evidència, per la qual cosa serà escàndol per als jueus

Fem visible, amb bones obres, la vinguda del Crist.

(que busquen miracles) i bogeria per als grecs (que busquen saviesa), però, per als qui creuen, força i saviesa de Déu (1Co 1,23-24).

Estem dient que la primera opció que va fer Jesús en assumir la condició humana va ser néixer pobre. Una opció que no va ser una opció passatgera ni tampoc només pobresa material, sinó la pobresa dels pobres, la pobresa dels servents. El pessebre va durar poc però la pobresa el va acompanyar fins a la creu. Jesús va assumir la humilitat i la

pobresa com un estil de vida. És un estil de llibertat, de veritat totalment nou i original.

Ens cal, doncs, revifar l'esperança cristiana i fer visible la vinguda del Crist amb la nostra actitud i sinceritat en la vida, amb bones obres, i no tan sols amb desigs o il·lusions, o bons propòsits. «Obres són amors i no bones raons», diu també la saviesa popular.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe emèrit.

AGENDA

GENER

Dijous 12: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes. Tema V – «L'evangelització del món a través de l'exemple».

Dijous i divendres 26 i 27: curset Vida Creixent Matins de 9.30 a 13.30, per ampliar i aprofundir el coneixement del Moviment. Al carrer València 244, planta 4a, sala d'actes. Cal inscripció a la secretaria de 5 a 7 de la tarda.

Els Pastorets de l'Ametlla de Merola

LA FLOR DE NADAL

Espectacle nadalenc guardonat amb la Creu de Sant Jordi 2007

Autor: **Francesc A. Picas**

Personatges: Maria, Josep, figures bíbliques, pastors de Betlem. Escenes alegres i emotives. Música i danses. Espectaculars efectes escènics. El món gentil i els seus símbols es desfan a bocins a la primera estrella de Nadal.

REPRESENTACIONS:

26 DE DESEMBRE, A LES 18.04 H

8 DE GENER, A LES 17.04 H

15 DE GENER, A LES 17.04 H

22 DE GENER, A LES 17.04 H

29 DE GENER, A LES 17.04 H

Teatre de l'Ametlla de Merola

carretera de Manresa a Berga (per Navàs)

Informació: 686 278 836

www.ametllademerola.cat

PASTORETS - CATECISME

Deu estampes teatrals-musicals nadalenques, per representar els nois i les noies al presbiteri d'una església, o en un petit teatre.

Editat, lletra i música. Autor: **Francesc A. Picas**

Actualitats científiques

El programa europeu d'investigació del planeta Mart continua

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Segurament recordareu el que us explicava en aquesta mateixa pàgina el 24 d'abril passat sobre el projecte que l'Agència Espacial Europea (ESA) havia acordat per a un estudi de la possible activitat biològica, actual o passada, a la superfície del planeta Mart. Us deia que el programa, anomenat *Exo-Mars* (que significa Exobiology of Mars), tenia dues fases: la primera l'havia de portar a terme el satèl·lit *Trace Gas Mission*, que fou llançat a l'espai cap a Mart el 2014, i la segona l'enviament al 2018 d'un totterreny que ha de perforar el terra del planeta fins a 2 metres de profunditat per fer-ne una bona anàlisi.

Com es troba ara la cosa? Amb un primer fracàs notable. Quan al cap de dos anys va arribar a l'òrbita de Mart el *Trace Gas Mission* va desprendre's del mòdul, anomenat Schiaparelli, per fer-lo aterrar sobre el planeta i... va fallar; en arribar a terra va deixar de funcionar. Es veu que no va poder aterrar amb prou suavitat. Això era

L'«ExoMars 2016» va enlairar-se en un coet «Proton-M» des de Baikonur, al Kazakhstan, el 14 de març passat (© ESA-Stephane Corvaja).

el 19 d'octubre passat. La notícia causà decepció en els ambients científics. I, amb bona lògica, hi hagué qui aventurà que la segona part del programa potser no es faria. Doncs aquesta és

la notícia que us haig de donar: en la reunió tinguda els dies 1 i 2 de desembre a Lucerna (Suïssa) l'ESA s'ha compromès a continuar amb el projecte. En aquesta reunió acordaren també

altres coses, com ara seguir participant en el sosteniment de l'Estació Espacial Internacional fins al 2024 i alguns altres punts. Us diré que aprovaren les inversions per als pròxims vuit anys que pugen 10.300 milions d'euros (a Espanya li'n toquen 600). Per completar el programa del projecte Exo-Mars, que es considera una prioritat, ja se'n necessiten 436, que s'han recollit tot seguit entre Itàlia, Regne Unit, França i Alemanya.

Esperem que tot vagi bé. Que el vehicle totterreny *Exo-Mars* que s'enlairarà, si no surt cap entrebanc, el 2020 (han retardat el projecte, com veieu) i recorrerà Mart analitzant-ne el subsòl, pugui informar-nos amb plena seguretat de l'aspecte biològic d'aquest planeta. Però no podem deixar ara una consi-

deració que ens rosega per dins: és bo fer despeses de tants milions per només fer progressar la ciència dels astres? No és més prioritari posar fi a la fam del món?

Gent de casa

Maria Rosa Farré Escofet, gran referent cultural

El dia de Nadal s'escauen cent anys del naixement a Barcelona de la pedagoga Maria Rosa Farré Escofet. Educada a les escoles Montessori i Blanquerna, deixeble d'Alexandre Galí, amb el títol de Magisteri, carrera que va cursar sencera en un sol any. Personatge singular, per la seva empenta se la va considerar una persona fonamental en molts aspectes, tant dins de l'àmbit educatiu com en la promoció i difusió cultural a la Catalunya, sobretot, dels anys quaranta, cinquanta i seixanta.

Amb una bona formació catòlica, a la postguerra va tenir cura de nens malalts a l'Hospital de Sant Pau i treballà dins de la beneficència social, i conscient de la molta bona fe però poca preparació que tenien per a aquesta feina les noies voluntàries, en procurà la formació. Temps després, l'octubre del 1950, decidiria fundar el CICF (Centre d'Influència Catòlica Femenina), que, a més d'aquesta formació, tingué com a objectiu introduir les dones dins dels corrents culturals i religiosos del moment, promocionant-les mitjançant

Maria Rosa Farré Escofet entrevistada per Josep M. Espinàs al programa de TV3 «Personal i intransferible», el 22 d'abril de 1993.

nombrosos projectes.

Visqué intensament la renovació i en respirà els nous aires que sortien del Concili Vaticà II, que acollí amb gran esperança. Emprengué dins del món femení la introducció d'aquell esperit amb una mirada oberta a les noves realitats que anaven sorgint, donant pas, el 1970, al CIC (Cristianisme i Cultura), del qual va ser directora, tot encara en temps poc propicis políticament al país.

Amb els anys, la seva figura es va convertir en tot un referent. El 1987 la Generalitat de Catalunya li atorgava la Creu de Sant Jordi. Un bon repàs de la seva vida la va fer de la mà de Josep Maria Espinàs en el programa de televisió Personal i intransferible, emès l'any 1993; també en el llibre *Entre la fe i la cultura. Memòria i pensament de Maria Rosa Farré i Escofet*, de Francesc Torralba, editat el 2003.

**Joan Pallarès-
Personat**
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

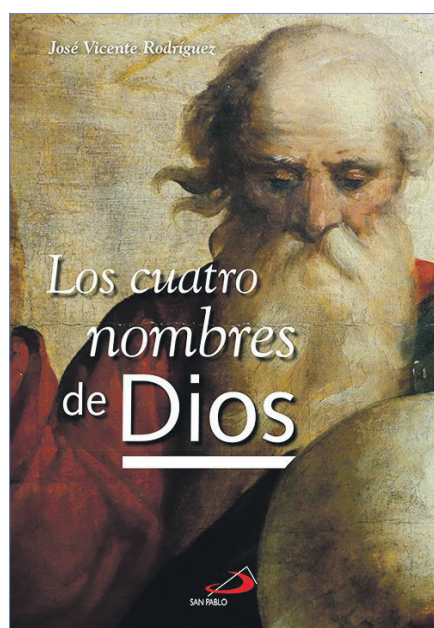

El 1993, amb motiu de la seva jubilació com a professora del CIC, el 17 de març se li va retre un homenatge al Palau de la Música Catalana, amb la participació de la Coral de l'Escola Thau i la Coral Sant Jordi, però la seva jubilació als setanta-sis anys no va significar, ni de bon tros, la inactivitat, ja que continuava en el patronat i en altres iniciatives.

L'octubre del 1997, amb Jordi Porta i Roser Bofill, va convocar un seguit d'entitats, i en va sorgir l'Associació Cristianisme al Segle XXI, amb diversos objectius com la inculturació del cristianisme en una societat plural i secular, el foment del diàleg inter cristià i interreligiós, l'assoliment de les expectatives del Concili Vaticà II o la promoció laical a les responsabilitats de la vida de l'Església.

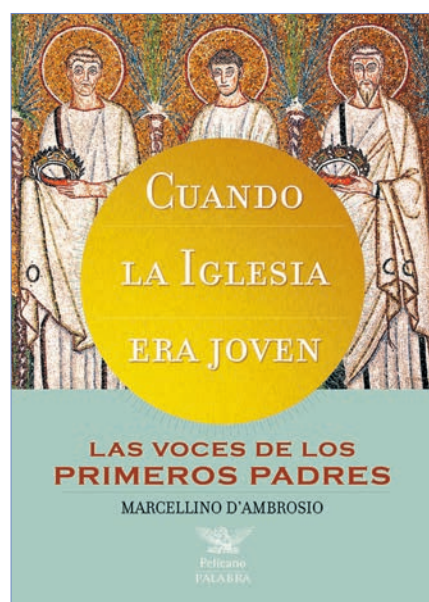
Morí sobtadament, d'un atac de cor, l'11 d'abril del 2001, en sortir de missa de l'església de Sant Ildefons. Tenia 84 anys.

JOSÉ VICENTE RODRÍGUEZ
Los cuatro nombres de Dios
 San Pablo, 2016, 528 pàg.

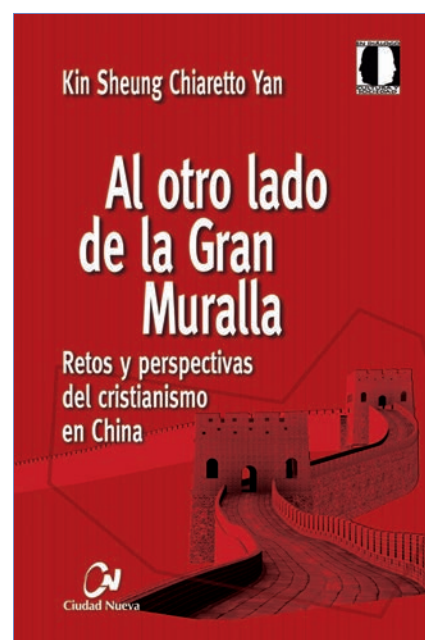
El P. José Vicente Rodríguez ens mostra en aquest llibre, a través de quatre grans blocs, un Déu condescendent que estima els homes i vol caminar amb ells, un Déu maternal que ens porta al seu si, un Déu transcendent que ens fa capaços d'anar més enllà del que som i podem, i un Déu l'essència mateixa del qual és estar i ser en nosaltres.

MARCELLINO D'AMBROSIO
Cuando la Iglesia era joven
 Palabra, 2016, 272 pàg.

Els Pares de l'Església van ser uns homes brillants que van fixar el cànon bíblic, van esculpir el Credo i ens han permès comprendre què són els sacraments o què significa la salvació. Ells van ser els qui van preservar i ens van transmetre el ric llegat de l'Església primitiva. Aquesta obra mostra el nou missatge que començava a expandir-se pel món.

KIN SHEUNG CHIARETTO YAN
Al otro lado de la Gran Muralla
 Ciudad Nueva, 2016, 350 pàg.

Quina és la situació actual del cristianisme a la Xina? Quins reptes planteja l'evangelització de la Xina a la llum del Magisteri recent i amb quines perspectives? Kin Sheung Chiaretto Yan, catòlic compromès, descriu la història del cristianisme a la Xina, el desvetllament espiritual, l'atracció que exerceix la fe en molts joves universitaris i intel·lectuals, etc.

M. VICTORIA ROMERO HIDALGO
Reflexiones desde el silencio
 Paulinas, 2016, 118 pàg.

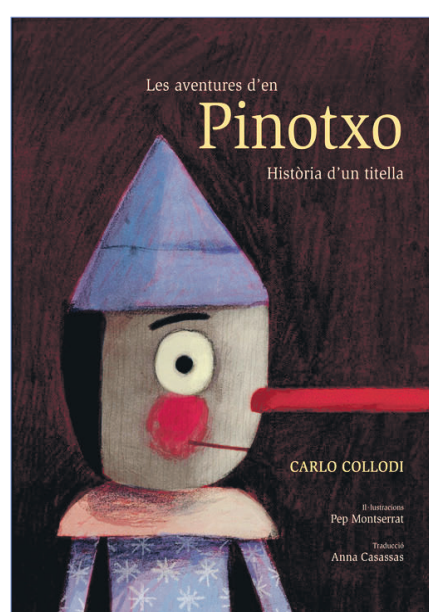
Allò realment important passa molts cops sense que ho veiem o en siguem conscients. El silenci és primordial per aclarir les decisions. El silenci apel·la al misteri perquè tot ésser humà té necessitat de resposta al misteri. Es dirà que constitueix una unitat on conflueixen Déu, el món i l'ésser humà amb els seus somnis i recerques.

KRZYSZTOF WONS
Sanar el corazón
 Narcea, 2016, 144 pàg.

Quan estem ferits físicament o moralment, ens resulta difícil reconèixer i acceptar ajuda. Si no reconeixem les nostres ferides, ens arrisquem a viure-hi com si no existissin. En aquest llibre se'ns convida a apropar-nos a Déu amb tot el que som, amb les nostres ferides, per entrar en una dinàmica de conversió del cor i sanació interior.

CARLO COLLODI
Les aventures d'en Pinotxo.
Història d'un titella
 Combel, 2016, 200 pàg.

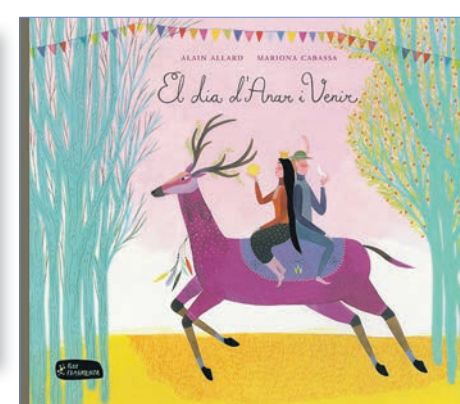
Pinotxo és, sens dubte, el titella més entremaliat i entranyable de la literatura universal. En aquesta nova traducció al castellà de l'obra mestra de Carlo Collodi, a càrrec de Celia Filipetto, cal destacar les il·lustracions de Pep Montserrat, que ha reinterpretat magistralment alguns passatges que ja formen part de la història de l'imaginari literari infantil.

TERESA CAMPOS (text i il·lustracions) Babuixka.
Un conte clàssic de Nadal
 Claret, 2016, 32 pàg.

En una terra llunyana vivia una velleta que es deia Babuixka. Tres reis van trucar a la seva porta per hostatjar-s'hi durant una nit i ella els va acollir a casa seva. Li van dir que anaven a adorar un nen nascut en una menjadora. L'endemà Babuixka va decidir que ella també havia d'anar a veure el nen i va agafar algunes coses i es va adreçar a Betlem...

ALAIN ALLARD (text) i MARIANA CABASSA (il·lustracions)
El día d'Anar i Venir
 Fragmenta, 2016, 40 pàg.

Durant milers d'anys, els éssers humans havien estat nòmades. Havien seguit els ritmes de la terra, el recorregut del sol i la dansa del temps. Ara, en canvi, tenien cases i amb prou feines es movien durant la major part de l'any. Però en el fons dels seus cors sabien que el canvi sempre és present i que el que sembla quiet només ho està per un instant...

FRANÇOIS D'EPENOUX
El despertar del corazón
Grijalbo, 2016, 252 pàg.

Tenir cura del seu nét durant tot el mes d'agost no és el que li fa més il·lusió del món a un avi solitari i una mica rondinaire. En canvi, a poc a poc, sorgirà una complicitat única entre ells, un estret vincle d'amor i aprenentatge mutu que despertarà la curiositat del nen per la natura i acabarà entendant el cor de l'ancià.

MÒNICA PAGÈS SANTACANA
Alicia de Larrocha. Notas para un genio
Alba, 2016, 376 pàg.

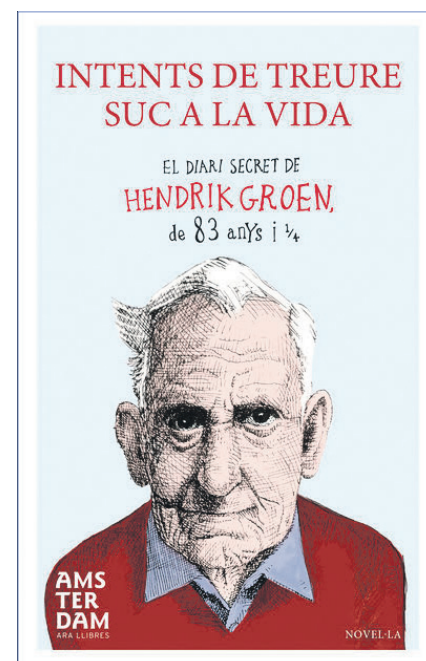
Alicia de Larrocha està considerada una de les pianistes més importants del segle XX. Va poder desenvolupar tot el seu talent i va arribar a fer una carrera artística titànica. Va ser la principal ambaixadora de la música espanyola al món. Gràcies a l'arxiu documental que conserva la seva filla, aquesta biografia narra amb molt de detall la vida d'aquesta gran artista.

MAKSIM ÓSSIPOV
El crit de l'ocell domèstic
Club Editor, 2016, 224 pàg.

«Vam néixer en una guerra i morirem en una altra», diu un dels personatges d'aquests contes. En els relats d'Óssipov, l'instint de fugir del desastre xoca amb el sentiment de pertànyer a una certa família: la de les aus domèstiques que no s'han tornat cruels en contacte amb els predadors. Algunes miren d'emigrar cap a zones del món més amables.

HENDRIK GROEN
Intents de treure suc a la vida
Amsterdam, 2016, 338 pàg.

Hendrik Groen sap que no ha de perdre el temps. Certament, els seus passejos diaris són cada vegada més curts i les cames comencen a protestar. Darrerament freqüenta molt el metge de capçalera. Sí, és un ancià, però qui diu que només pot viure la vida amagat en una casa de recés, prenent cafè i esperant que arribi la mort?

A. BERGANZA, A. GUIU i E. MADARIAGA
Mi vida lejos de mí
Maeva, 2016, 240 pàg.

La Beth no travessa el millor moment. Amb dos fills petits que li absorbixen la major part del temps, un marit que viu abocat en la professió i una feina per la qual ha perdut la il·lusió, s'ha abandonat a ella mateixa. Disposta a no deixar passar de llarg la felicitat, aconseguirà reconduir les coses cap a un nou començament i una vida més satisfactòria?

AUTORS DIVERSOS
La guia de vins de Catalunya. 2017
Cossetània, 2016, 496 pàg.

L'equip d'aquesta guia classifica, prova i puntua a cegues tots aquells vins que les bodegues volen presentar. Les conclusions que, des del 2008, s'han anat publicant anualment han generat un debat que està canviant el concepte de vi català. Des del primer moment, el llibre defensa l'ús de les varietats tradicionals catalanes.

JAMES AGEE
Cartas al padre Flye
Jus, 2016, 240 pàg.

Després de perdre el pare als sis anys, James Agee es va traslladar amb la seva mare a Knoxville, on es va matricular en un internat. Allà va fer amistat amb un dels seus mestres, el pastor James Harold Flye, amb qui mantindria una llarga relació epistolar. Aquestes cartes ofereixen un magnífic retrat d'aquest gran escriptor nord-americà, de la seva riquíssima vida interior. Són una crònica sociopolítica de trenta anys de la història dels Estats Units.

ABRAHAM SIMON-FERRÉ
Cassoles de Girona
Viena, 2016, 232 pàg.

Ànec amb peres, arròs de muntanya, bacallà amb samfaina, escabets de musclos, calamars farcits, pollastre amb escamarlans... són alguns dels plats emblemàtics de la cuina tradicional gironina cuinats a cassola. El cuiner Abraham Simon-Ferré ens explica els detalls de cada plat, així com els trucs que feien servir les nostres àvies als fogons.

Crítica literària

Un concert de música literària

Si sempre és una delícia la lectura de Pla, *Cadaqués*, no tan sols ens transporta a la història intensa d'aquell poble que, entre la badia i la muntanya, ha encisat tota mena de persones i personatges sensibles a la bellesa, sinó que ens ofereix un concert de música literària incomparable. El 1947, Pla ens passeja, recordant el seu dur però interessantíssim passat de pescadors, pirates i contrabandistes, per un Cadaqués dels anys quaranta que va des de la badia fins als carrerons, l'església o els oliverars que duen el lector a respirar la salabror de l'aigua, la flaire de la farigola o a veure la lluentor verda i argentada de les fulles de les oliveres quan dansen frenèticament al vent de tramuntana. «El vent de la mar passa pels arbres, en gira la fulla, que alterna el verd fresc, metàl·lic, planxat, el verd Velázquez, amb l'espuma blanca, subtil, minúsculament porosa, bava de cargol tocada de blauet...»

Hi trobem explicacions sobre tantes

JOSEP PLA

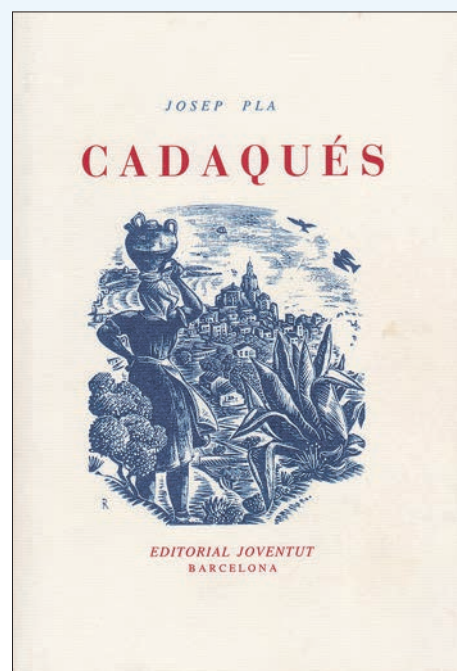
Cadaqués

Portada corresponent a Editorial Joventut, 1947, 260 pàg. (Edició per a bibliòfils. Edició fidedigna de l'original conservat a la Biblioteca de Catalunya) (Edicions 62, 2012)

coses! «Les primitives ermites del país... nasqueren de la conjunció de dos interessos: l'interès de tenir a la costa vigies o guardes... i l'interès particular d'algun esperit silvestre i solitari, que es contemplava el món per contemplar i badar. (...) Però les ermites no foren pas solament llocs benignes per l'assuaujament de les desgràcies. Hom hi pujà també a cantar els goigs i a ballar al so de violins...» No hi manca Sant Pere de Roda, quan recorda que el comte de

Noaílles, cèlebre general de Lluís XIV, vencedor de la batalla del Ter (1694), s'emportà a París —robatori de guerra— la flor de la biblioteca de Sant Pere de Roda, encara el monestir semblava florent. I, els mots perduts: «quan del llebeig en diuen vent de la Pàssia o vent anxover... Anfractuositats i recons redossats tan útils per a la cria... bólitx..., ganxó..., allomit...» Tot plegat, una riquesa de verb, música i art en estat pur.

Josep M. Boixareu Vilaplana
Dr. Enginyer industrial

Crítica teatral

La millor «gente bien» de La Cubana

«GENTE BIEN»

Guió, adaptació i idea de Jordi Milán, basat en el sainet de Santiago Rusiñol.

DIRECCIÓ MUSICAL:

Joan Vives.

DIRECCIÓ: Jordi Milán.

Companyia La Cubana.

Teatre Coliseum, Barcelona.

Sense data de sortida.

El dia de l'estrena oficial del musical *Gente bien*, que ja suma la producció número vint-i-dos de La Cubana, amb sèries televisives incloses, des del 1980, es complien exactament 99 anys de l'estrena del sainet homònim de Santiago Rusiñol (Barcelona, 1861 - Aranjuez, 1931). L'escenari de l'època va ser el Teatre Novetats de Barcelona. La data, el 18 d'octubre del 1917. L'espectacle el va dirigir Josep Bergés. I el sainet l'havia publicat aquell mateix any Antonio López Editor.

El 18 d'octubre del 2017, doncs, es commemorarà el centenari de l'estrena mundial de la sàtira del dramaturg Santiago Rusiñol i, sense desitjar-los cap mal ni més feina de la que ja tenen, no seria gens estrany que La Cubana encara estigués fent funcions «prèvies» del seu espectacle esperant una «estrena estel·lar i definitiva» al Teatre Tívoli.

Els espectadors de *Gente bien* s'adonen de seguida que l'escenari del Coliseum s'ha revestit amb una embo-

© Arxiu La Cubana

L'humor no deixa mai d'estar present durant tot l'espectacle de La Cubana al Teatre Coliseum de Barcelona.

cadura (obra de Castells Planas) que representa una imitació de la del Teatre Tívoli i per això hi ha reproducció de la corona circular superior amb la data del 1919, que recorda l'obertura del teatre del carrer Casp. La Cubana ha estat una de les companyies habituals del Tívoli, però en aquesta ocasió ha canviat l'ampli vestíbul del carrer Casp per les columnes del Coliseum de la Gran Via.

Dins d'aquesta proposta «paramusical» hi cap tot el que La Cubana hi vol fer cabre. L'espectacle podria durar

quatre o més hores, com aquelles produccions internacionals que no s'acaben mai... però només en dura dues! És una mena de viatge pel túnel del temps que va des del 1917 de l'origen del sainet al 2017, que ja és al tombant de la cantonada, passant per la dècada dels anys cinquanta, justament quan es produeix la vaga dels tramvies del 1951 a Barcelona, fent un salt fins a la dècada dels anys vuitanta i acabant avui mateix, amb el rerefons de la globalització, la corrupció i el procés d'independència.

ganisses. Tots abocats en la filosofia artística de La Cubana: una energia que es contagia i que fa endevinar als espectadors que hi ha tant d'espectacle a l'escenari com darrere l'escenari, on el ritme d'entrades i sortides, de canvis de personatge i d'embolica que fa fort és tota una prova de foc per als intèrprets que, al llarg de vint-i-cinc anys, han passat un moment o altre per la companyia. Es mereixen el millor perquè ells sí que, en el fons, són el millor de la millor «gente bien» que té el teatre català.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
andreusotorra@gmail.com

Des del carrer

Tina Parayre, cap de Voluntaris de l'Hospital de Sant Joan de Déu

«Volem que la nit de Reis sigui la més bonica que els nens hagin viscut mai»

Mercè Raga / Rosa Maria Jané Chueca

Catalunya Cristiana, Ràdio Estel i el Club+A-mics organitzen la 19a campanya «Reis per a tothom», de recollida de joguines noves per a infants i joves destinades a l'Hospital de Sant Joan de Déu. Fins al dimecres 4 de gener es poden portar les joguines a la seu d'aquests mitjans de comunicació: c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 – Barcelona. Més informació: tel. 934 092 770, info@clubmes.cat.

Com es viu la nit de Reis a l'Hospital de Sant Joan de Déu?

Per a nosaltres, la nit de Reis és una ocasió molt especial per als nens que tenim ingressats a l'hospital i per als qui reben tractament tot i que no estiguin ingressats aquell dia. Volem que els nens recordin aquella nit que han passat amb nosaltres d'una manera molt especial, de tal manera que es transformi potser en la nit més bonica que hagin viscut mai, tot i estar ingressats.

Què suposa per als nens i nenes ingressats?

Per a un nen ingressat és molt angoixant pensar que unes festes tan importants no les pot passar a casa, dins de l'àmbit familiar. Nosaltres volem que això no sigui així i que la família pugui estar amb nosaltres i que els nens tinguin el privilegi de rebre els regals de mans dels propis Reis. Sempre els dic als nens que no hi ha cap altre nen a Barcelona que pugui veure els Reis quan arriben a casa seva. Són els mateixos Reis els que decideixen que aquests nens que són a l'hospital els puguin veure. I això és una cosa molt especial per a ells.

Quants regals es reparteixen?

L'any passat vam fer Reis a 800 nens. Això es diu molt de pressa, però són molts... I no podem fer els Reis de qualsevol manera, sinó que tots els regals són personalitzats. Per exemple, no es dona una pilota a un nen que no pot jugar a futbol ni podem donar un llibre a un nen que no hi veu. Hem de ser molt prudents perquè els Reis l'encertin. Nosaltres els escrivim unes cartes molt ben escrites... perquè sàpiguen ben bé què necessita cadascun dels nens que tenim ingressats. A cada nen li donem una mitjana de cinc o sis regals. Sempre procurem que hi hagi un regal que sigui el més important i tots els regals són apropiats a la seva edat, a la seva situació

«Per a un nen ingressat és molt angoixant pensar que unes festes tan importants no les pot passar a casa»

física, fins i tot a la seva situació social. Això vol dir que el que fan aquests Reis és una feina d'artesanía. Tots els professionals de l'hospital hi estan implicats...

Una nit inoblidable, doncs...

Cada any, quan passa la nit de Reis, em quedo amb la sensació que els Reis Mags arriben de veritat al nostre hospital perquè de totes les joguines que es reparteixen cap les hem hagut de comprar. Són els patges dels Reis, aquests milers de patges, que es fan sensibles al que ens passa en aquest hospital i que fan que arribin aquests regals perquè els nens els puguin rebre. Els nens, les famílies, s'emocionen en veure com es viu aquesta nit, que és una festa. Però nosaltres també ens emocionem de veure com la generositat de tothom fa possible aquesta nit.

Necessiteu joguines noves, per a quines edats?

Tenim nens des de menys de nou mesos de vida (perquè aquí a l'hospital cuidem les mares els fills de les quals poden tenir algun problema a l'hora de néixer) fins a 18 anys. Penseu que els nois adolescents reben amb tanta il·lusió els regals que no s'entendria que no rebessin res. Aquests són els regals que més ens costa de trobar perquè la majoria de patges pensen més en els més petits que en els més grans. També és veritat que és més difícil fer un regal a un adolescent que a un nen de 6 anys... però necessitem que els Reis també arribin a aquests nois que s'ho estan passant tan malament. L'adolescència ja és prou problemàtica i més si hem d'afegir una malaltia perquè encara hi ha més de patiment. Necessitem joguines noves, per estrenar. Nosaltres som un hospital i no tenim un procés de reciclatge, no podem reaprofitar joguines i arreglar-les, i per això necessitem que les joguines no siguin de segona mà. Hem de tenir cura perquè siguin impecables.

També es poden portar les joguines al mateix hospital?

Sí, es poden portar directament a l'hospital demanant pel Departament de Voluntaris. És un departament molt fàcil de trobar perquè és molt popular a l'hospital i tothom sap on som. Estem oberts de dilluns a divendres, de 9.00 a 21.30, i els dissabtes, de 10.00 a 15.00 i de 16.00 a 19.00, i els diumenges, tot el matí. Aprofito per donar gràcies a tots els patges perquè quan arriben Ses Majestats es troben la feina feta.

Rauxa

El neix per nosaltres

Eduard Brufau

Jesucrist s'encarna i neix per tots i cadascun dels homes sense excepció. Ell mateix no cessa mai de pronunciar personalment dins del cor de cada home les paraules següents: «M'he encarnat per tu, he nascut per tu.» Aquestes paraules —que implícitament també ens diuen «he mort per tu, he ressuscitat per tu»— només poden sortir de la boca de qui és pur Amor. Per Nadal tota la litúrgia fa ressonar aquests mots i així es fan realment presents a la terra els fets de Betlem.

En el nostre estat habitual, els homes no som capaços de sentir aquestes paraules: la nostra oïda interior pateix de sordesa; si realment les sentíssim, ni que fos per un instant,

el cor ens sobreixiria d'alegria i de gratitud i trobaria la pau i la serenitat desitjades. Això és exactament el que van experimentar els pastors de Betlem en rebre el missatge angèlic, i no pas per cap mèrit d'ells; conscients com eren de la pròpia pobresa i misèria espiritual —sabent que no es podien salvar per ells mateixos— clamaven silenciosament al cel per ser redimits; llavors l'oïda interior se'ls va descloure i van poder sentir meravellats les paraules divines. Així van poder identificar Jesucrist com l'Emmanuel, van reconèixer que Déu és realment amb nosaltres fins a la fi dels temps i, humilment, el van adorar.